

4.
VITÆ CÆ-

larum, quot &

QVEMADMODVM

APVD **SVIDAM** INVE-

niuntur collectæ ac simul in

Latinum sermonem

conuersæ.

AVTORE HERMAN-

no VVitekindo.

Adiecta sunt Græca in gratiam stu-
dioforum eius lingue.

Wagenses

Francoforti ex

OFFICINA PETRI

Brubacchiij, Anno

1557.

Prudentissimo

ATQVE OPTIMO VIRO
Domino Georgio Padelio, Consuli
Rigenſi, amico & patrono ſin-
gulari S. D.

Vum Regnorum trans-
lationem & ſtabilitatem
DEO tribuat Daniel,
haud dubium etiam eſt,
quin maxima illa mundi imperia, quę
ob excellentiam Monarchias appella-
mus, ſint non tantum humana uolun-
tate ſeu libidine, opera & uiribus,
ſed & Deo approbante auxilianteq;
in uſum & commodum generis hu-
mani conſtituta & conſeruata. Nec
uero propterea minus cenſeri opus
diuinum debent, quod non niſi cum
ingentibus populorum cladibus, &
multo effuſo ſanguine, alijsq; horren-
dis & triſtibus calamitatibus ſint oc-

EPISTOLA

cupatum quod tenuerint ea sepius Tyrāni, & plurima in eis imō plerūq; gesta sint & administrata confusē & iniquē. Namque omnia hæc, sicut alia ærumnæ & calamitates, sunt poenæ peccatorum, propter quæ totum genus mortale plectitur. Sicut dicitur Esaia 45. Ego sum qui creo pacē & malum, nempe poenam. Cogitandum igitur & hīc est, Deum dare bonā, sed cū afflictione. Ac nequaquam damnanda sunt Imperia tāquā per sese & in totū mala, etiam si quædam uel etiam plurima habeant admixta mala. Neq; enim coniugium aut similes ordinationes Dei reputandæ sunt malæ, quod comitentur eas quædam incommoda & mala. Sed discernere in eiusmodi constitutionibus diuinis mala à bonis, ac personas ipsas à rebus seu officijs oportet: & quæ bona sunt, Deo, quæ uero mala Diabolo atq; hominum malitiæ imputare. Monarchiam

NUNCUPATORIA

narchiam igitur aliquam conditurus Deus excitauit heroa aliquem, qui sapientia, autoritate & potentia excellens, hosce labores & honores susceperet: cuius conatum ipse adiuuans & promouens effecit ut eò potentie, quò contenderet perueniret. Ipse enim est, inquit Psalmus, qui dat salutem Regibus. Nam uoluit Deus hoc modo alios inferiores reges & magistratus frenare & in officio cōtinere, ut ita quā latissimē subditorū tranquillitati & paci publicæ consulere tur, et honestas, iura et leges, malis coercitis, bonis defensis custodirētur. Et esse talem gubernationem optimam ratio ipsa, seu quod idem est, sanorum hominum iudicia sequuta sententiam sui archetypi, dictant. Sapientissimus Poëta ait, Multorum dominium perniciosum esse, unum imperare debere. Et Aristoteles tantū tribuit Monarchiæ, ut non aliam impe-

EPISTOLA

rii formam apud superos esse, & propterea unū nec plures deos, credat. Neq; alij sapientes aliter senserunt. Nec desunt in natura imagines, quæ pingere nobis & commendare idem imperium uidentur. Inter sidera omnium, ut apparet, maximus & illustrissimus est Sol, à quo uno omnes reliquæ stelle lumen suū hauriunt, eumq; in medio incedentem stipant Planete, ut satellites, & iidem ex opposito regem intuentes retrogradiuntur, quo gestu eū quasi adorant. Quò & Alexander respiciens dixit de sese & Dario, Mūdum non ferre duos Soles. In apum aluearibus, mirandum bestiarum ingenium: unus regnat, cuius solius mandato ac nutu omnes ex æquo parent, operasq; debitas faciunt, eiusq; regis potētiam & maiestatem sedulo tuentur, ut uerè exemplū optimi regni dixeris. Cæterum Monarchiæ numerantur quatuor, reuelatæ

NUNCUPATORIA:

latē Danieli duabus uisionibus. Neq; gignere plures hisce mundus nunc effœtus & decrepitus posset. Ac per agrato etiam nunc toto ferè terrarū orbe, exorsæ ab Euphrate ad Herculis demum columnas fatalem terminum peruenere. Prima igitur inchoata est apud Chaldaeos à Nimrod, nepote Cham, conditore Babylonis regis sedis; deriuata deinde in eius postereros Belum, Ninum, & sequentes annis 1360. donec Sardanapalus suo luxu turpissimo, & uita effœminata (fuit em̄ illius Epitaphium: *ἔθιε, τῶν ἐ, ὁ χρε, ὁσ τὰ & αα οὐδενός ἐστιν ἀξία*.) Medis occasionem desciscendi ab ipso & distrahendi imperium dedisset, circiter annum à mundo condito 3140. Interiecto deinde tempore exortus est Cyrus Persarū rex, uir iustus, clemens & benignus cum primis erga Iudæos, qui primum Media, postea Chaldaea & reliquis Asiæ populis po

EPISTOLA

titus secundam obtinuit Monarchiam
durantem annos 210. quoad Alexan-
der deuicto Dario rege Persarum ul-
timo summum orbis gubernaculum
ad Græcos traheret. Et hæc fuit ter-
tia: sed quam mortuo Alexandro sta-
tim aliquot reges inter se diuidentes
lacerarunt. Quartam & ultimam cœ-
pit apud Romanos Iulius, Crasso &
Pompeio regni æmulis, altero à Par-
this, altero ab ipso occisis. Constitit au-
tem hæc, ut omniū maxima, ita quoque
pluribus, quam reliquæ, stragibus &
cruore. Interfecta enim perhibentur
in omnibus Iulij bellis circiter duode-
cies centena millia hominum. Sump-
sitque initium hæc ante natum Christū
47. annos. Eius adhuc umbra quædā
tenuissima ac uerè pedibus insistens
Iudeis, hæret apud Germanos: quam
& ipsam abolere Satan amator & au-
tor τῆς ἀνάστασεως & confusionum iam
annis aliquot omni telorum genere
conatur.

INVENCATORIA

conatur. Non fert nequam optimam
illam & sapientissimè excogitatam
ordinationem Germanici Imperij, si
non adeò ampli, certè tamen nō con-
temnēdi, sed quod omnino magnum
decus est, præsertim in squallida hac
mundi senectæ. Videt enim quòd illis
ipsis reliquijs seu *ἐκείνων* per intesti-
nas turbas & digladiationes disie-
ctis, aditus pateat Turcicis uastationi-
bus, quas sequuturus sit uerè religio-
nis ac ois honestatis & decoris in hac
quoque Europæ parte interitus, Quo-
rum in locum restituatur idololatria
ac blasphemia in Deum, ac denique
horrenda barbaries. Sicut anno ab-
hinc centesimo Constantinopolis, ce-
leberrima splendidissimaque plurimo-
rum sanctorum Patriarcharum atque
Imperatorum quondam sedes, Tur-
ca tunc eam capiente primum exper-
ta est, & adhuc hodie, pro dolor, ex-
peritur. Oremus igitur Deū, ut ipse

compescat furores Diaboli turbantis rectè constituta regimina, tantum ut miseras Ecclesias uexet, & earum mordeat calcaneum. Ac petamus ut iam diu afflictis Ecclesiis tandem aliquantula concedatur respiratio: utque qui eas adhuc persequuntur habentes zelum sed non secundum scientiam, ut Paulus loquitur, ad erroris sui & ad ueram Dei agnitionem perueniant. Simul quoque gratias agamus Deo, qui hactenus semper aliqua Imperia generi humano dederit, in quibus hospitia Ecclesiis, licet aliàs magis, aliàs minus tranquilla & commoda, nunquam tamen defuerint.

Ego autem quum superiore anno opus illud Suidæ (quisquis ille fuit, certè librum non esse unius authoris sed à pluribus diuerso tempore cõgestum liquet) perlegerem, & excerptem obiter quæ ibi de Cæsaribus Romanis sparsim inueniebantur, simul

Latinam

Latinam interpretationem, qualem quidem confusanea illa, & manca & nonnullis in locis deprauata addebant addens: uoluit D. Philippus Melanthon Præceptor noster reuerendus, ut excuderentur. Putabat enim utile esse breues illas illustrium personarum descriptiones ob oculos ponit: in quibus ut maximè uitiorum deformitas & turpitudine, ita & uirtutum decus & honestas conspiciuntur. Sumantur & inde exempla salutarium gubernatorum, & contrà malorum. Docemur item, qui fuerit Ecclesiarum status, qui eas Imperatores iuuerint, qui sint persequuti, & alia scitu digna. Tui uerò nominis mentione, ornatissime uir, ornare hasce pagellas uolui, ut esset qualiscunq; mea erga te tuicq; similes in nostra Repub. uiros obseruantie & studij significatio. Debetur enim ad Rerum pub. gubernacula rectè sedentibus, quicq; Ecclesiarum

EPISTOLA NVNCVP.

liarum cura afficiuntur, summus honor & magna gratia. Quales quidem uiros hæc Ecclesia semper, ex quo doctrinam puriorem recuperauit, habuit non paucos. Inter quos facile primus, dum uiueret fuit Dn. Henricus Vlenbrok Consul, ut testantur quæ in testamento suo ad conseruationem Ministerij contulit. Patri filius Henricus adeo non est dissimilis, ut sese frustra ei in bonorum possessionem successisse existimet, nisi & uirtute par sit aut etiam superet. Det Deus continua successione, quum in hoc Boreali Christiani orbis limite, tum alibi semper aliquos Ecclesiarum curatores & nutritores, quo uera Dei noticia & cultus inter nos maneat, & ad posteros propagetur. Bene uale uir optime. Rigæ ad ostia Dunæ maximi fluminis, labētis in sinum Venedicum, sub polo eleuato 57. grad. Anno Christi 1557.

Hermannus Witkindas.

Iulius, An-

NOS 5.

Iulius Cæsar primus Monarcha, Scripsit hic interpretationem Phænomenon Arati, artem Grammaticam Latinæ, & de sua ipsius uita.

Ante Christum 47.

Confiditur

in Senatu 23. uulneribus.

AVGVSTVS, An-

nos 56.

Augustus Cæsar Octavianus, qui & Sebastus cognominatus est, libros de sua ipsius uita & rebus gestis scripsit tredecim, & tragediam Aiæ & Achillis. Augustus Cæsar uniuersos urbis Romanæ incolas, sic enim ei placuit, recensabat per singula capita, scire uolens quanta multitudo esset: & inuenti sunt Romanam habitantes quadringentæ decem myriades mille septemdecim ui-

Ante Christum 42.

alijs, Nepos
sororis Iulij.

Regionaria
che, qui prae
erat regioni
bus, in quas
urbs ab Augu
sto diuisa fu
it.
Sebastophori
Lecticarij
Augusti.

ri. Augustus Caesar nepos fuit Iulij Ce
saris ex sorore, à quo & mensis Augu
stus appellatus est. Augusta autem di
cuntur ueneranda magna et insignia.
Sub hoc em Dominus Iesus Christus
Deus & Saluator noster carnem ad
sumpsit ex sancta, Deū enixa, semper
uirgine Maria. Augustū nominatū
inde est, q̄ die decimoquinto mensis
Octobris saltarēt in Augusteo Regio
narche et Sebastophori, sicut in Tibe
rij honorem in Opsopolio. Hunc talē
locū sic ab Augusto nominabant. Col
locarat uerò & Constantinus Mag
nus extra lauri tegmen statuā matris
sue, à qua locum Augustū nuncu
pauit. Mortuo Augusto Tiberius, &
Drusus luctu praebant, cadauer om
nino non attingentes. Non enim licet
Monarchis. Testamētum qd cōdidit
Vestales habuere. Augustus Caesar
facto sacrificio sciscitabatur à Pythia,
quis post se regnaturus esset? Et di
xit illa. Me

Me puer Hebraeus superum rex lingue lecta
Hac iubet, & Ditis cecis remeare sub umbras
Ergo silens aris tu nunc abscedito nostris.

Egressusq; oraculo Augustus arā in
Capitolio statuit, cui Latinis literis in
scripsit: Hac est ara primogeniti Dei. Moritur No
le.

TIBERIVS, Annos 23.

Tiberius Rex Romanorū temerē
ac stultē regnum administrabat, Claudius Tiberius Nero,
Anno Chris
sti 16.
deditus, terribili crudelitati, dete
standae & nefariae auaritiae, ac turpi
uoluptati. Militiam enim ipse omnem
recusabat, per Legatos cum hoste cō
fligens ignauiter & negligenter. Ma
lignus quum esset, quosdam ex so
cijs regibus dolo circumuentos rea
gis suis priuabat. Inter quos fuit Ar
thelais rex Cappadocum, quem uer
bis ad se lenibus & blandis uocatum,
redire deinceps in patriam non per
misit, Cappadociamq; in prouinciā
redegit, & ciuitatum in ea maxie
mam, Mazaca antea ab incolis dictā,

à sese appellari iussit, Quæ & hostra ætate nomen à Casare habet. Progressus tamen ad longam senectutem moritur.

Tiberius Rex Romanorum, Hic nature cuiusdam propriissimæ fuit; neque prosequabatur ea quæ cupiebat; neque quæ aiebat facere quidquid eorum uoluit; sed ratiocinationes maximè contrarias electioni faciens, quid quid cupiebat id recusabat, & omne quod oderat, ei incumberebat. Præfectos nimium sese efferentes castigabat, inquiens, Tondere meas oues, at non deglubere uolo. Adeo uerò æquus erat, ut, quum saltator quidam donari libertate uellet, non prius id approbaret, quàm persuaderetur illius dominus ut accipere hunc honorem ei liceret. Inter sodales sese ut priuatum gerebat, ac sine adductis stipatoribus concertabat. Et mandauit ne quis ueste serica uteretur. Atqui subi

to con-

to conuersus est ad mentem deterio-
rem, adeo ut & insanire sit existima-
tus. Pronunciauit & stultum hoc: Me
mortuo terra igni misceatur. Et Pri-
am beatum prædicabat, qui simul
cum patria & regno interisset.

*Alij ueneno,
alij iniecto
puluino exa-
tinctum tra-
dunt.*

CALIGVLA, An-
nos 4.

Cæsar Rex Romanorum, Ca-
ligula uocatus est. Nam quum
à paruulo plerumque in castris
educaretur caligisquæ uteretur milita-
ribus, Caligulam eum à caligis nomi-
narunt. Aut C. Caligula quod natus
in castris fuerit. C. Romanorum rex
initio quidem negotia imperij magni-
ficè obibat, sed conuenienter erga om-
nes subditos gerebat. Post annos
uerò duos, humanam naturam trans-
gressus, Deum sese ad imitationem pa-
tris faciebat: præcepitque ut statua sua
passim per urbem in templis colloca-

*C. Caligula
filius Germæ-
nici, Anno
Christi 39.*

b

retur. In Hierosolymitanum templū decreta faciens, uocari templū iunioris Caij iubet. Sanciens quoq; quandam seruorum potestatem iussit, ut, si quod de dominis crimē scirent, eos accusarent. Atq; inde grauis calamitas totum orbem terrarū apprehendit, seruis magnas poenas dominis falso irrogantibus. Quisq; enim ulcisci suum dominum de supplicijs, quibus prius ab illo affectus fuerat, uoluit. Quinetiam ad nefariam amentiam conuersus muliebres uestes induebat, ornans capillitium cincinnis & nodo quodam, mulieresq; imitans, omnemq; patrans turpitudinem. Ceremonias ipse excogitabat, et peregrina sacra faciebat. Et apprehendens aliquando filiam suam, eamq; statuæ cuidam insinum ponens, inquit, Hanc tu genuisti, & pater eius es legitimus. Sic sceleratissimus impientissimusq; fuit. Et hanc tantam scelerum catenam complexus,

plexus, Tiberium sceleribus inferiorem obscurauit. Nam quæ Augustus longo tempore comparserat, hic uno die prodegit. Hominum libidinosis sumus mulieres rapuit maritas & nuptas. Et nutricem suam, quæ insaniam ipsum arguerat, ad consciscendam sibi mortem coegit. Concubuit & cum sororibus suis, assueueratq; alijs illicitis commixtionibus, ita ut & nefandæ sobolis, ex sorore natæ, pater extiterit. Templa sibi fieri & sacrificia decernebat tanquam semideo. Tali igitur imperatori commissi Romani erant, ut, quanquam Tiberij facinora uiderentur atrocia, tanto tamen Caij facinoribus præstiterint, quanto Augusti Tiberij. Hic dictus Caligula imperabat post Tiberium.

CLAVDIVS, An.

nos 14.

Claudius ex priuato Imperator, ingenio fuit non malo, sed & in

Cōficitur 90.
vulneribus.

Tiberius
Claudius,
Anno Christi

literis exercitatus, ita ut etiam scripserit quædam. Corpore uero adeo morboſo erat, ut & capite & manibus tremere, & uoce deſtitueretur, ne, ſi quæ in curiam affererat, recitare ipſemet ea poſſet: ſed Quæſtori populo prælegenda traderet. Quæ autem ipſemet recitabat, ea ut plurimum ſedens legebat. Primus Romanorum uſus eſt lectica teſta. Nec uero ſic corruptus tantum eſt, quantum à libertis & mulieribus quibus cum uerſabatur. Muliebri namque imperium ferebat manifeſtiſſimè, quippe qui à puero in tutela & metu fuerat educatus. Quamobrem etiam non raro ueritati ſimplicitatem prætexebat, id quod & ipſemet fatebatur. Et, quia diu cum nutrice & matre uixerat, multumque in mulierum conuerſationibus fuerat, nihil habuit liberale. Inſidiabatur ei quum in conuiuijs, tum in concubitu, quoque utriusque cupiditate tenebatur inextinguibili,

plebili, ſuitque tali opportunitate captus facilis. Erat præterea pavidus. Vnde ſepe perterritus nihil ratiocinabatur conueniens. Et qui eum perterrefaciebant, emolumentum inde ſuum capiebant, alijsque metum incuſſerunt. Hic igitur, quum talis eſſet, neceſſaria tamen fecit non pauca, quoties extra affectus iam dictos eſſet. Claudius rex Romanorum legem tulit, ne Senator iter ab urbe, citra permiſſum regis, faceret ultra ſeptem ſi-

Id eſt, lapides quibus miliaria diſtinguebantur.

gna. Quum etiam aliqui ſeruos ſuos ægrotantes nulla dignaretur cura, ſed adibus expellerent, ſanxit ut quotquot inde ſuperſtites fuerint, liberi eſſent. Vetuit quoque ne quis currui inſiſſens per urbem ueheretur. Iudæis ſub illo aduerſus Chriſtianos tumultuantibus præfectum Claudium Fœlicem dedit, punire eos iubens. Congregatis illis in templo, uox audita eſt ex adyto: Diſcedamus hinc. Idque

Actorum 23.

*Veneno tolli-
tur.* tertio factum est, & postea funditus
interierunt.

NERO, Annos 14.

*Domitius Ne-
ro, Anno
Christi 57.*

Nero Rex Romanorum, hic sta-
bilito à se regno in facta erupit
nefaria, rebusquē studuit à re-
gno alienis, ludens cithara, canens &
saltans in theatris. Tum ad omnia sua
scelera, addidit etiam abominabilem
pugnam cum Deo, primus persecu-
tor uerbi diuini existens. Postea &
matrem suam & seipsum interfecit.

Nero adhuc iuuenis Philosophis
operam dedit, & de Christo historiā
didicit (existimabat enim eum adhuc
inter homines uersari) crucifixumquē
à ludæis intelligens, iratus Annam &
Caiapham sacerdotes, & Pilatum,
tunc temporis Præsidem, ad se uenire
ferro uinctos iussit. Sedensquē in Se-
nato, quæ nam de illo acta essent sciscit-
tabatur. Annas igitur & Caiaphas di-
cebant:

cebāt: Nos eum legibus tradidimus,
nec cōtra ius quidquam deliquimus.
Præses namquē, potestatem habens, fe-
cit quæ uoluit. Indignatus igitur Ne-
ro, Pilatum in carcerem dedit, Annā
uero & Caiapham dimisit. Vixit eo-
dem tempore etiam Simon Magus.
Ac disputantibus Petro & Simone
coram Nerone, Pilatus adductus est
ē carcere. Hisquē tribus astantibus Ne-
roni, interrogat Simonem: Num tu
es Christus? Dicit ille: Sum. Deinde
interrogat Petrum: Es tu Christus?
Inquit: Non, Astante enim me in coe-
lum assumptus est. Percunctabatur
uero Pilatum: Vter ex illis est qui di-
citur Christus? Et dixit: Neuter, Pe-
trus enim discipulus illius fuit, & ad
me, ut eius discipulus, introductus
est, abnegauitquē eum, dicens: Non no-
ui hominem, & dimisi eum. Hic uero
Simon mihi planē ignotus est, nul-
lamquē ad illum similitudinem habet.

Actorum 6

Est em̄ hic Aegyptius, turgidus, densus, & niger, prorsusq; ab illius forma alienus. Rex itaque iratus Simoni quidem ut mētito, quicq; se Christum dixerat, Petro uerò ut qui abnegarat Præceptorem suum, è curia eos eiecit. Pilato uerò, quòd talem uirum interficere iniussu regis ausus esset, caput præcidit. Appellatus est Nero à Præceptore suo, Cœnum mixtum sanguini.

Tres post Neronem Imperatores facti, Galba in Hispania, Otho Roma, Vitellius in Germania, simulq; uno tantum anno & 6. mensibus regnarunt.

OTHO, Menses 4.

Otho post Galbam imperans, genere ignobilis & obscurus, ac prima ætate iners, Neroniq; ob morum in uiuendi irregularitate similitudinem, quàm familiarissimus, in imperio

Otho Syluius imperium Galba occiso reppuit, Anno Christi 71.

imperio exercere consuetos mores non potuit, bellis ei de repente difficultibus denunciatis.

Ipse sibi mortem consciiuit

VITELLIVS, Menses 8.

Vitellius Rex Romanorum succedens Galbæ, omni turpitudine quàm in alijs uitæ rebus, tum maxime quòd uentri immodicè intempestabiliterq; seruiret, assumpta. Sæpe enim nō modo interdiu, sed & noctu comedebat. Ac multum de publico in cœnarum apparatibus absumpsit. Nam impendisse in cœnas perhibetur decem myriadas bis mille quintas argenti libras, ingurgitās perpetuò inexplēbiliterq; continuè eructans & euomens omnia. Atq; in eo solum assiduè uitam ipse agebat, quàm eius sodales ualde etiam ægrotarent. Nam Bebius Crispus propter morbum computationibus eius aliquan-

Aulus Vitellius, Anno Christi 71.

diu exemptus, admodum facetè dicebat, Nisi ægrotassem perijissem. Memoratur præterea celebris Vitellij apud fratrem coena, in qua, præter reliquum preciosum apparatus, appositae aiunt duo millia piscium, & septem millia auium. Neronis mores prædicabat, eiusque corpus, in sepulchro quodam cauo atque occulto reconditum, uenerabatur. Interficitur à Vespasiani militibus imperiū iam transferentis.

proicitur in
Tyberim:

VESPASIANVS,

Annos 9.

Flavius Vespasianus, An
no Christi 73

Vespasianus Rex Romanorum. Mitis hic fuit & mansuetus, adeo ut nulla delicta, tam in se quam in regnum admissa, ultra quam exilium puniret. Inimicitias & animi offensiones citò excutebat. Rhetorum, à quibus incessabatur, populi in se iacta scommata ferebat facile ac placidè.

placidè. Communis in congressibus popularisque quod esset, non raro discedebat à regio decoro. Hic regibus qui unquam extiterunt optimis æquiparari dignus erat. Qui & priuatam uitam, multis & magnis uirtutibus claram egit. Militans enim Claudio regi aduersus Germanos & Britannos, triginta praelia, eaque fortissima contra hostes sustinuit. Imperium adeptus imperabat modestè ac sapienter. Ad rem quanquam uisus attentior: non tamen ulli sua contra ius eripiebat. Ac comparabat facultates non ad uoluptatem, sed ad usus publicos. Non igitur facile quis alium ante hunc inueniret liberaliorem, qui & ita liberalitatem in dando ad æqualitatem iusticiæ amque examina-
ret.

Moritur pro
flumio uetris,

TITVS, Annos 2.

Titus Vespasianus, Anno Christi 81.

Titus Rex Romanorū, filius Vespasiani, uir omne genus uirtutis complexus, ita ut ab omnibus amor & delitiae humani generis appellaretur. Facundissimus enim erat, bellicosissimus et modestissimus. In rerum publicarum administratione lingua utebatur Latinis uernacula. Poëmata uerò & tragœdias Graeco sermone elaborabat. Quum Titus Hierosolyma cepisset, tota Syria & Aegyptus, et quotquot gentes Palaestinae uicinae erant, coronabant uirum, uictorem eum appellantes. Ipse uero recusabat coronas, inquit, Non sese ea gessisse, sed Deo ostendenti iram manus suas commodasse. Adeo modestus fuit & sapientiae plenus. Sub hoc Tito Hierosolyma obsidente, quidam Romanus inter equites praestantissimus, quum uideret ludæos

ad fossam compulso, equum ex obliquo adigens, fugientem quandam adolescentem rapit, irruens in eum robustum corpore, armatumque inde usque à talis, sese inclinans equo currente persequenteque ludæum equitem, eamque tantam dextrae ac reliqui corporis intensionē, equestrisque uirtutis artem exhibens, uenit Caesari captiuum, tanquam donum quoddam offerens. Titus illius robur & uires insuperabiles maiorem in modum admiratus, donatiuis eum donans, captiuum interfecit.

Interficatur
à fratre ueneno.

DOMITIANVS, Annos 15. cum dimidio.

Domitianus Rex Romanorum, frater Titi iunior, Neroni, Caligulae, et Tiberio turpissime peruersissimeque imperantibus, quam patri & fratri moribus similior. Proce-

Anno Christi 93.

recta mente ad magnam absurdamq[ue]
prauitatem excidit, immodica cupiditate
lasciuiaq[ue] laborans, iræ incontinens,
ac in poenis inexorabilis, amans inimicitiarum
& pecuniæ, si quisquam alius. Cito igitur omnium sese
odio onerabat ita ut tum & patris et
fratris gloriam extingueret. Iugulationibus
enim præcipuorum in Senatu quotidie urbem
polluebat. Ac honores sibi, præstantium uirorum
honoribus pares uendicans, non patiebatur
ullorum aliorum statuas, quæ ex auro & argento
factæ erant, præterquam suam, in Capitolio
collocari. Neque à eade cognatorum
temperauit; sed impiam dextram omnibus
consanguineis attulit, non deos inspectores
familia suæ reueritus: sed contemnens diuina
pariter & humana.

Domitianus Rex Romanorum,
Titi frater, cui succedens imitabatur
non

non paternam fraternamq[ue] politiam
optimam, sed Tiberij impietatem,
cum hac ex diametro pugnantem.
Et confestim sese ad omne genus sceleris
conferens, & homicidijs, uenereosq[ue]
quum in mulieres tum in masculos
furore oppletus, tandem & deum ipse
se impius fecit. Cumq[ue] deinceps
sese omnibus, ob crudelitatem
ferocitatemq[ue] polluta conscientia,
inuisum contemptumq[ue] reddidisset,
mercedem domestici odij merito accipiens,
turpissima nece uitam scelestam
ac prophanam finiuit. Hic diaboli
instinctu fratrem exosus, ueneno eum
regni cupiditate sustulit. Atque ubi iam
pessimè constituisset res Romanas,
nullum crudelitatis, iniustæ cupiditatis,
cruentorum facinorum, aliorum uel
similium genus aut studium prætermisit,
simul in corporis uoluptatibus incontinens
& effrenis. Hic etiam Neruam,

quasi regno insidiatum, relegauit. Et Apollonium Tyaneum, ut amicum Nerue, comprehensum totondit, uin-
ctumq; in iudiciale forū duxit. Quū
uerò Philosophus nihil illi concedere-
ret, irridens eius facta, pudore affe-
ctus eum dimisit. Et tunc dixisse fe-
runt Apollonium celeberrimum il-
lud dictum: Non me interficies, quia
non sum mortalis, confestimq; eum
disparuisse. Hic & Philosophos &
Mathematicos Roma fugauit. Sub
hec & Ioannes Euangelista in Pat-
mum relegatur. Et interfici qui de
Davidis genere erant iussit. Et multi
Christiani martyrium sub eo patien-
tur. Nerua Ioannem Theologum ab
exilio liberat. Adrianus multa corri-
gens, regem etiam Lazis seu Colchis
constituit. Ceterum Mesopotamiam,
à Traiano Romanis partam, roganti-
bus Persis inconsultò concessit, si-
nesq; Romani imperij Euphratem
facit.

facit. Hic Domitianus propter crue-
litatem ac feritatem odiosissimus, à
suis domesticis contra ipsum coniura-
tis occiditur: idq; subornato Stepha-
no quodam, liberto, qui ad Domitia-
num interdū dormientem cum pu-
gione irrueret. Et quidem uulnera-
rat, sed non letaliter, illo exiliente.

*Septem uul-
neribus truci
datur.*

NERVA, Annum 1.
cum dimidio.

Nerua Rex Romanorum. hic
Ioannem Euangelistam reuo-
catum ab exilio Patmi, Ephesum du-
xit. Quo tempore & Manichæorum
doctrina orta est, ipso Mane palam
docente.

*Cocceius Ner-
ua, Anno
Christi 99.
Decessit fe-
bri.
Manes duos
Deos finge-
bat, bonum
& malum.*

TRAIANVS, Annos 19.
cum dimidio.

Traianus Rex Romanorum, bo-
nus, & malorum osor & iustus
fuit in tantum, ut aliquando co-

*Vlpianus Traia-
nus Crinitus,
Anno Christi
100.*

ram suis proceribus gladium euaginan-
ans Praefecto eum tradiderit di-
cens: Cape hunc gladium, eoquē si
fuero bonus, pro me, sin minus, con-
tra me utare. Hic Christianis ali-
quam ab afflictione quietem conces-
sit. Nam qui praefecturas à Romanis
data occasione emebant, ij in grati-
am regum, qui tunc erant, varijs sup-
plicijs affliciebant Christianos. Vnde
& Tiberianus, Praeses anterioris
Palæstinorum gentis, ei nunciauit,
dicens: Quod ad interficiendum
Christianos non sufficiens in posterum
esset, ipsis ultro sese ad supplicium
offerentibus. Exinde Traianus

Alij dysenteria, alij ueneno interisse scribunt.
nus omnibus suis subditis Christianorum afflictione
interdixit.

Adrianus

ADRIANVS, An- nos 21.

Adrianus Rex Romanorum natus fuit patre Senatore praefectoque militum Afro: sic enim uocabatur. Natura studiosus fuit in utraque lingua, & quaedam profusa oratione, varia etiam carmine scripta reliquit. Etenim ambitione tenebatur inexplebili, quamobrem dicit quum alia omnia, tum etiam minima quæcūq; fingeat namq; & pingebat, quum tamen nihil se scire diceret, neq; quod ad pacem pertineret, neq; quod ad bellum, nihil neq; regium neq; priuatum. Et quum aliās nemini noceret, uehementissimè inuidebat illis, qui arti cuipiā sedulo incumbabant, quorum multos pepulit, multos etiā interfecit. Nā antecellere omnes in omnibus quum uellet, oderat eminentes in quopiam. Vnde

*Pub. Aelius
Adrianus,
Anno Christi
119.*

& opprimere Phauorinū Galatam,
& Dionysium Mileſium conabatur:
idē quum alijs rebus, tum maximē
quod ipſorū aduerſarios extollebat,
eoſq; partim nullius, partim exigui
momenti homines. Hic in Epistola
quadam inter cætera magnifica pro-
miſſa ſcripſit, ſe abiurare quidquam
facturum quod non ex uſu Reipub.
fuerit, ullum uē interfecturum Sena-
torem: exitium ſibi, ſi id transgredia-
tur, imprecatus. Nihilominus tamen
in multis ſefellit. Hic in congreſſibus
comem ſe exhibuit, & quædā illi gra-
tia aderat, fuit quē in admiratione nō
modo ob manſuetudinē in moribus,
ſed quod & optimē Latina & Græca
lingua uteretur, & diligens eſſet in
augendis bonis publicis. Natura eiuf-
modi fuit, ut non uiuentibus ſolum,
ſed & mortuis inuideret. Homerum
enim explodens, pro eo Antimachū,
cuius ne nomen quidem multi antea
norant,

norāt, introduxit. Vituperabant etiam
hæc in eo, q̄ nimis ageret accuratē, ſu-
perſue & curioſē. Verū ea ſarciebat
compensabatq; quum alia cura, pro-
uidentia, magnificentia & dexterita-
te, tum quod nullum bellum moue-
ret, & mota ſedaret, & nemini ſua in-
iuste eriperet, ſed multis tam popu-
lis quā priuatis multa largiretur.
Artem diuinatricem & Magiam o-
mnis generis ſupra modum exerce-
bat. Puerum quendam Antinoum ad-
amabat. Urbem ædificauit, & colo-
nos introduxit, & nomine illius nun-
cupauit, ut, qui uideret eam, Antino-
um appellaret. Hic in Pannoniam
uenit, & Iſtrum cum armis tranauit, *Phibiſi con-*
quod admirati ſunt uicini Barbari. *ſumitur.*

ANTONINVS, An-
nos 22.

Antoninus Rex uir optimus fu-
it, quodque ad gubernationis *Antoninus*
Pius, Anno
Chriſti 140.

similitudinem, cum Numa conferri maxime dignus, sicut Traianus Romulo uisus est similis. Vitam siquidem Antoninus priuatam optimè atq; honorificentissimè agebat. In imperio uisus est etiam melior & modestior, nemini asper aut onerosus: sed in omnes bonus & benignus, in bello magis iusticiæ opinionem, multos seruando, quàm lucrum quærens. Et si euehere in magistratu constitutos cogitabat, etiam hinc quantum fieri potuit, iusticiam curabat. Intentus in rerum publicarum administrationes, bonos gubernatores honoribus etiam suis impertiebatur: malos uerò à publicis negocijs citra acerbitatē amouebat. Ideoque in admiratione fuit, non apud suos solum, sed & apud exteròs, ita ut uicini barbari armis depositis causam suā regis arbitrio dicandam permitterent. Opes quas priuatus multas compararat, ubi ad regnum

regnum accessit, militibus amicisq; donauit. Thesaurum publicum reliquit ingentem uariarum rerum. Cognomen Pij propter ingenium prius obtinuit.

Marcus Rex Romanorum, Pius cognominatus. Hic uirtutes habuit quum omnes alias, tum quòd omnium gubernatorum optimè imperauit, nisi quòd corpore fuit imbecilliore, & tamen infirmissimum quum esset, ualidissimum exhibuit. Beneficentissimus erat, Vnde & templum Beneficentiæ cōdebat, nomine eam maxime peculiari & nunq; audito appellans. À delictis ipse planè oibus abstinebat, & neq; uolens peccabat neq; nolens. Et quidem aliorum delicta ferebat, maxime uxoris. Non erat curiosus, nec puniebat admodum: sed si quis quid boni faciebat, eum laudabat, & ad bonum utebatur. Reli-

quos non curabat inquiens, Quòd facere homines tales, quales quisque uelit, sit impossibile. Si qui uerò eiusmodi sint, utendum illis esse prout quilibet publicæ utilitati idoneus est. Annos uiuens quinquaginta, menses decem, dies octo, atque annos imperans nouemdecim, dies undecim, semper in omnibus sibi similis fuit, nec in ullo mutatus. Bonus fuit, nec simulatum habuit quidquam. Multum adiutus est eruditione, exercitatus in Rhetoricis & Philosophia. Hinc etiam ualde multi sese Philosophari simulabāt, quo diuites ab ipso efficerentur. Plurimum tamen ab ipsa etiam natura est euectus. Recenset & alias laudes in eum innumeras Dion.

Marcus Aurelius, Anto. Verus, Philosophus, Anno Christi 162.

MARCVS, Annos 19.

MArcus qui & Antoninus, Rex Romanorum, Philosophus in omnia

omnibus laudatus, auditor aliorum cum fuisset, postremo etiam Sextum Philosophum ex Bœotia Romæ audiuit, frequentās eum, eiusque ianuam accedens. Hunc quum adiret, interrogat eum quidā Lycius celebris Rhetor, filius Herodis Rhetoris Atheniensis, quò nam iret, & ad quid? Et Marcus, Pulchrum est, inquit, etiam senem discere. Eo ad Sextum Philosophum, ut discam quæ nondum scio. Tum Lycius, sublata in cœlum manu, O Sol, inquit, rex Romanorum iam consenescens sumptis pugillaribus in ludum literarium uadit? Rex meus Alexāder triginta duos annos natus mortuus est. Hic descripsit uitæ suæ curriculum duodecim libris.

Marcus Rex Romanorum. Hunc tacendo admirari quàm laudare facilius esset, nulla nimirum oratione huius uiri uirtutes æquante. Nam inde usque à prima ætate uitam instituens.

constantem & quietam, nūquā uel ob metum, uel ob uoluptatē uultum mutasse uisus est. Ex Philosophis maximē laudabat Stoicos, eorumq; imitator non modo in uictus ratione, sed & in doctrinae apprehensione fuit. Statim igitur à prima pueritia in tantum enituit, ut Adrianus in eum imperij hereditatem transferre saepe uoluerit. Sed quia Plurim prius legitime heredem fecerat, ei successionem reseruauit. Hūc autem Pio familiarem propter connubia esse sciebat, sic ut uēturus in regnum generis successione esset. Priuatam uitam similem uixit populo Romano, nihil immutatus generis adoptione. Posteaquā ad regnum accessisset, praefectusq; Monarchiae ac potitus suprema potentia esset, ad nullam unquā superbiam elatus est, sed liberalis fuit & benefaciendo munificus, & in gentium gubernatione bonus & moderatus.

Comodus,

In Pannonia
moritur.

COMODVS, An- nos 13.

Comodus Rex Romanorū quā dā fortuna agitatus, eō demētia petulantiaq; processit, ut et nomen suum recusaret, Herculesq; Iouis filius uocaretur. Ac menses nomina à se habere iussit hoc modo, Amazoneus, Comodus, Augustus, Heracleus, Romanus, Hyperæron, Anicetus, Eusebes, Eutyches, Lucius, Aelius, Aurelius. Habitum quoque Romanum exutus leoninam pellem induebat, & clauam gestabat, atq; ita publicē cum feris et hominibus singulari certamine pugnabat, iaculans reuera exactē, ut omnes admirarentur. Postq; aut ad eades sese frequētes cōuertisset, in theatrū homines miseros, & mancos citra diferimen omnes cōgregans, genibus eorū quasdam draconū formas circundans, claua quasi

Lucius Aem
rel. Comodus
Antoninus,
Anno Christi
181.

Strangulatur
laqueo.

Gigantes occidit. In singularibus certaminibus cadens, transijt inde in Panegyricos conuentus, obuiam Senatui habens. Malè apud omnes audiebat, ita ut & Marcia, quam inter concubinas carissimam habuit, ei aduersaretur, reprehenderetq; ea quæ fiebant. Multi quoq; alij eum rogabant, ne quid regno indignum admitteret.

IVLIANVS, Menses 7.

Didius Iulianus, Anno Christi 194.

Obtruncatur
uictus à Seuerus.

Iulianus Consul regnum emit, statim ubi accessisset ad imperium delitijs crapulæq; indulgit, publica neq; ignauiter obiens, ac uitæ sese molli mancipans. Etiam milites fessisse depræhensus est. Ex priuato enim ei facultates non suppetebant, & publici thesauri à Comodo erant exhausti. Ea q; de causa milites infensos habuit, & populus in theatris contemptum eius auxit.

SE

SEVERVS, Annos 17.

Seuerus Rex Romanorum misit L. Septimius qui Byzantium obsideret, (ibi enim Nigri duces profugi adhuc erant) quod fame tandem captum est, tota urbs diruta, ac theatris, balneis omniq; ornatu & honore Byzantium priuatum, pagus Perinthijs ut seruiret donatum est, sicut Antiochia Laodicensibus. Interdixit militibus mulierum cōcubitu. Præcepit hoc Seuerus, annulisq; eos aureis donauit. Venit Seuerus Byzantium, quūq; ciues cum ramis oleaginis acclamantes uidisset, ac salutem petentes, excusationemq; adducentes, pepercit quidem eis ne interficeret: rursus uero Perinthijs eos subiecit, & porticu eis theatralem & uenatoriam concessit. Curriculum etiam equestre ædificauit, tabulatis segmentisque ornās, domos ac hortos à fratribus quibus-

dam orphanis emens, arboresq; circa curriculum praecidens in formam, quae nunc conspicitur, redegit, iungens ei balneum in templo Iouis, quod Zeuxippon vocabatur. Renouauit etiam quod Strategion appellatur. Inchoabat ista omnia Severus: filius uero eius Antoninus absoluit. Severus Alexandriam ueniens inscriptionem in primo eius aditu inuenit: Vrbs Cyri Nigri. Ac indignante eo populus Alexandrinus occurrit clamans: Scimus, diximus, haec Vrbs Cyri Nigri est, Tu enim es Cyrus Nigri filius. Accipiensq; paratam excusationem ueniam eis dedit.

Moritur
Sextus
Nex in
Britannia.

ANTONINVS, An- nos 6.

Marcus An-
toninus Bas-
ilianus: Cara-
calla, Anno
Christi 213.

Antoninus Rex Romanorum, filius Seueri, gaudebat praeter alia mala etiam homicidijs. Milites ipsius, accepta uim faciendi & capiendi

piendi licentia, nullius rei discrimen habuere. Talia igitur committens, coactus hisce facinoribus, & exosus urbanas conuersationes, Roma, castra gubernaturus, gentesque uisurus peregre abibat. Postquam Istrum occupasset, Germanos ea loca habitantes, sibi conciliabat, ita ut ex illis socios & corporis custodes sumeret, & uestitu eorum uteretur. Amarunt eum & Barbari & milites, eo quod communis eroga omnes esset, commilito magis, quam rex ab ipsis uocatus. Vbi autem in Macedoniam uenisset, Alexandrum sese nominauit. Inde Pergamum & ad sepulchrum Achillis proficiscebatur, quod coronis & floribus ornans, Achillem aemulabatur. Per Asiam, perque alias gentes uenit Antiochiam. Vbi ad tempus uersatus, Alexandriae tendebat, sub praetextu desin-

derij urbis Alexandri. Ingressus in
eam cum toto exercitu, ita ab Alexan-
drinis exceptus est, ut nullus unq̃
rex antea. Veniensque ad Alexandri
sepulchrum paludamentum quod ge-
stabat, annulū, zonam, et si quo prae-
terea precioso indutus erat, id super
sepulchro eius suspēdit. Populus gau-
debat, ignarus latentis illius animi.
Sciebat enim multa eos contumelio-
se in se & matrem suam dixisse. Con-
uentum itaq̃ fieri in campo quodam
per tabulas publicē propositas iubet,
dicens se in honorem Alexandri ac-
tes instructurum. Hi spe bona conue-
nerunt. Simulatq̃ iam ordine stantes
vidit, ipse secessit, militesq̃ in eos
immisisti omnes trucidant. Tanta au-
tem facta est strages, ut Nilus totus
cruentaretur. Seuerus Antoninum
in omnibus ad uirtutem pertinenti-
bus tā animo quā corpore ita exer-
cuit, ut iam Imperator, tamen apud
praeceptores

praeceptores esset, maximamq̃ diei
partem philosopharetur. Vngeba-
tur absq̃ balneo, & stadia equita-
bat septingenta quinquaginta. Exer-
cebatur insuper natādo in fluctibus.
Factus est igitur ex hisce quodammo-
do robustus. Eruditionē uerō ita est
oblitus, ac si ne nomen quidem unq̃
audiuisset. Fuit non infacundus, nec
stupidus, & multa acutissime intelli-
gebat, promptissimeq̃ cogitabat. Li-
centia namq̃ & temeritate quadam
aequē omnia, quae proposita ei erant,
inconsideratē efferens, nihilq̃ reueri-
tus proferre quidlibet, consequutio-
ne saepe frustrabatur. *Inter cacani
dū confossus.*

ALEXANDER Mamææ
filius, Annos 13.

Alexander Mamææ filius unā
cum matre imperans omnia ad
illius gerebat arbitrium, quae
imperium undiq̃ ipsa custodiebat, si-
d

*Aurel. Seue-
rus Alexan-
der, Anno
Christi 225.*

liorū ut causas ut plurimum iudicaret persuasit, quò his occupatus occasionem uitia sectandi nō haberet. Inerant ei natura mores mites & mansueti, & ad humanitatem omnino propēsi. Regno ad annum decimum quartum præsiciens, citra sanguinem imperabat, idē aliquibus maximo crimini obnoxius, ita ut post Marci mortem Alexandri imperium in admiratione esset. Incusabat uerò et matrem, & indignè admodum ferebat uidens eam auaram, multa ex uiolenter raptis recondentem. Multa quoque facere ab ipsa coactus est. Dominabatur enim ei mater supra modum, & à turpibus regesque dedecoribus eum abducebat, & magistros omnis generis eruditionis clam accersibat. Ipse uerò palæstris gymnasiisque ualde delectabatur, & magistros repellebat. Eò euasit, ut omnia à scena & à publicis theatris trans-

transferret ad summos magistratus. Occiditur
Ideoque detestabantur eum. Moguntia

MAXIMINVS, Annos 3.

MAximinus Rex Romanorum. Maximinus
Hic assumpto imperio magnā Thrac,
fecit mutationem, potētia sua Anno Christi
sauiissimè & cum terrore utens, omnesque
mnesque transferre è miti regno in crudelē tyrannidem conatus est. Natura itidem ut genere Barbarus fuit, patriam immanitatem referens. Confestim igitur omnes amicos qui apud Alexandrum fuerant, eiusque consiliarii uocati à Senatu erant, amouit, uolens ita esse in exercitu, ne ullum nobilitatis sibi consciū apud se haberet. Plurimos quoque eorum, insidias metuens, interemit. Regnans in Oriente multa admisit fœda, & præter modum indecentia, quibus addidit persecutionē in tota
d 2

Oriente aduersus Christianos acer-
bam & immanem, in qua plurimi ho-
mines praestantes ob fidei confesio-
nem interfecti sunt. Caterum proce-
mia poenae ipsum excepturae digna e-
ius impietate passus est. Morbo enim
quum esset implicitus grauissimo, do-
lores acerbis carnem eius uniuersam
foedè corrumpebant, ipsa quoque intestina
ab interni ardoris uehementia consu-
mebantur. Vniuersa caro in ceram mo-
dum colliquefiebat. Inflammatione
facta copiosiore tosta sunt etiam ipsa
ossa, ita ut ne quidem forma hominis
reliqua esset. Ita miserè contabefactus
tantum emisit foetorem, ut nihil differ-
ret à putrefactis in sepulchris. Res-
pirationes igitur faciens bre-
ues ac gemens extin-
ctus est.

Decius

DECIVS, Annum 1.
cum dimidio.

Decius Romanorum Rex, Philippi successor, interfici colen-
tes Christianorum religionem
regio mandato iussit, utque Deos ado-
rarent coegit. Anno Christi
254.
Submersione
perijt.

AVRELIVS, Annos 5.
cum dimidio.

Avrelianus Rex Romanorum, in bellicis rebus fuit magnope-
re exercitatus, animo effrenis,
& ad crudelitatem multum pronus,
multosque in urbe uiros illustres mor-
te mulctauit, accusatos à Zenobia. Anno Christi
276.
Zenobia Re-
gina Orien-
tis.
Saxus & crudelis, & potius uiolen-
tus Imperator quam electus rex. Semper
difficilis & inhumanus, ita ut neque à
sanguine domesticorum suorum pu-
rus manserit. Nunc enim suam in-
terfecit insontem. Caterum corre-

Conficitur à
suo scriba.

ctor ordinationis militaris, corrupto-
rum ac dissolutorum morum fuit pla-
ne strenuus.

CARINVS, An- num 1.

Carinus,
Anno Christi
288.

CArinus, Cari regis filius, licenti-
am suo arbitrio uiuendi nactus,
tam magnum in Tyrannidē ma-
lum creuit, ut etiam nomen factis lon-
gè superaret. Petulantia liberorum,
qui natj ei erant, non reputata est pe-
tulantia, propter assuetudinem, ue-
rum quotidianum illi erat & usita-
tum sic peccare. Finxit crimina, cau-
sasq; iniuria affectorum iudicabat,
& nullus litigantium seruabatur.
Quum itaque perditio magna esset
& ineffabilis, quidam ex ditioribus
insumebantur in delicias Carini, non
aliter atque gallinae in coenas publi-
cas. Mentionem obtruncatorum fa-
ciens aiebat, quosdam ex illis non lau-
dasse

dasse formam ipsius, quosdam non,
ut uoluit, admiratos, quando adoles-
scens orationes habuerat. Nonnul-
li etiam quòd quandoq; coram eo ri-
sissent perierunt. Omnia in eo Iouis
fulmine sauiora erant, insaniebatq;e
in medio subditorum. Hic Carl-
nus dum regnabat, nullum negoti-
um ad publicam pertinens utilita-
tem confecit. Delitijs & uitæ intem-
peranti sese dedens, delictiarum im-
pendia faciebat, cædes innocentium
hominum, qui saltem ei aduersati in
quopiam uidebantur, omnibus acer-
ba Tyrannide cum admixta iuueni-
litate grauatis, omniaq; ipso dis-
solutè citraq; rationem
faciente.

d 4

Victus à Dio-
cletiano, in-
terficitur à
quodam cu-
ius uxorem
corruperat.

DIOCLETIANVS ET
MAXIMIANVS

Annos 20.

Anno Christi
290

Diocletianus & Maximianus Reges Romanorum. Sub Diocletiano & Maximiano eius genero mota est persecutio aduersus Christianos maximè horribilis. Mandauit enim per regiones & ciuitates, ut Ecclesiae Christi euerterentur, ut sacra earum scripta cremarentur, & qui inuenti fuerint Christiani, hi sacrificare demonibus cogerentur. At uerò multitudine interficiendorum Christianorum uicti, edictum proposuere, ut qui inuenirentur Christiani, illis dexter oculus erueretur: idque non solum ob cruciatum sed, et ob ignominiam, ob cōspicuitatem, & ab alienationem à Romana Repub. Verum ultio diuina, iustè superueniens, iustè hos excidit. Alter em̄ iugulatus est à Senatu,
alter

alter strangulatus. Hic amēs & Christi osor, recordatione & ira ob res in Aegypto contra imperium nouatas uictoria nec moderatè usus est, nec placidè: sed proscriptionibus præstantumque uiro- rum cadibus sese contaminans Aegyptum inuasit: quando & libros de fusione argenti & auria ueteribus scriptos rimatus, eos, ne ex hac arte Aegyptijs diuitiae amplius suppeterent, ne consili diuitiarum copia Romanis in posterum se opponerent, combussit. Moribus fuit uariis, & uersipellis. Ac magno intellectu et ingenij acumine naturæ suæ uitia celabat, omne prauum factum transferebat in alios. Industrius tamen & celer in aggrediendo facienda fuit. Et multa in regia administratione pertinaciter præter patrum Romanorum morem mutauit. Diocletianus & Maximianus deposito imperio uitam elegerunt priuatam, illo Salonas ciuita-

tem Illyricam, hoc Lucaniam concedente. Et quidem Maximianus desiderio Imperij mutauit sententiam. Diocletianus uerò in tranquillo consenuit, posteaquàm iam tribus annis egregias uirtutes edidisset, à Græca religione planè non discedens.

Maximinus,
Constantinus
Magnus, Maxentius, Licinius, sepe simul imperarunt, donec Constantinus solus rerum potiretur.
Anno Christi 310.

Diuiditur Imperium in Orientale & Occidentale.

MAXENTIVS.

Maxentius Rex Romanorum, male uexauit Romanos, moribus erga eos magis Tyrannicis quàm regijs utens, ingenuorum uxores impudenter adulterans, multos interficiens, aliàq; patrans his consentanea. Quod intelligens Constantinus Magnus liberare ab huius imperio Romanos festinabat, & confestim qua eum ratione tolleret cogitauit. In hac igitur cura quum esset, conspexit in cœlo circa tempus meridia-

num

num perticam igneà, scribentem suis flexuris: IN HOC VINCE. Et factus est Christianus. Licinius, qui cū eo simul imperabat, Græcas spirans opiniones, oderat Christianos. Persecutionem uerò mouere palàm, metu Constantini nō est ausus. Clam uerò insidiatus est multis. Postmodum autem etiam apertè eos submouet, fitq; persecutio in locis aliquot. Cōstantinum uero nō latuit. Quia Licinius lege cauerat, ne conuenirent Episcopi, ne esset occasio crescendi numerum Christianorum. In odium itaq; rupta fictili amicitia uenerunt, tandemq; à Constantino Licinius interficitur.

CONSTANTINVS

Magnus, Annos 31.

Constantinus magnus. Natus est hic regi Cōstatio partu obscuro, certis qbusdā moribus à patre cognitus. Hic forte relinqre loca ubi

Anno Christi 311.

Moritur in
expeditione
cōtra Persas.

degebat, & ad patrem Constantium, continuè apud transalpinas gentes, & in Britannia agentē, proficisci constituit. Pater eum conspicatus regem designat, filijs ex Theodora relictis, eò quòd hunc corpore uideret praestanti. Annis ab imperio Augusti elapsis trecentis sexaginta duobus, Constantinus nouam Romam exci-
tauit, puta Constantinopolim.

IVLIANVS APO.

stata, Annos 3.

Claud. Iulia-
nus Apostata,
Anno Christi
364.

Iulianus transgressor & desertor religionis, Rex Romanorum, regis Constantini Magni fratris filius, ex fratre Dalmato, & matre nomine Galla. Descripsit Caesares quos uocant. Complectitur autem Romanorum reges inde usque ab Augusto. Scripsit & alium librum De tribus schematis: & quæ Cronia uocantur. Præterea Misopogona seu Antiochi-
cum.

cum. Et unde sint mala, secundum indoctos. Ad canem Heraclitum, Quo modo uiuendum sit Cynicè. Item epistolae uarias, & alia. De Empedotimo sic inquit transgressor in Cronijs: Nos uerò Empedotimo credimus & Pythagoræ, & quæ inde accepta recitat Heraclides Ponticus. Et paulo ante: Nobis clarus et mysteriorum monstrator uisus est Iamblichus. Ad Iulianum causæ deferebantur multæ, eò quòd homines affatim expleretur ipsius iudicatis iusticia. Neque differre causas eas licuit, quæ iniustum ut iustum obtinet ex utilitatis libris, qui iniustis circumuenientibusque alios patrocinantur. Sed aut illico ostendi, quid æquum secundum naturam esset oportuit, aut si differebatur res, & ad tempus reponebatur, suspecta fuit. Seuerus igitur & acerbus erat, & præterea malorum atque iniustorum societates inquirebat. Neque enim face-

*Sacrificia Ca
lendis seu die
nouilunij fie
ri soilla.*

re iniuriam, neq; latere iniuriarum fa
ctores licuit. Durum sese improbis
præbuit. Exhibuit se & affabilem, ut
pote quem sæpe per hieromenias &
sacrificia euntem, quod natura comis
ad omne alloquium esset, conuenie
bant quibus opus erat, nemine prohi
bente. Itaq; malorū ob id maledicen
tiam, & irā minimè sensit & curauit.
De obitu Iuliani transgressoris impij
oraculum erat eiusmodi.

Quum tua Persarum gladio sub sce
ptrā cruorem.

Vsq; Seleucæam dederis, tunc cur
rus in altum,

Vndiq; collucens te subuectabit O
lympum:

Atq; procelloso rapteris turbine cin
ctus,

Tristia mortalis linquens commerc
cia uitæ.

Aetheream sedem patriamq; redibis
in aulam,

Ex

Ex qua progressus corpus mortale
subisti.

¶ Extat etiam oraculum ei datum
quando apud Ctesiphon
tem egit.

Iuppiter, inuisum Dñs coeli habitan
tibus arcem,

E tellure genus natum ui perdidit
olim.

Rex Romanorum Iulianus fortiter
urbes,

Persarum flamma pariter ferroq;ue
subegit.

Continueq; urbes uicit, populosq;
frequentes,

Teutonicos etiam uastans hostiliter
agros.

IOVIANVS, Menses 8.

Iouianus Rex Romanorū orthodo Anno Chri
stus (id est recte sentiens de religio

ne) multum in Ecclesias diligentia
& curæ impendit, & omnes exulans

*Occiditur
prælians ad
uersus Persas*

tes Episcopos reuocauit. Et scripsit ad diuum Athanasium, ut sibi per literas certitudinem ueræ fidei significaret. Ille igitur ei Epistolam misit plenam orthodoxiæ, id est, rectæ sententiæ. Hic post Iulianū imperabat. Hic, quando Iulianus electionē militibus suis proponebat, ut aut sacrificarent, aut ē militia discederēt, zonam deponere maluit. Quū Nisibin, ciuitatem populosam, uenisset, duos ibi menses cōmoratus, omnia quæ habebat consumpsit, ipsos incolas nullo, neq; sermone benigno, neq; beneficio imperitū, homo non proprijs uirtutibus, sed patris gloria eō imperij progressus. Corpore quidem erat non penitus inualido, nec inexercitatus in rebus bellicis. Negligens uerō fuit & in eruditus, & indolem quam habuit obscurabat corrumpebatq; ignauia. Hic post Iulianū Romano imperio, ut dictum est, potius, neglectis omni-

bus

bus fruitioni dignitatis, quæ obtigerat, incubuit. E Persia fugiens, Romanam uenire ad indicandū fortunam suam properabat. Et Nisibin ciuitatem, olim Romanis subditam, Persis dedit. Quocirca scommatis eum petebant canendo, ac dicendo, & libellis quos famosos uocant, ob traditionem Nisibis. Iouianus instigatus ab uxore sua templum pulcherrimum ab Adriano rege in Traiani patris sui deificationem extructum, à Iuliano uerō cuidam Theophilo eunucho in bibliothecam factum, combussit cū omnibus qui in eo erant libris, concubinis cum risu id accendentibus. Antiochienses uerō irascebantur regi, et quosdam libellos in pauimentū proiecerunt, quos sublato legeret qui uellet, quosdam etiam parietibus affixerunt, Inerant autem talia:
Pugna elapse uenis in qua o si perditus esses?
Et

e

O infeste Pari, ô formose, & cætera.
Et Ni tibi comprehenso lanam tuni-
camq̃, uerenda
Velantem, eripiam flentemq̃
in Persida mittam.

Anus quædam magnum eum &
formosum conspicata, at desipientem
cognoscens inquit, Quarta longitudo
est & profunditas stulticia. Et alius
priuatus quidã alta uoce in equestri
certamine clamare ausus, risum om-
nibus mouit, multa in staturam eius
friuola & frigida loquens. Et facta fu-
issent importuna, nisi Salustius qui
dã repressisset seditionem. Iouianus
in Ciliciã & Galatiã tempore bruma-
li profectus est, & Dedastanis mor-
tuus, ex esu fungi ueneno infecti. In
imperio esse uidebatur communis &
liberalis. Iouiani tempore fuit Acaci-
us Episcopus Cæsareæ Palestinæ, qui
libellum scripsit de uera fide, laudans
concilium Nicænum.

Valens

VALENTINIANVS,

Annos 11.

Valentinianus Rex Romanorū, *Valentinianus*
Christianus, essentiam triū per-
sonarum in diuinitate unā cre-
dens, aduersantibus nō fuit iniurius. *nu. Funarius, Anno Christi 367.*
Ad leges condendas erat promptissi-
mus: curam etiã iustæ thesaurorū col-
lectionis agens, in legendis magistrat-
ibus diligens, inobedientium puni-
tor inexorabilis, bello optimus. *Moritur apoplexia.*

VALENS, Annos 15.

Valens Romanorum Rex, Ariã
næ opinionioni addictus, multos in
exilium misit, quo tempore Ro-
manæ Ecclesiæ Liberius præsidebat,
Alexandrinæ Athanasius, Cōstantino-
politane Eudoxius Ariane religionis
doctor. Valēs rex Rom. prauæ opinio-
nis in religiōe, hereticisq̃ applaudēs,
uia patrū suorū ingrediebatur. Siquidē

episcopos, presbyteros, diaconos & monachos exulatum ablegabat, Tatiano Alexandriam tunc gubernante. Et multos Christianorum torquebat, nonnullosque igni tradidit. Omnia autem hæc post mortem Athanasij facta sunt. Quare qui Constantinopoli orthodoxi fuerunt, sperantes Valentem ipsorum miserturum, legationem ad eum, tunc temporis Nicomediæ cōmorantem, miserunt viros sacratos octoginta, quorum duces erant Theodorus, Curbagus, & Menedemus, quos omnes unā cū nauigio accendi iussit, omnesque conflagrarunt cum naui, durante ea usque ad Dacibizos, ubi dissoluta est. Sub execrando Valente quidam Lucius, Arrianæ hæresis episcopus, derepente in ecclesiā tanquā lupus insiliit. Petrus Romā aufugit. Lucius uerò tanta patrauit, quanta in Græcis persecutionibus nō acciderunt. Misit enim ter mille, qui

pios

pios in eremo viros interficerent perderentque. Crematur à Gothis.

GRATIANVS, Annos 6.

Gratianus. Hic, audita Valentis patris sui morte, illico Orientalem Romam adiit. Cognita uero Valentis patris sui aduersus Christianos crudelitate, pulsos ab illo in exilium statim reuocauit, reddens eis bona sua, & damna resarciens. Omnibus ius securè ac tuto in Ecclesiis suis unā degendi, arcendi que à templis solos Eunomianos, Photinianos, & Manichæos, dedit. Stabant in ambitu in equis imagines Gratiani, Valentiniani & Theodosij, & gibbosi Phirmiliani adrisum.

Anno Christi 381.

Euno. Arij heresim alios quot articulis augebant. Photiniani diuinā Christi natiuitatē negabant. Occiditur à Maximo.

VALENTINIANVS, Annos 15.

Imperat cum
fratre Gratia
no & Theo-
dosio. Anno
Christi 382.

VAlentinianus Rex Romanorū. Hic per Iustinam matrem à recta fide abducebatur, & regno est electus. Veniensq; ad Theodosiū, rectam fidem edoctus est. Dicebat enim ei Theodosius, regiam expeditionem non consistere armis, sed bonis occasionibus. Et scio, inquit, Valentiniane, à pietissimis regibus quieto exercitu uictoriam partam, hostes subactos, tributariosq; preuenienti pericula factos. Sic & Constantinus Magnus, rem foeliciter gerens, Licinium Tyrannum naufragio perdidit. Ita & Valentinianus pater tuus regno foelici, & ab hostibus illeſo, preſuit, Deo ipsum defendente: praeliaq; fecit innumera, & uictorias obtinuit incredibiles, multis uarijsq; gentibus occupatis. Valens uerò patruus tuus

tuus Deū diuellens, Ecclesiam cæde sanctorū, exilioq; sacerdotū prophanus polluit, qui diuino consilio à Gothis obsessus conflagrauit. Christum rectè colit eijciens te non iniuste. Incredulitas tua Maximo læticiam attulit. Si Christum non intuemur, quem nam dimicantes inuocabimus? Hæc & hisce plura Theodosius Valentinianum admonens, in rectam fidem traduxit.

Strangulant
eum cubiculo
rij laqueo.

THEODOSIVS, Annos 11.

Theodosius Rex Romanorum, Anno Christi 386. post interitū Maximī Tyrānī, & post superatos & cesos Scythas in paludibus abscondos, postq; Romanorū cede ueniens Cōstantinopolim, renunciare bellis & praelijs cōstituit, pertinentibusq; ad ea Duci cōmissis, ipsemet ad priistinam uiuendi rationē rediit, cœnās sumptuosē, curiosus

delitiando in uoluptatibus, in spectaculis & equestribus certaminibus. Miror autem in eo ad utranq; uitam aptitudinem. Natura enim dissolutus inertiaeq; omni deditus, nulla eum tristitia uel metu urgente uel molestante, naturae suae indulgebat. In necessitate uero aliqua, cui parere iure cogebatur, constitutus, deposita inertia, uoluptatiq; ualedicto ad fortitudinem, laborem, tolerantiamq; sese conuertebat. Talem simulatq; re ipsa se exhibuisset, iamq; solutus omni cura esset, rursus innatae sibi luxuriae seruiebat. Inter principes imprimis honoratus fuit Rufinus, genere Celtus, ordinum in consilijs magister. Idem Theodosius post Honorij filij sui in Romano imperio renunciacionem, Senatū, adhuc in patrijs ritibus manentem, nec assentiri declinatibus insaniam de Deorum cultibus uolentem, conuocauit: adhortatusq; eos est,

est, ut omisso priori errore Christianam fidem susciperent, cuius promissio sit remissio omnis peccati & impietatis. Sed nemo ex illis hac adhortatione persuasus est, ut discedere ab ijs, quae usq; à condita urbe à maioribus suis sibi tradita erant, hisq; Christianorū religionem anteponeere uellet: quod horum rituum obseruatione mille ducentis annis urbem incolumem habitarent, pro quibus si alios reciperent, dubium esse qui euentus secuturus esset. Ipse uero grauari Remp. sacrificiorum uictimarumq; sumptibus aiebat, ac uelle ut tollerentur, tum quod res sit non laudanda, tum quod alioqui militia plures facultates requirat. Respondent Senatores, quia non fiant quae fieri debebāt, nec publici sumptus sint, cessantibus per hoc sacrificijs, ideo diminutam aliqua ex parte Romanorum potentiam esse,

Moritur Me
diolani senex.

THEODOSIVS MI-
NOR, Annos 26.Anno Christi
427.

Theodosius Minor Rex Romanorum. Hic imperio à patre accepto imbellis fuit, ac uiuens in ignauia, pacemq; pecunia non armis comparans multa mala conciliabat Romanæ Reipub. Educatus enim ab eunuchis, ipforum præscripto in omnibus pareit, ita ut eorum patrocínio etiam optimates indigerent, & in politico simul & militari ordine multa mutarentur, euntibus in provincias non uiris gubernandi eas idoneis, sed qui pecuniam suppeditare eunuchorum avaritiæ possent. Milites quoq; Sebastiani ad piraticā coniurati Helle spontum Propontidemq; turbabant. Quò confusionis eunuchi rem redegerūt, Theodosiumq; ceu pueros ludicris, seducentes effecerunt ut nihil gesserit memoria dignum. Ad annū igitur

igitur peruenit quinquagesimum, artes quasdam fabriles tractans, & uenationi uacans, regnum eunuchis & Chrysaphio obtinentibus, quod Pulcheria fratre mortuo administrabat. Statua Theodosij eREA equo insidens in Milio collocata fuit, quam erigens multum frumēti ciuitati largiebatur. Theodosius Minor Antiochum præpositum, priore dignitate priuatum, inter presbyteros ordinauit. Idem & Cyrum huius in administratione successorē, & tunc duabus maximis provincijs præsidem amouit. Qui Cyrus eum tantum rerum suarū successum admiratus dixerat: Non placebis mihi fortuna multum ridens. Subueritur igitur & ipse ut Græcus, & qui regem se fore sperarat. Publicatisq; ipsius bonis factus est episcopus in Cotyæo Phrygiæ. Post hunc solus Febri senex Chrysaphius, Zumma cognominatus, præfecturam gessit.

LEO, Annos 16.

Leo Bessicanus, Anno Christi 460.

LEO Macelles Rex Romanorum, uisus est omnium ante se regum fortunatissimus, formidabilis omnibus ad ipsius imperium pertinentibus, ac ipsis etiam barbaris ad quoscumque fama de eo permanuit. Eamque de se uulgo opinionem reliquit. At, inquit Malchus, equidem non duco foelicitatem quum quis facultates subditorum suorum diripiens, calumniatoribus ad id conductis, si alium non inuenerit, ipsemet eos accusat, aurum ex uniuersa terra collectum sibi met reponit: ciuitates bonis quae prius possederunt exuens, ita ut tributa, quae pendebant, soluere amplius non nisi difficulter possint. Denique Malchus eum omnis malitiae hospitium facere conatur. Hyperechium Grammaticum fugauit. Et aliquando quum se Eulogio Philosopho stipendium dedisse

dedisse diceret, dicente eunticho quodam quod satius esset id in milites erogasse, inquit: Vtinam meo tempore ea quae militibus dantur doctoribus dari deberent? Huius temporibus erat Acacius Patriarcha.

Gravi morbo diem claudidit.

ZENO, Annos 16.

ZENO Rex, audita suorum clade, Zeno Isaurus, Anno Christi 476. confugit in quoddam castellum, in colle situm, quod uicini Constantinopolim appellabant. Quod ubi intellexisset, inquit ad suos socios: Homo profecto est ludus Dei: siquidem & mecum sic Deus gaudet ludere. Prædixerant enim mihi uates, certo affirmantes, quod lulium mensem necessario acturus Constantinopoli essem. Egoque me ascensurum Constantinopolim putabam. Nunc uero desertus ab omnibus, & exul in colle inueni miser, appellatione inuenta con-

simili. Zeno crudelitatem, qua Leo utebatur, in natura non habuit. Neque iracundie fuit inexorilis, sicut Leonis irapertinax fuit. Cupiditate in multis rebus ambitiosa erat. Et quae faciebat ea gloriae admirationisque causa faciebat, ostentabundè magis quam uerè. Quinetiam negotiorum imperitus fuit, neque scientiam tutò administrandi regnum habuit. Ceterum lucro & quaestui non perinde furiosè ut Leo, incumberebat, neque lites possessoribus falsò intendebat. Imò prorsus nunquam superior quam causa fuit. Et quidem imperiū adepti essent Romani bonum: nisi Sebastianus, tūc apud ipsum potens, adduxisset eum ad quodcūque uolebat, cautionariam exercens in omnibus, non aliter atque in foro, nihilque in aula non uenditum transigi sinens, sed uendidit omnes magistratus, precium partim sibi, partim Zenoni accipiens. Et si alius ueniebat, dans aliquanto plus,

is potior erat. Nullus est prouincijs prouentus non uenundabatur. Si quando Zeno gratis aliquam prouinciā suis aulicis concedebat, eam ille ab iisdem paruo acceptam, alijs pluris tradebat, furtū ex illis Zenoni praebens. Zeno Rex Romanorum, qui Zenonem filiū successorem relinquere cupiens admodum iuuenem, digne eū instituebat, corporisque staturam exercitijs augere iussit. Ceterum aulici, nacti licentiam bona publica affatim dilapidandi, puerum Sybariticè commessari fecerunt, lenocinantesque ei saepe compuberes, in masculorum amores suam prae modum furere docuerunt. Vita itaque in uoluptatibus et fastu posita, rebus honestis alienatus, superbum praese, ob regiam obseruantiam, fastum ferens: et in digitis pedum, columnisque sublime gestare, et breuiter omnes homines pro seruis habere coepit. At is, qui omnia intueatur, eius.

Prouerb. Sybaritica mens

malitiam & ingenitam, & quam didicerat, conspicatus, dysenteria correptum, & multis diebus cubile citra sensum concacantem, rebus humanis ætate immatura exemit.

BASILISCVS, An.

nos 2.

Occupat im-
perium absen-
te Zenone,
Anno Christi
478.

Exul iussu
Zenonis fa-
me & frigo-
re necatur.

Basiliscus Romanorum Orientium Rex, pecuniam exegit ab Ecclesiarum episcopis. Et Aca-
cium episcopum Constantinopolita-
num propemodum expulisset, nisi
prohibitus esset Monachorum, quos
uocant, multitudine. Tam fuit aua-
rus, ut ne quidem parceret uilia ma-
nuariaq; artificia exercentibus. Ba-
rantq; omnia propter hasce exactio-
nes luctus plena.

Basiliscus Rex quum Harmato,
tanquam cognato, libenter, ut cum
Zenonide regina conuersaretur, per-
mitteret,

mitteret, cōuersati illi inter se aliquan-
dū in uehementem mutuo amorem,
q̄ utriusq; forma amabilis esset, inci-
derunt. Fiunt igitur inter ipsos oculo-
rum iactus, facierum continuæ ad in-
uicem conuersiones, communicatio
risus, & deinde labor celandi amorē
in uultu. Vbi uerō communicassent
affectum Danieli eunuchō, & Marię
nutrici, & tandem cōcubitu eum me-
dicati essent, Zenonis regina blandi-
tīs Basilisco persuasit, ut amatorē pri-
mas in ciuitate tenere faceret. Theo-
dorichus uerō uidens Harmatum ho-
noratum præ omnibus, indignē id tu-
lit, utpote superatus à iuniore, qui tan-
tum capillitio et reliquo corporis cul-
tui studeret. Harmatus uerō, propter
opum abundantiam, & honoris mag-
nitudinem tumidus, neminem fortio-
rem se existimabat, atq; hic error in-
tantū in eo exuberabat, ut armaturā
Achillis sibi sumeret, & sic in Hippo-
f

dromo (id est, equestri curriculo) ad ostentandum sese propter familiam, obequitaret. Extollebat eum & hoc, quo magis in hac persuasionem fureret, quod sex plebis Pyrrhum in acclamationibus eum uocitaret. Quae si ob flauedinem faciei ita clamabat, uerissimilla dixit: sin ob fortitudinis laudem, assentata est ei ut iuueni. Nam non, sicut Pyrrhus, heroas prostrauit: sed sicut Paris, mulierosus fuit.

ANASTASIUS, An. 27.

Anastasius
Dionysius,
Anno Christi
493.

A Anastasius Rex Romanorum. Hic ad deterius conuersus, simul uersum imperium transformabat in Aristocratiam, praefecturis omnibus uenundatis, impunitateque sententiarum data, indulgens pecuniae cupiditate insatiabili, sic ut provinciae incolarum numero uacuarentur, hominesque absterrent alienis sese & peregrinis adiungerent. Siquidem irruentes barbaros

ros non armis repellebat, sed pacem emere pecunia consuevit. Preterea de functorum bonis ipse curiosus statuebat, paupertatem dās omnibus communem. Quibus uero eripuerat sua, iisdem paulo post specie pietatis reddebat. Aedificia ciuitatum, quarum ciues nudarat, renouabat, ita ut & patriam suam diligenter ornaret, et tribus eam muris cinxerit. Sub hoc Libycis ciuitatibus graues afflictiones ab illis, quos Lazicos uocant, incubuere. Traditi enim hi erant in gubernationem Marino ex filia nepoti, homini iuueni & leui admodum, & post hunc rursus Bastiano eius filio. Is uero Bastianus suis facinoribus omnino superans improbitatem ante ipsum dominati, effecit ut Libyci statum priorem requirerent, quamquam eiusmodi in quo alijs paupertatis, alijs necis memoria relicta erat. Atque ita cognati Marini, si dicere fas est, ipsius beneuolentiam for-

tuna secunda pratergressi, in Libyco-
rum Aegyptiorūq; possessiones ue-
hementer irruerunt. Anastasius rex
extruxit longum murum ab urbe mi-
liaria sexaginta, ducens eū à mari sep-
tentrionali meridiem uersus longitu-
dine miliariorum quinquaginta, lati-
tudine uerò pedum uiginti. Et addi-
dit portui Iuliani defenfaculum cōtra
fluctus. Aedificauit & triclinium ma-
gnū in Blachernis, quod adhuc Ana-
stasiacum appellatur, & cisternam
Mocisiam.

Templum in
Blachernis
diuæ Mariæ
sacru extru-
ctum ab Ar-
cadio.
Silentarios
uocat iurecō-
sultus uiros
clariss. sacri
Palatii, erat
dignitatis
gradus me-
diocris.

icitur fulmi-
ne.

Anastasius Silentarius postmodū
rex factus sectam cum quibusdā sub
Euphemio Patriarcha Cōstantinopoli-
tano, constituta cathedra, iniuit. Eu-
phemius uerò edicit ei interminans
ut quum Ecclesiam frequentet idem
etiam cum ipsa sentiat, aut planē non
accedat, ne deprauet simplices. Si
contra hæc feceris, inquit, præcisa est
coma plebi te perdendum obijciam.

Ex eo tempore quieuit. Eutychiana
enim opinioni adhærebat.

IVSTINIANVS,

Annos 28.

Iustinianus. Hic post ædificatā Sa-
cræ Sapientiam aulam expurga-
uit, & marmore eā exornauit, quæ
antea Augustæum fuerat. Statuit &
imaginem suā in equo manu sinistra
spharā, cum infixa cruce tenentem,
innuens se fide in hanc crucem terræ
dominio potitū. Terra enim per sphe-
ram representabatur, propter figurā
ipsius rotundam; per crucem uerò fi-
des, quod huic Deus in carne affixus
sit. Dextram uerò uersus ortū exten-
debat, Persarum seditionem, & ne in
Romanam terram transirent per ma-
nus extensionē repulsionemq; signifi-
cans, & clamans, State nec procedite
ulterius, non enim conducet uobis.
Iustinianus Rex Romanorū rectissi-

Eutychis er-
ror fuit, Chri-
stum non esse
uerum homi-
nem.

Anno Christi
527.
Sacra Sophia
templum Cō-
stantinopoli-
tanum.

mē de religione sentiens, erat omni-
um literarū rudis, et, ut dicitur, anal-
phabetus. Hic ædificauit aureum il-
lud in palatio triclinium, & diuū Pau-
lum ubi aluntur orphani, & gloriam
qua Iustinus rex floruit, augebat q̃
potuit maxime constans & diligens.

TIBERIVS, Annos 7.

Tiberius Cō-
stantinus
Thrax, An-
no Christi
176.

Tiberius Romanorum Constan-
tinopoli rex. Hunc Iustinus cla-
rum reddidit, uirum māsuetum
simul & humanum, lucri contem-
ptum, opum negligentem, atq; id be-
titudinem existimantem, si subditi flo-
rerent diuitijsq; ualde affluerent, &
pulcherrimū incorruptibilem q̃ the-
saurum esse communem hominum
fœlicitatem. Hic Tyrannicum fastum
exosus, ac sese ad contribulium suo-
rum amorem conferens, subditos do-
minari sibi, quā ut ipse eos in serui-
tutem Tyrannicē redigeret, maluit
pater

pater potius à subditis quā prin-
ceps appellari cupiens, princeps in iu-
uentute optimus. Verum ad sene-
ctutem progressus subito ad animū
transferebatur deteriore, usque ad
deo ut & insanire, & à diabolo exis-
timatus sit agitari ad omnem impie-
tatem, dementiam, & furorem, non
solum in ijs quæ secundum naturam,
sed etiam quæ contra naturam sunt,
in omni iniusticia & Tyrannide. Sic Placidē expi-
in maliciam delapsus uitam finiuit. rauit.

MAVRITIVS, An-
nos 21.

Mauritius Rex Romanorum, Mauritius
Dicitur de Mauritio ambitio Cappadox.
sum fuisse circa orationis mag Anno Christi
nificētia, ac ualde splēdide q̃ honorat 182.
se exercitatos in pulcherrimis doctri-
narū. Ferē etiā Mauritiū suis subditis
tertiā tributōz partē remississe. A Ti

berio imperator Orientis designatur. Mauritius in bellicis certaminibus nō educatus, prudens alioqui, grauis & industrius fuit, mixta in se habens hæc duo sibi inuicem contraria, excellentiam prudentiæ & mansuetudinis expertem omnis superbiæ & supercilij. Talem existentem Mauritium cum rerum administratio accepisset, celebratiorem quodammodo per experientiam reddidit.

Trucidatur
cum suis à
Phoca, exclamans:
Iustus es Domine,
& recta iudicia tua.

Anno Christi
612.

Monothelite
unam in Christo
uoluntatē
docuerunt, diuinā
scilicet, & non etiam
humanam,
quod ea sit
mala.

HERACLIVS, Annos 27.

Heraclius Rex Romanorum. Hic ab Athanasio Iacobitarum Patriarcha, & à Sergio Syro, Patriarcha Constantinopolitano inuolutus est Monothelitarum hæresi. Mortui sunt Heraclio in Persia commoranti duo filij, & totidem filia. Idem recuperata sancta cruce, obsignataque ad huc quemadmodum asseruabatur prius quam

us quam abriperetur, ueniens Hierosolyma, obtulit eam Modesto Pontifici & eius Clero. Hi uidentes sigillum adhuc integrum & intactum, & itidem clauem quam ab illo acceperant, crucem adorarunt exaltaruntque. Misitque eam rex Byzantium, ubi à Sergio Pontifice in Blacherna recepta est. Et non multo post Heraclius Byzantium profectus excipitur cum plausu. Idem quatuor elephantos ex Perside Byzantium duxit, quos & in equestre certamen publice ad gratificandum, & ut ciuitatem oblectaret ducebat, gloriam omni donorum genere captas. Quum de magnæ Ecclesiæ thesauro aliquid sumplisset, ordinauit ut & illi & eius Clero annua pecunia ex arario regio penderetur. Constantinum filium consulatui destinarat. Heraclium uero ex Martina filium Cæsarem creare conabatur. Cuius mors quando ei nunciabatur, agebat in Palatio in sepulchris.

Ac Praefectus naues in traiectum,
quem Augustum uocant, colligens
& coniungens traiecit ad littus sinus
qui nominatur *Περσικία* (id est Parli-
monia) perq[ue] Barybyssi fluminis pon-
tem in urbem ingressus est. Vitam a-
qua intercute finiuit. Sub hoc rege
Heraclio perierunt ducenta millia ui-
rorum in bello contra Isauos. Rex
Heraclius opes mittebat plurimas,
aurum, argentum, lapides pretio-
sos, quæ submersione interierunt
sub Sergio Patriarcha.

Fortassis Con-
stantinopolis
lim desideratur.

IVSTINIANVS,

Annos 10.

Iustinianus
Minor, An-
no Christi
687.

Iustinianus Rhinotmetus Rex Ro-
manorum, filius Constantini. Hic
ad alia mala addidit et hoc, quod in
politicas gubernationes homines co-
stituit immites & crudeles. De quor[um]
numero fuit Stephanus eunuchus
Persa

Persa quæstor regi[us], multum affli-
gēs ipsius potestati subiectos, donec
& in Iustiniani matrem audaciam su-
am exereret, uerberans eam in sella,
sicut ludimagistri pueros. Quendam
etiam Theodotum, qui fuerat mona-
chus, rerum publicarum administra-
torem in partibus angustiarum Thra-
ciae fecit, quē uulgus iudicem genera-
lem appellabat. Hic enormi crudelita-
te pecuniam confecit. Viros præstan-
tissimos funibus suspendens, fumoq[ue]
ex paleis fumigatos extinxit. Et Leon-
tiū ducem Orientis patriciumq[ue] Isau-
rum tribus annis Iustinianus in carce-
re custodiri fecit, postea ducem Græ-
ciae designauit. Huic Paulus mona-
chus cœnobij Callistrati, astrono-
mus, & Gregorius Cappadox anti-
stes cœnobij Flori prædixerant
potitum imperio, im-
perioq[ue] potitus
est.

Interficitur a
Philippico.

PHILIPPICVS, An-
num 1. cum dimidio.

Philippicus
Bardanius,
Anno Christi
713.

Imperio si-
mul et oculis
priuatur.

Philippicus qui & Bardones di-
ctus est, Iustiniano rege ab ipso
interfecto regnum turpiter &
ignauiter administrare uisus est. Pa-
tres in Synodo generali Anathema
te damnauit, non recipiens quæ ab
apostolis diuino instinctu statuebantur,
duas nempe in Salvatore uoluntas
tes, astipulatoribus inuentis Ioanne
tunc urbis Pontifice, & Germano
metropolitano Cyzici, alijsq; Sa-
cerdotibus & Senatori-
bus quam pluri-
mis.

CON

CONSTANTINVS,
Annos 34.

CONstantinus Rex Romano¹ Constantinus
rum, Leonis Isauri imaginum Capronymus
expugnatoris filius, natus est Anno Christi
ex Leone pardalis uersutus, ex angui⁷⁴².
no semine aspis terribilis, anguisq; uo-
lans, ex Dan Antichristus. Hic regno
atq; impietate patris assumpta, petu-
lantia, euocatione dæmonum, alijsq;
malis artibus gaudens, eisq; uacans
instrumentum diaboli patris ac præ-
ceptoris sui egregium, & conueni-
ens admodum fuit. Eò namq; insipi-
entia atque infania erupit, ut decre-
tum inuulgaret uniuersale, ne quis
omnino seruos domini sanctos ap-
pellaret, sed & reliquias eorum in-
uentas despiceret, nec eorum inter-
cessionem peteret, siquidem nihil
possent. Deinde præter hæc edicit ne

quis interpellationem Mariæ implo-
ret, quod nihil auxiliari possit, neque
mater Dei deinceps nominetur. Et
quidem crumena in manum accepta,
plena auri, eaq̃ omnibus mōstrata in-
terrogabat, quanti ualeret. Illis re-
spondentibus quod magno, auro ef-
fuso rursus interrogabat, quanti uale-
ret? & respondebant quod nihilo. Eo-
dem modo, inquit, etiam Mariā (non
enim appellare eam matrem Dei di-
gnabatur miser) donec Christum in-
tra se habuit honorata fuit, ex quo ue-
rō illum est enixa nihil differt à reli-
quis mulieribus. Vah audax blasphe-
mia ethnicam fidem habentis sentien-
tisq̃ cum Iudæis. Venerem enim co-
lebat, & sacrificia ei humana faciebat
ultra urbem, ubi templum diuę Mau-
ræ fuit, quod solo æquatum locum
homicidiorum fecit, Mauramq̃ nūc
cupauit, ubi noctu pueros mactans
sacrificabat: Testaturq̃ hanc in sa-
crificijs

sacrificijs mactationem puer Flauij,
quem cum clam mactasset Deus id *Mortuus est*
patefecit. *elephantiasis.*

MICHAEL, An-
nos 9.

Michaël Rex Romanorum im- *Michael*
perans post Leonem Arme- *Thraulus*
nium. Hic de malitia prius i- *Phryx, An-*
psum occupante nonnihil decedens, *no Christi 328*
perinde atque ij qui in carcere, in la-
boribus & exilijs libertatem dimis-
sionemq̃ quasi per somnium ima-
ginantur, animum Deo inuisum sui
antecessoris infamis & impij demul-
cebat. Ac itidem eodem horrendæ
hæresis reti, tanquā piscis circum- *Iconomacho*
uentus, putridis impijsq̃ dogma- *ri uidelicet*
tibus immortalis est ex summa a-
mentia & stoliditate. Nam admodū
rudis fuit et indoctus. Ex patria enim
stupiditate honestiq̃ imperitia rudita

Phrenesi, &
diarrhoea ani-
mam efflauit.

tem, tanquam substantiam sibi conue-
nientem, sortitus erat.

THEOPHILVS,

Annos 12.

Anno Christi
832.
Amorium op-
pid. Phry-
gie.

Theophilus Rex Romanorum,
filius Michaëlis Amoræi, pater
Michaëlis. Hic eò impietatis ac
dementiae euasit, grauem detestanda-
mque Capronymi heresin assumens
renouansque, ut in nulla re illo inferior
impietate, dementia, Tyrannide, indu-
rationeque uideretur, impostor & uat-
nus ille, Captus igitur eodem errore
atque insania qua impij & scelesti illi,
qui olim ex Manichæorum furore &
Arianorum rabie prodierant, perfec-
tutionem Ecclesiæ itidem & ipse in-
tendebat, collegam, socium, & con-
scium suæ hæresis, alter Nectena-
bon, Ioannem Patriarcham, seu po-
tius Mantiarcham, seu dæmoniar-
cham, re ipsa alterum Apollonium,
seu

seu Balaam, Lecanomantem nostris
temporibus apparentem, omnique
impij facinoris & præstigiarum exhi-
bitorem horrendum, habens. A quo
perfidus & miser etiam literas edo-
ctus celebris odiosissimorum facino-
rum minister, idoneumque diaboli in-
strumentum efficiebatur. Tales ser-
mo diuinus iure execratur intermis-
sando inquit: Væ illis quod uia
Cain ingressi sunt, quod errore Ba-
laam mercede effusi sunt, &
contradictione Core pe-
rierunt, & ca-
tera.

Lecanomanti-
tem, id est, di-
uinantem pel-
ui.

In Epistola
Iudæ.

Ex metu, fa-
me, & potu
aque in dy-
senteriam in-
cidens uita
defunctus est.

g

F I N I S.

Index in Vi-

TAS CAESA.

RVM.

A.

A Drrianus
Alexander Mamææ filius
Anastafius

Antoninus Pius
Antoninus Bafianus Caracalla
Augustus Cæfar Octavianus
Aulus Vitellius
Aurelianus

B.

Bafiliscus

C.

C. Iulius Cæfar
C. Caligula filius Germanici
Carinus Cari regis filius
Claudius Tiberius Nero
Claudius

Cocceius

INDEX.

Cocceius Nerua 88
Comodus Antoninus 43
Constantinus Magnus 59
Constantinus Capronymus 93

D.

Decius 53
Didius Iulianus 44
Diocletianus 56
Domitius Nero 22
Domitianus 29

E.

Eunomiani 69
Eutychis error 85

F.

Flavius Vespasianus 26

G.

Galba 24
Gratianus 69

H.

Heraclius 88

I.

Iouianus 63
Iulianus 44

S Z

INDEX.

Julianus Apostata	60
Iustinianus	85
Iustinianus Rhinotmetus	90
L.	
Leo Bessicanus	76
M.	
Manes duos deos fingeat	33
Marcus Aurelius	40
Marcus Antoninus Balsianus	46
Mauricius	87
Maxentius	65
Maximinus Thrax	91
Michaël Thraulus Phryx	88
Monothelita	
N.	
Nero	22
Nerua	35
O.	
Otho Syluius	24
P.	
Philippicus Bardonijs	92
Photiniani	69

Regio

INDEX.

R.	
Regionarchæ qui	14
S.	
Sebastophori	14
Seuerus	45
Silentarij	84
T.	
Templum in Blachernis	84
Theodosius	71
Theodosius Minor	74
Theophilus	96
Tiberius Nero	15
Tiberius Claudius	19
Tiberius Constantinus	86
Titus Vespasianus	28
Traianus	33
V.	
Valentinianus	67. 70
Valens	ibidem
Vespasianus	26
Vitellius	25

8 3

INDEX.

Z.

Zenobia regina Orientis

53

Zeno Isaurus

77.

F I N I S.

Francoforti ex

OFFICINA PETRI

Brubacchi, Anno

M. D. LVII.

Αἶος Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ πρῶτος μο
ναρχήσας ἴσους ἐγραφε μετὰ
φασιν τῶν Ἀρσῶν Φαινομένων,
καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥω-
μαϊκῶς, καὶ πᾶσι τῇ ἰδέσθαι.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αὐγούστος Καῖσαρ Οκταβιανὸς ὁ ἡγεμόνων
Ἰταλίας, πρὶ τῇ ἰδέσθαι τῶν πρῶτων
Βιβλίων, καὶ βασιλεὺς αὐτὸς τε καὶ
χερσὶν ὅτι αὐτὸς Καῖσαρ, δόξαν αὐτῷ, πάντας
τοὺς οἰκήσας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀειομένους,
ἐκλόμους γινῶναι πόσων ὅσι πλῆθος. Καὶ ἐν τῇ
σκοντῇ οἱ τὴν Ῥωμαίων οἰκούντες υἱοὶ μυριάδας
ἢ χίλιοι ἰξ ἄνδρες. Αὐγούστος ὁ Καῖσαρ ἀνέ-
ψω Ἰταλίας καὶ σαρδηνίας ἀφ' οὗ ὁ μὲν Αὐγούστος
ἰθακὴν ἐκλήθη. Αὐγούστος ἡ λέγονται τὰ τίμια ἐ-
μείλα ἐπέσημα. Επ' αὐτοῦ ὅς οὐκ ἐ-
κείνος χριστὸς ὁ θεὸς ἐστὶν ἡμῶν τὴν σάρκα
ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἀπαρθεοτόκου καὶ αἰεὶ παρὲν
Μαρίας. ΟΠ Αὐγουστῶν ἐκλήθη ὁ πῶτος

CAESARVM VITAE

ἰε τοι οκταβεία μὲν οὖν οἱ δὲ γυναικῶν καὶ Σε-
 βαστοφόροι ἐχέοντο ἐν τῷ Αὐγούστῳ, οἱ δὲ ἐν τῷ
 ὀφιοπαλίφῃ εἰς τὴν Τιβέριον. Τὸν δὲ ριούρην τὸν
 τῶν οὐτῶν ἐκάλειν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἐστὶ
 σὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεῖν
 τὴν σφηνὴν ἐκ τῶν μακρῶν, ἐξ ἧς ὠνόμα-
 σεν τὸν Αὐγούστου. καὶ οὗτος Αὐγούστου
 καὶ τῶν ἀπὸ τῶν Τιβέριον τῶν Δροῦσιν
 περὶ τὸν πένθος, τοῦ νεκροῦ παντελῶς
 ἀπὸ μύθοι. οὐ γὰρ ἐξήντιστον ῥῆσιν. Τὸ
 δὲ τῶν θεῶν καὶ ἐσιώδεις εἶχον ἀσθενέτω. οἱ
 τὸν Αὐγούστου καὶ τῶν θυσιῶν ἤρθε τὴν Πυ-
 θίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει; καὶ εἶπε,
 Πῶς ἐβραῖον κέλεταί με, θεοῖς μακάρεσσιν ἡ-
 νάσων,

Τὸν δὲ δῶμον περὶ τῶν, ὅτι αἰδὼν ἀνδρὶς ἰκέσθαι
 λοιπὸν ἀπὸ τῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

καὶ ἐξελθὼν ἐκ τῶν μακρῶν ὁ Αὐγούστου ἐστὶ
 ἐν τῷ καπτωλίφῳ βωμῶν, ἐν ᾧ ἐπεγράφη βωμῶν
 τοῖς γράμμασιν, ὁ βωμὸς οὗτος ἐστὶ τοῦ
 θεοῦ.

TIBERIOS.

Τιβέριος οκταυῖς υἱός, βασιλεὺς ρωμαίων

EX SVIDA.

ἐμπαλῆτος τῷ αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἀφῆκε τὸν
 Φοβερά μὲν ὡμότητι, μὲν γὰρ ἡ ἀδίστοχον πλεο-
 νεξία, ἀλλὰ τε καὶ τὴν παρὰ τὴν χρυσάμωρον. Στρα-
 τὰν μὲν γὰρ ἀπαρτίζοντες ἡρνήθη, ὅτι τῶν ὁ-
 πων τῶν ὀλίγων τῶν ῥαθύμως ῥῖς ἐναν-
 τίοις πεπολεμῶν. Κακοήθης δὲ ὢν ἔστιν
 οἷς τῶν συμμάχων βασιλεὺς τῶν οἰκείων ἀρχῶν,
 ἀπὸ τῆς μετελθὼν ἀφείλετο, ὡν ἀρχὴ λα-
 ῖν ὁ κατωαδικὸν βασιλεὺς, ὃν ἡ πόλις τῶν θιρα-
 πυτικοῖς καλέει ὡς ἐαυτὸν λόγοις οὐκέτι περὶ
 τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσει συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρ-
 χῶν τὴν κατωαδικὴν ἀπέφηνε, τὴν μετὰ
 σὺν τῶν τῆς πόλεως, μάλα καὶ ἐμπεδοῦν ὑπὸ
 τῶν ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων, ἀφ' αὐτῶν φέρει τὴν
 περὶ τῶν ἐπὶ τῶν, ἡ πόλις δὲ κατ' ἡμᾶς καί-
 τῶν οὖν ἐπὶ τῶν. Εἰς γὰρ οὖν δὲ ὁ μὲν μα-
 κρὸν περὶ τῶν ἐπὶ τῶν.

Τιβέριος βασιλεὺς ρωμαίων. οὗτος ἰδιαι-
 τὰ τῇ φύσει ἐκείνη, οὐτε, ὡν ἐπὶ τῶν, περὶ τῶν
 ἐπὶ τῶν, ἡ ὡν ἐπὶ τῶν οὐδὲν πρὶν ἐβούλετο, ἀλλ'
 ἐναντιωτὰς τῇ περὶ τῶν, ὅτι λογιζομένους ριού-
 μως, πᾶν δὲ ἐπὶ τῶν, ἡ πᾶν δὲ ἐπὶ τῶν
 περὶ τῶν. τοῖς περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν ἐ-
 κόλαζε λέγων, κείρεται ἡμῶν ἡ περὶ τῶν, ἀλλ' οὐ

ξοῦσθαι βούλομαι. Οὕτω δ' ἦν ἴσος, ὥστε ὁρχα
 σὺν ἑνὶ ναυποτὲ ἐλευθερωθῆναι βουληθέντα μὴ
 πρότερον συνεπαινεῖσαι, πρὶν εὖ δεσπότην αὐ-
 τοῦ πεδῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς δ' ἔ-
 ταίροις ἐν ἰδωτέῃ ἦν, ὅτι συνηγορίζετο φερόμε-
 νὴ ἐπαγόμηνος. Καὶ παρήγγειλε σπεκκῆ ἐδῆ
 τιμὴν χρῆσθαι ἑνὶ ναυποτῇ. Αἰφνιδίως δ' εἰς τὴν χεῖ-
 ρονα γνώμην μετετέθη, ὥστε παρὰ φονεῖν νομι-
 σθῆναι. Τοῦτο δ' ἀρχαῖον ἐφθέξατο, ἐμὸν
 δαιμόνιον γὰρ μὴ χεῖρ πνέει. Καὶ εἰς Πείραμον
 ἐμακάριε, ὅτι μετὰ τὴν παρ' ἰδωτῆρος καὶ τὴν βασι-
 λείας ἀπέλωτο.

ΚΑΛΛΙΓΟΛΑΣ.

Γαῖος καὶ ὁ ρωμαίων βασιλεὺς Καλλιγό-
 λας ἐπεκαλεῖτο. Ἐπειδὴ ἐκ μικρᾶς ἡλι-
 κίας τὰ ποταμὰ ἐν τῷ στρατοῦ ἐφέφε-
 το, ὅτι τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχθρὸν ὑπολήμασιν. ἐκ
 τῶν καλλιγῶν δ' ἐκ Καλλιγόλου ἀνέβη ὠνόμα-
 σθαι. ἢ Καλλιγόλας ὁ γὰρ ὅστις ἐν στρατῷ
 πέλων γεννηθῆναι. Γαῖος ρωμαίων βασιλεὺς
 ἐμὸν πρὸς τὴν μεγαλοφύωνος ἀπὸ τὴν βασιλεί-
 ας τὰ πράγματα, ὅτι πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθι-
 κόντως

κόντως ἐχθρῶν. Μετὰ δ' ἡλύο χρόνος, ἐκ δὲ τῆς
 ἀνθρωπίνης φύσεως, κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς
 ἐαυτοῦ ἀπέδωκε, ὅτι ἀνδριάντα ἐαυτοῦ κατὰ πό-
 λιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέσχετο καθιδρύσασθαι. Καὶ εἰς
 εὖ τῶν ἱεροσολύμων ναὸν θεώσας, νέεταίς ἰε-
 ρὸν προσέταξεν ὀνομαζέσθαι. Καὶ δολοκρατί-
 ας νομοθετήσας, ἐπέβλεψε κατηγερεῖν τῶν δε-
 σποτῶν, εἴ τι ἄνθρωποις εἰσέθεντο πλεμμελίμα.
 Κἀντεῦθεν Λεινὴν συμφορὰν κατελήφει τὴν οἰκ-
 μετήν πατρὸς, τῶν οἰκῶν τῶν μεγάλαις τιμωρί-
 ας ὑποβαλλόντων ὅτι δεσπότης. Ἐκαστος δ' ἔ-
 ἀμύνετο ἐβούλετο. Ἐν ἰδωτῇ δεσπότην ὑπὲρ ὧν
 παρ' αὐτὸν βασιλῶν προέπαρχον. Οὐ μὲν δέ,
 ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν φάπεις ἀθεσμον, πολὺς γο-
 νακείας ἡμετέροισιν, τὴν κόμην τοῖς αἰσχροῖς
 πολοκῇ τινι ποδισέχων, ὅτι ζωακικὸν μὲν ὄν, καὶ
 πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ὅτι πρὸς τὸν νόμον. Τελέταις ἐ-
 πινόει, ὅτι ἐν αἰσχροῖς ἐπέτελλε. Καὶ δὲ λα-
 βὼν ποτε τὴν ἰδὴν θυγατέρα, ὅτι εἰς τοῦ κόλ-
 πους τοῦ ἀγαλάματος δέμης αὐτῇ, ἐφ' ἧς συνέ-
 τὴν πενήκας, καὶ πατὴρ αὐτῇ ἐννομος ὑπαρχεῖ.
 Οὕτω μιὰ ῥοτότος τε ὅτι ἀννοσιώτατος ἐπένο.
 Καὶ ῥοτοῦν ὁρμαθὸν κακῶν συνελθὼν φῶς, ἐπὶ κα-
 λυφῇ τὰ τοῖς ἱερείοις μενοεικτῆματα. Οὕτω

CAESARVM VITAE

Τὸ αὐτοῦ δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ πρὶς ποικίλῃ, οὗτοι ἐν
μικρῇ ἡμέρᾳ ἀπεκτίνθη. Μοιχευόμενος τε αὐ-
θρόπον γινόμενος, καὶ ζωοικαστὴς ἡμισυμένης
ἡπαρμένης ἐλάμβανε. Τὴν τε αὐτοῦ τιμή-
ναι, ὡς τιμῆθεν αὐτοῦ, ἕως αὐτοῦ ἐκείνου
θανόντος κατέστη. Εὐχὴ δὲ τῆς αὐτοῦ
φύσεως, τῆς τῶν παρὰ νόμων ἐκείνων μίξεως, ὡς καὶ
πατὴρ αὐτοῦ καταστῆναι γυνῆς ἐκ μίξεως τῶν
ἀδελφῶν ἀπολινθίσης. Ναοὺς τε τῶν θυσιῶν
ὡς ἡμιθῶ, πένεθι παρεσκεύαζε. Τοιοῦτόν
αὐτοῦ κρέατος οἱ Ῥωμαῖοι παρεδίδθη, ὥστε τὰ τοῦ
Τιβέριος ἔργα, καὶ πρὸς χαλεπότητα δόξαντα πε-
νέουσι, ῥαυτοῦ τὰ γαῖς, ὅσον τὰ τοῦ αὐτοῦ
πρὸς ἐκείνου, πρὸς νέμειται. οὗτος μετὰ Τιβέριον
ἐμβασιλεύσει Καλαγύλας ὀνομαζόμενος.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Κλαύδιος, ἐξ ἰδιοῦ αὐτοῦ κρέατος ἐγένετο, ἴν-
ου φύσιν οὐ φαῦλος, ἀλλὰ καὶ ἐν πα-
θείᾳ ἡσυχῇ, ὥστε τῶν συγγράμματα. Τὸ
ἑσώμεινος ὄντως, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ τῆς
χερσὶ ζέμεν. καὶ ἔχοντος καὶ τῶν φωνήματι
ἡσυχῆς, τῶν πάντων, ὅσα εἰς τὴν συνέδριον εἰ-
σέφευ.

EX SVIDA.

εἰσφέρειν, αὐτοῦ ἀνείνωσκεν, ἀλλὰ τῶν παμεί-
ωστε πάλιν αὐτὰ λείπει, ἐν δὲ οὐ. Οὗ δὲ αὐτοῦ
ἀνείνωσκε καὶ ἡμῶς ὡς καὶ πρὸς ἐπέλεγε.
καὶ μετὰ καὶ δὴ φῶκα τὰς ἐγὼ πρὸς Ῥωμαῖ-
ων ἐχέοντες. οὐ μετὰ καὶ ἔχοντες οὐτως,
ὅσον ὅτε τῶν ἐξ ἐλευθέρων καὶ ὅτε τῶν γυναι-
κῶν, οἷς συνῆν. ἐλακύνει. Περὶ φανέσκει τῶν
ἐγὼ καὶ κρατῆρ, ὅτε ἐκ παλαιῶν ἐν ἀσφαλείᾳ,
τῶν φῶκα φέρει. καὶ ἔχοντες ἐπὶ πλεονεξί-
ᾳ ληθείας ἐν δὲ αὐτῶν περὶ ποιῶν, ὅτε αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ,
ὡμολογήσει. καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ πτῶ-
ν, τῇ μὲν συνδραστήριος, καὶ συνστάσις γυναικῶν
πλεονεξίας οὐδὲν ἐλευθέρου περὶ ἐκεί-
κτῆρ. Επετίθεντο δὲ αὐτῶν ἐν τε τοῖς συμπο-
σίοις, καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Πάντοτε δὲ πλε-
στος ἐν ἀμφοτέροις διέκειρ, καὶ ἐν τῶν καὶ τῶν
τῶν δὲ αὐτοῦ. Πρὸς δὲ καὶ δειλὴν ἔχεν, ἐφ' ἣν
οἷς καὶ ἡσυχῇ ἐκ πλεονεξίας οὐδὲν τῶν πλεονε-
κόντων ἐξ ἐλοπίζο. Εὐκρινόμενος δὲ ἐκφοβοῦν-
τες ἐξ ἐκείνου πρὸς τὸν καὶ τοῖς ἀλλοῖς δέος ἐνέβαλ-
λον. οὗτος οὖν, τοῦ ῥαυτοῦ, οὐκ ὀλίγα τῶν
όντων ἐπραττεν, ὅσα καὶ ἐξ τῶν εἰρημνίων πε-
ρὶ αὐτοῦ.

Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων νόμον
 πρὸς ἑαυτὸν, μὴ δυνάμει βυλντὴν ὑπὲρ ἐπὶ ἀσπ
 μεῖα ἐπὶ πόλεως ὁδὸν ἔχειν, χωρὶς ἐπὶ τοῦ βασιλέως
 κελεύσεως. Ἐπειδὴ ἡ καὶ ἡνὲς αὐτὸν δυνάσ
 ἀρξάντων οὐδεμιᾶς ἡξίουσιν θεραπείας, ἀλλὰ
 ἐπὶ τῶν οἰκίων ἐσέωκον, ἐνομοθέτησε πάντας
 αὐτὸν ἐκ τοῦ πριούρου πρὸς ἡλνόμενους ἐλθόντας
 εἶναι. Ἀπὸ γὰρ οὐδὲν ἐπὶ τῷ καθήκοντι πῶς ἔστι
 ἄρμαρς ὅτι ἐπὶ πόλεως ἐλαύνειν. ἐπὶ αὐτῷ
 σπασσάντων τῶν ἱερῶν κατὰ χειρὶ ἀνδρῶν,
 ἄρχοντα ἐπέστησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φοίλικα, κε
 λεύσας αὐτῷ πρὸς ἡμῶν πύρι. Τῶν δὲ εἰς τὰ
 ἰδρά ἀθροισμένων, φωνὴ ἡκούσθη ἐκ τῶν ἀδύ
 των λέγειν, μεθυσθέντα πᾶν ἐν τεύθει. καὶ το
 ρεῖονε τείρειν, ἐξ οὗ πανολεθρία διεφθάρη.

ΝΕΡΩΝ.

Νέρων βασιλεὺς Ῥωμαίων. Οὗτος, κρα
 τεισμένης αὐτῷ ἐπὶ βασιλείας, ἐς αὐτο
 σίοις πράξεις ἐξώκειλε, καὶ ἀλλότρια ἐπὶ
 βασιλείας ἡδὴ τήλθουσε πράγματα, κινδύων
 καὶ ἰαγυφῶν, ἐπὶ ὁρχούμενος ἡδὴ τῶν θεῶν.
 καὶ πρὸς πᾶσις αὐτῷ ταῖς ἀδμιρνηταῖς ἐπὶ

ἐπὶ θεομαχίᾳ μίσητος προσέθηκε, δυνάμει πρὸς
 τοῦ ἡνόμενος τοῦ θεοῦ λόγῳ. Μετὰ δὲ ταῦτα
 κῆλε καὶ τὴν μητέρα ἐξ αὐτῶν.

Νέρων ἐξ ἑνὸς αὐτῶν, ἐχράλε φιλοσόφοις, ἐπὶ
 τὰ πρὸς χειρὸς κατεμάνταν (ἐπὶ ἡνὲν ὁ νόμος
 ἰσχύοντις αὐτῶν πρὸς συνασφάξῃ) ἐμα
 θῶν ὁ πῦρ τῶν ἱερῶν ἐσπυρώθη, ἡ γὰρ κτή
 σι, καὶ προσέταξεν ἐλθόντας ἐπὶ ἑρῶς ἀννα. Κα
 τὰ φαν ἐπὶ αὐτῶν Πιλάρην, ἐπὶ ἄρχοντα τότε ἡνὲν
 μωρὸν, σὺν ἡνὲν δεσμίς. καὶ καθίς ἐπὶ ἡνὲν
 συκλήρῳ, ἰὰ πρὸς αὐτῷ πεπραγμένα κατεμάν
 ταν. οἱ δὲ πρὸς αὐτῶν ἀννα. Κατὰ φαν ἐλε
 ῖν, ὅτι ἡμῶς πρὸς νόμοις αὐτῶν παρὰ δυνάμει
 μωρῶν, ἐπὶ εἰς καθίστασιν οὐχ ἡμῶν μωρῶν. οὗ δὲ ἄρ
 χον ἐξέσταν ἔχων, ὅσα ἡ βυλντὴ ἐπράξεν. ἀπὸ
 κτήσας δὲ ὁ Νέρων, Πιλάρην ἐπὶ ἡνὲν δεσμωτη
 εἶν ἐνέβαλε. τοῦ δὲ πρὸς αὐτῶν ἀννα. Κατὰ φαν
 ἀπέλυσεν. ἡμῶς δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Ματ
 θῆς. καὶ ὅτι λεγομένων Πέτρος ἐπὶ Σίμωνος πα
 ρουσία Νέρωνος ἡνὲν Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμο
 τήσιος. καὶ παρὰ μωρῶν τῶν ἱερῶν ἐπὶ Νέρ
 ωνι, ἐρωτᾷ δὲ Σίμωνα, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; ὁ δὲ λέ
 γει. Ναί. εἰτα ἐρωτᾷ δὲ Πέτρον, Σὺ εἶ ὁ Χριστός;
 λέγει, ὅτι. Εμοῦ δὲ παρὰ μωρῶν εἰς δὲ οὐρα.

νὸν ἀνελίφθη. Ἡρώτησε δὲ τὸν Πιλάρην, Ποί-
ός ὄν ἐκ ρύτων ὁ λεγόμενος χριστός; καὶ εἶπεν, οὐ
δὲ εἶς. Οὐκ ἔστι Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ ἔργ-
ου, καὶ εἰσπνέχθη παρ' ἐμοὶ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ,
καὶ ἠρνήσατο αὐτὸν λέγων, οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον,
καὶ ἀπέλυσε αὐτόν. οὗτος δὲ Σίμων οὐδαμῶς
ἔγνωσά μοι. οὐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς
ἐκείνον. Εἰς ἃς οὗτος καὶ Αἰγυπῖος, καὶ ἑμπαλ-
θὴς, καὶ κατάκομος, καὶ μέλας, πάντα ὥς τ' ἐ-
κείνους μορφῆς ἀλλότριος. Ἀθανακτικὸς οὖν ὁ
βασιλεὺς κατὰ μὴν τὸν Σίμωνος, ὡς τ' ὁ βασιλεὺς
καὶ εἰπόντος ἐαυτὸν χριστὸν, κατὰ τὴν Πέτρον, ὡς
ἄρνησάμενός τινος ἀσκαλον, ἐξέβαλον αὐτὸν
ἀπὸ τῆς συνέδριος. τοῦ δὲ Πιλάτου τὴν κεφα-
λήν ἀπέτεμεν, ὡς τηλικούτων ἀνθρώπων ἀνα-
λὲν ρημύσεων ἴχε βασιλικῆς προστάξεως.
Εκλήθη ὁ Νέρων ὑπὸ τοῦ ἀσκαλοῦ ἐαυτῷ, Πη-
λὸς αἰμαρὶ πεφουρμένῳ.

ΟΘΩΝ.

Οθων, ὁ μετὰ Γάλαβ βασιλεύσας, πένης
καὶ ἄφρατος ὢν, καὶ τὸν ἐμπερὸν
βίον ἐξίτηλός τις, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ

τὸν Νικητήσεως ὁμοιότροπον οἰκιστὰρ, ἐν γε-
μῇ τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῖς μετελθόν-
τρόπον οὐχ ἱκανὸς ἔργον, πολέμων αὐτῷ χαλε-
πῶν ἐκράντων.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Βιτέλλιος βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ Γάλαβ
ἔχοντα μὲν, πάντας αἰσχυροὺς ἀναδεχόμενος
ἐντε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ
ἡκιστα τῷ κατὰ γαστρός ἀκρατὸς τε καὶ ἀκορ-
εῖς. Πολλὰ καὶ τὸν οὐ μόνον τῇ ἡμέρᾳ,
ἀλλὰ καὶ τῇ νυκτὶ σίρην ἔσθ'· καὶ πρὸς τὰς
τῶν δειπνῶν πρὸς κενοῖς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων
ἀπεψύξο. Δέκα δὲ τῇ μυριάδι ἀργυρίων
ἀρχαίας καὶ πεντακοσίας ἐς τὰς πρὸς αὐ-
τὸν πανηκέναι ἰσόρητι, συνεχὸς μὲν καὶ ἀ-
πλήστως ἐμφορὸν μόνον, συνεχὸς δὲ ἀπαντα-
ἀπεργόμενός τε καὶ ἐξεμῶν. ὧς δὲ καὶ μὲν
ὡς ἀνέπεντο, ἐπεὶ οἱ περὶ αὐτοῦ καὶ πα-
νοκακῶς εἶχον. Βέβιος γὰρ κείνου ὄχ-
νον χέρον πρὸς ἀπολεφθεῖς τῇ συμποσίῳ
μάλα στωμύλως ἔφην, εἰ μὴ ἐννοσῆκεν, ἀπὸ λὸς
μὲν αὖν. Εἰς δὲ τὸν τῷ παρὰ τῷ ἀσελφῷ

δ' ἄπνρον τοι βιτελλίς ἐπίσημον ἐργονός ὄφρα μὴ
μονεύετῃ· καθ' ὃ φασί· ἡ γὰρ τοι ὡς πολυτε-
λείας ἀρχαίους μὲν ἰχθύς, ἐπ' ἀρχαίους δ' ὄφ-
ρις ἡδὲ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. Εὐπνείῃ δ' καὶ
τὰ Νέωνος, καὶ δ' ἐν νεκρῶν τοι Νέωνος ἐς κοί-
λὸν πῖνα ὁ ἀφ' αὐτῶν τάφον κατακείμενον ἀπεσιμ-
νονε. Πρὸς δ' τῶν στραπτῶν Οὐεσπασιανοῦ μέ-
τα ποιεμένης ἡ βασιλείας ἡδὲ κατακτείνετῃ.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὅστις
ἦν ἡ πρὸς τὴν πρᾶσιν, ὡς μὴ δ' τὰς εἰς αὐ-
τόν τε καὶ τὴν βασιλείαν ἐνομενῆας ἀμει-
τίας πέρα ἡμωρῶν φουγῆς. Τὰς τε δ' ἀπε-
θείας, καὶ τὰ προσκρούματα τ' ὄφρα νοίαις ταχέως
ἀπεσίθῃ, καὶ σκώμματα Ῥητόρων ὑφ' ὧν ἡ φῶ-
ς, ὁ δ' ἡμῶν ἐς αὐτὸν ἀπορῆι πρὸς μῶμα κοῦφῶς
τε ὁ γὰρ ἡνῶς ἐφ' ἑσθ. Εὐσ τε τὰς ἐν τεύχεσι καὶ
νοῖς καὶ δημοτικῶς ὧν ἀποσκῆνον μὲν ἐς τὰ πολε-
μῶν βασιλείων. Οὐρς ῥίσι ἀείσις τῶν πᾶσι
βασιλείων παρὰ βᾶλλεθ' ἄξιός ἦν. ὅς τε ὁ δ' ἐν
ιδίῳ τὴν αὐτῇ βίον ἐπίδδον πολλοὺς τε καὶ μέγας
λοῖς ἀπέτιλεσε καὶ ῥῶμασι. Κλαυθρῶν δ' ὅστις

ὅστις βασιλεὺς στρατηγῶν ἡδὲ Ῥωμαίων καὶ Βρετα-
νοῖς λ' μάχας κρατερὰς πρὸς τοὺς πολεμίους
αὐτῇ παρεστῆκατο. Εἰς δ' τὴν ἡγεμονίαν παρελ-
θὼν, μετρίως τε καὶ σφόνδρος τὴν ἀρχὴν διακῆ-
ρ. Επιδυμητικῶς μὲν δακῶν ἔχειν χρημάτων,
ὁ μὲν ὡς πρὸς δ' ἡκὴν ἀφαιρῆσθαι πῖνα τῶν οἰκεί-
ων. Καὶ δ' ἐν πολέμῳ οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ'
ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐπιθῆρ. Οὐκ ἐν ἑσθ-
ρῶν ἀν' ἐτόρον πρὸς τὴν βασιλείαν οὐτε ἀκαί-
στερον, οὐτε πρὸς τὴν εἰσὸν τε καὶ δίκαιον ἐξήτασμεν
τὴν πρὸς τὰς δουρέας ἐλευθεριότητα.

ΤΙΤΟΣ.

ΤΙΤΟΣ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὅστις Οὐεσπασιανοῦ
αὐτῇ πᾶν ἀρετῇ συνειληφώς γενός, ὡς πρὸς
ἀποκρίτων ἔρωσ τε καὶ ῥυθμῇ τοι θυνητο πρὸ
ὁ ῥεβυθῆναι γενούς. Εὐπλῶτ' αὐτὸς τε καὶ ἡ
λεμικώταρος καὶ μετρίωταρος ἦν. Καὶ τῇ μὲν
λατίνων ἐπ' ἀρχῇ πλῶτ' ἡ πρὸς τὰς τῶν κοι-
νῶν ἐχθρῶν διοικήσεις. Ποικίματα δ' ἡ γὰρ ἀν-
ας ἑλλὰς ἀφ' ὧν ἡ δειπνείη. Επὶ δ' ἡρῆκει τὰ
ἑρσοόλυμα ὁ Τίτος, συρία τε καὶ ὁ καὶ ἡ γὰρ
καὶ ὁ καὶ τῇ Παλαμῶν πρὸς τοὺς ἐν, ἐστὶ φάσιν

ἐν ἀνδρῶν νικητὴν ἀνακαλοῦντες. Ὁ δὲ Νάσθας
 ὅς ἐστι φάνος, οὐκ αὐτὸς λέγειν ἐξέλασεν ταῦτα,
 θεῶν δὲ φάναν πύργον ὑψηλὸν κέναι τὰς ἐκείνου
 τοῦ χέρας. Οὕτως ἦν μέγιστος ἡ σφοδρότης με-
 σός. Ἐπὶ δὲ τίς τούτου τὴν ἱερὰ ἑλμυρο-
 λιοκοῦντος ῥωμῶος πρὸ τῶν ἰσχυρῶν δεικνύ-
 πατος ὅς ἐστι δῆλος ὡς μετὰ κατὰ τὴν φάραγ-
 πος θεασάμενος, ἐκ πλάτης παρελάνων ἐν ἰσ-
 χύον, ἀρπαγὴ πνάνεαν φέρωντα, σιβαρὸν
 κατὰ τὸ σῶμα, ὅς ὡς ἰσχυρὸν, ἐκ τῆς σφύρου ἐ-
 πιδραξάμενος, ἐκ σφύρας τὸ ἰσχυρὸν ἔχον-
 τος, καὶ ἐν ἰσχυρῶν ὡς πᾶσι καταδύκοντος,
 καὶ τοσούτον τὸ δεινὸν τὸν καὶ τοιοῦτον σῶμα-
 τος ὑψηλὸς μέγιστος, ὅς ἐστι ἰσχυρὸς τέχνης ἀρε-
 τὴν ὡς πρὸς περικάλιον ἢ καὶ τὸ καί σκελετοῦ
 ζων ἐν αἰχμηλῶτον. Ὁ δὲ τίς τούτου ὑψηλὸς
 ὡς τὸ ἰσχυρὸς τούτου, καὶ δυνάμειος ἐκ τῆς ἰσχύος,
 ὡς οὐκ αὐτὸν αἰμείτας, ἐν ληφθέντα ἀπέκτενε.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

Δομετιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελ-
 φὸς τίτος νεώτερος, Νέρων καὶ Καλιγού-
 λα καὶ Τιβερίου, τοῖς αἰχμηλῶσι φαυλότε-
 ρος.

τὰ πρὸς αὐτὸν ἡγεμονία, ἢ πρὸς τὸν πατέρα τὸν
 ἀδελφῶν προποικῶς ἐν τῷ πόντῳ. Μετρίους δὲ
 τὸ ἀρχὴς προποικῶς χησάμενος, αὐτὸς εἰς πλε-
 ονὰ τε καὶ ἀποπνέουρας ἐκ τῆς πλεονεκτικῆς
 ματα, πλεονεξίαν τενοσὼν ἀμετρον καὶ ἀσελ-
 γειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆος ὧν καὶ ἀπαράτητος
 ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπυθῆμων τε καὶ φι-
 λάργυρος, καὶ καὶ τὸς ἑτέροις. Ταχέως γὰρ πρὸς
 ἀποπνέουρας ἐφελκυσάτο, ὥς τότε τὸ ἀδελ-
 φοῦ καὶ τὸ πατρὸς ἀποσβέσας κλέος. Σφαγῆς
 τε δὲ τῶν ὑψηλῶν τὸ βυλὴν ἐκάσας ἡμέρας
 ἡμίαινε τὴν πόλιν. Τὰς τε ἰσχύας τοῖς κρείττο-
 σι μεταδύκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινε ἐτέρων
 αὐτὸν ἡνέοι κατὰ τὸ καπιτώλιον αὐτοῦ ἀνδρῶν
 σάσας, ἐκ χυσοῦ τε καὶ ἀργύρου περιμετρίων. Ἀπὲ
 χυσοῦ οὐδὲ τὸ συνγενῶν φόνον, ἀλλ' ὡς πάντα
 ὅς ἀφ' αἱματος τὴν ἀνοσίαν ἠπαπε δεινὰν, οὐτε θε-
 οὺς ὁμογνῶσις, οὐτε δὲ κλυαῖ δούλους, ἀλλ' ὁμοῦ
 πάντες διὰ τὸν φόνον καὶ τὰ ἀνθρώπων.

Δομετιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς τί-
 τος, οὗ ἀδελφῶν ἡνέοι, οὗ τὴν πατρὶν καὶ
 καὶ ἀδελφικὴν ἐξέλασεν ἀείσκη πλιτείαν, ἀλ-
 λά τὴν Τιβερίου, καὶ Νέρωνος ἀνοσοργίαν
 ἐκ ἀφ' αἱμοῦ. Καὶ δὲ πᾶν εἶδος κακίας

χαίον ἀνέφαλη δόγμα, αὐτὸ Μαλινεὺς Φαῖερὸς
ἐξηγομένης.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Τραϊανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃς ἀπαθὸς
καὶ μισοπάσης καὶ δὲ καὶ ῥοσπύρ
ὕψις ἦεν, ὥς πρὶν γυμνώσειν Ῥωμαίους
ἐνόμιον τῶν μεγίστων αὐτοῦ, ἐπέδωκε τῷ
πατρὶ λέγων, Δέξαι τὸ ξίφος, καὶ εἰ μὴ
καλὸς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ δὲ μή κατ' ἐμὸν
χεῖρ. οὕτως ῥίς χριστιανοῖς ἀνακωχὴν ἔτι
πρωτοῦ παρέρχοντο. Οἱ δὲ κατὰ κωμῶν
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, περὶ
θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων ἀφ' ὧν ἐπὶ
τῇ ῥίς χριστιανοῖς κολάσεις. Οὐδὲν δὲ τῶν
Ῥωμαίων ἡγεμονέων τοῦ πρώτου Παλαιστίνης
ἔθνοιο, ἀνέγαγεν αὐτῷ λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρ-
κὲς λοιπὸν τοῦ χριστιανοῦ φονεύειν, ἐκείνου
αὐρμώτως ἐπεβγόντων ἐαυτοῦ τῇ κο-
λασει. ἐν τούτῳ δὲ τῷ Τραϊανὸς πᾶσιν ἁ-
μαρτίς ὑπ' αὐτοῦ, ἀπὸ γὰρ
ῥησι τοῦ πρωτοῦ
ἰούριος.

ΑΔΡ

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Αδριανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἦν δὲ πρὶν
ὅσον παῖς ἐξ ἀπληγῶς ἁ-
φῆς, οὐκ ἔτι ὠνομάζετο. Φόσι δὲ τοῦ
λολότης ἦν ἐν ἐκατέρῃ τῇ γλώσσῃ, καὶ ἵνα πε-
ρὶ ἐν ἐπὶ ποιήματα πανρθεῖα κατέλι-
πε. Φιλοπμία τε ἦν ἀπὸ λείας ἐχέει. Καὶ
κατὰ τῶν τὰ ἅλα πάντα, τὰ βραχὺς
τατα ἐπετίθετο. Καὶ ἦν ἐπὶ λαοῦ καὶ ἔγχετο
Φε, τὸ οὐδ' ἐν ῥόπου καὶ εἰρηνικὸν τὸ πλεμικόν
τὸ βασιλικόν τὸ ἰσχυρὸν εἰδέναι ἔλεγε. Καὶ
τῶν μὴ οὐδ' ἐν τῷ αὐθρόπῳ ἐβλαπτο
ὁ δὲ ἡ φθόνος αὐτῷ λεγόμενος ἐπὶ πάντας
τοὺς πρὸς ἐχέονται, ὧν πολλοὶ μὴ κατέλιπε,
συχνοὶ δὲ ἀπώλεσε. Βελομένη δὲ ἦν πάντων
ἐν πᾶσι πολεῖν, ἐμίσει τοὺς ἐν ἑνὶ ὑπὸ αὐτοῦ
τας. Κακὸν τὸ τὸν Γαλάτιον Φαβερ-
νον τὸν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς στωϊκὰς
καταλύειν πεχεῖν, πῶς τε ἁλλοῖς, τὸ μάλιστα
τῷ τοῦ αὐτῶν γυναικὸς σφῶν ἐξείρειν, τοὺς μὴ
μικροῦς, τοὺς δὲ βραχυτέρου πινὸς ἀξίους ὄντας.
οὐρὸς ἐν τῷ δὲ ἔγχετο τὰ ἑαυτοῦ ἀλλὰ μετὰ τοῦ

Σ 2

νισάμηνος, ὁ ἀπομόλιος, μήτε πτωρ δημοσίων συμφερόντων ποιήσειν, μήτε βουλευτήρινα ἀποσφάξαι, ὁ ἐξώλειαν αὐτοῦ ἂν ὁ πτωρ αὐτῶν ἐκείνη πρὸς παρὰ σφάμηνος. Ἀλλ' ὁ μὲν διεβλήθη εἰς πολλὰ. οὐρὸς ἦν ἡ αὐτοῦ ἐντυχὴν, ὁ ἐπὶ τῇ τῆς ἀφ' ἧς χεῖρας, τῇ τε λατίνων καὶ ἑλλήνων γλώττῃ αἰετα χεῖρας οὐ μὴν ἰδίᾳ πρὸς τὰς πόλιν ἀπαρτέδωκεν αἰετα, πρὶν τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐκπονοὺς κὼς ἀθροισθῇ. Οὕτως φύσει ριόδ' ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς ζώουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν γὰρ οὐ μὲν κατὰ λύαν ἀντίμαχον αὐτῷ αὐτῷ εἰσῆλθον, οὐ μὴν δὲ ὄνομα πρὸς οἱ πρόδρομοι ἦσαν. Ἡ πρὸς μὲν δὲ ταῦτα τε αὐτῷ, καὶ πάντοτε ἀκείνους, τὸ τε πρὸς τὸν πρὸς πρὸς πρὸς. Ἐπειρὰ πρὸς αὐτὰ, ὁ αὐτὸς ἀμείνων τῇ τε ἀλλὰ ἐπὶ μελέει, ὁ πρὸς πρὸς, ὁ μεγαλοπρεπείας, ὁ ἀξιότιμος, ὁ πρὸς μὴν τε ἵνα πόλεμον παρὰ ξαί, ὁ πρὸς ὄντας πρὸς, μὴν τε πρὸς χρημάτων ἀδίκως ἀφ' ἑλπίδος, ὁ πρὸς πρὸς ἀλλὰ ὁ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν χαρίσας. Ἡρὸς ἐπὶ τὸν γόταρ, ὁ μαντικῶς ὁ μαγαντικῶς παντοῦ παρὰ ξαί. Παιδικῶς τε αὐτῷ ἐπεχόμεναι ἀντὶνός τις ἐκπύσας

ἐκπύσας τὸν αὐτὸν συνώκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε καὶ ἵνα ὄρωντα ἀντὶνός τις ἀφ' ἑλπίδος ἐς Παννονίαν ἀφ' ἑλπίδος, καὶ ἐν ἑσθ' ἰσθ' μετὰ τῶν ὁπλων ἀνενήξατο. καὶ οὕτως οἱ παρόντες βαρβαροὶ ἐξεπλάγησαν.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ βασιλεὺς αἰετα ἦν, ὁ μάλιστα Νεμῶ κατὰ τὸν ἡγεμονίας ὁμοιοῦς πόλιν ἀξιότιμος παρὰ βολῶν, κατὰ τὸν ἀντὶνός τις τρῶν ἀφ' ἑλπίδος. Τὸν αὐτὸν ἰδὼν τὸν ὁ ἀντὶνός τις αἰετα ὁ ἐν τῇ πόλει ἀνενήξατο. καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἐδόξεν εἶναι, ὁ σφοδρότερος, οὐδὲν ἑλπίδος, οὐδὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἀπαντας χεῖρας τε ὁ ἡγεμονίας. Ἐν γὰρ τῇ πόλει πρὸς ἀπὸ τοῦ δικαίου μάχων, ὁ πρὸς ὁ δὲ ἀντὶνός τις, φουλατῆρ σφάξας. Εἰς τὸν μέγιστος ἐκφέρειν, ὁ πρὸς ἀφ' ἑλπίδος ἐπὶ τῶν σκευῶν ἀνδρῶν, ὡς ἐνι μάλιστα πρὸς τὸν δικαίου πρὸς μὲν ὁ ἡγεμονίας. Ταῦτα τῶν δημοσίων ἐπὶ τῶν ἀντὶνός τις, ὁ πρὸς ἀφ' ἑλπίδος ἀνενήξατο, ὁ πρὸς ἀφ' ἑλπίδος ἀνενήξατο.

ὅν περὶ Φαύλου δὲ χεῖνος φαυλῆος τῶν
 λοιπῶν ἐπελαύνων πραγμάτων. οὐκ ἐν ὑπὸ
 τῶν οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἦδη καὶ πρὸς τῶν ἄλλο
 φύλων ἐθαυμάζετο, ὡς τὴν προσέκων πινυτοῦ
 βασιλῆος τὰ ὅπλα καταπιεζέμενος, ἡδὲ τὴν
 τὰς βασιλῆος τὰς δέκας ἐξελύετο τὰς
 ἐκείνου ψήφοις. αὐτὸς δὲ πρὸς τὴν ἰδιώτην βί
 ον πρὸς τὴν πολὺν χεῖματων κεκτημένην, ἐ
 πεισθὲν πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἐ
 αὐτῷ δουλεύσαν ἐστὶν τῶν στρατιωτῶν, ὅτι τῶν
 φίλων ἀπαυλώσει δωρεάσ. τῶν τε δημοσίων
 ὧν θησαυρῶν πολὺν πᾶν ὅσα πᾶν ἀπέλιπε
 χεῖματων. τὴν τε δὲ οὐσεβούς ἐπὶ κλησιν ἐκ
 τῶν ἡθῶν πρῶτος ἀπηνέγκαστο.

Μάρκος βασιλεὺς Ῥωμαίων οὐσεβὴς ἡ
 κληθεὶς. οὐ πρὸς εἶχε μὲν ὅτι τὰς ἄλλας ἀρε
 τὰς ἀπάσας, καὶ αἰετὰ δὲ ἀπάντων τῶν ἐν κράτ
 ῃ νομεῶν ἡνίκα ἔξε, τὴν καθόσον οὐ πολε
 ῖτο σώματι αὐτοῦ ἐξελύετο, ὅτι τὸν ἐξελύ
 νεσάτο καρπερώτατον ὑπέλειξε. Πλεον
 ῶν ἐν οὐρεσίᾳ δὴ πᾶν, ὅθεν πρὸς τῶν αὐτῶν ἰδιώ
 των, ὁ νόματί τινι ἰδιώτῃ τῷ μὴ πρὸς ἀκ
 ρῇ ἐντι προσκαλέσας αὐτήν. αὐτὸς μὲν δὲ
 πάντων τῶν ἀμαρτημάτων ἀπείχετο, ὅτι οὐ

τεκνῶν, οὔτε ἄκων ἐπλημέλει. τὰ δὲ
 δὴ τῶν ἀλλοτριῶν ἀμαρτήματα, ὅτι μολι
 σα ἐλθὼν καὶ, ἐφύρε. καὶ οὐτε ἐπολο
 πραγμῶν, οὔτε ἐκόλαζεν, ἀλλ' εἰ μὲν ἴσως
 σόντι ἐπὶ τῶν πᾶν, καὶ ἐχέτω ἐκείνο αὐ
 τοῦ. τῶν δὲ ἐτέρων, οὐ προσεποιοῦτο, λέ
 γον, ὅτι ποιεῖται μὲν τινι αὐθιγῶν ὁποῖοις
 εὐολεῖται ἔχειν, ἀλὺν αὐτὸν ὄν. τοῖς δὲ δὴ
 οὐσι προσέκειτο, ὅτι ἀντίς αὐτῶν ἐκ κοινῶ
 χεῖματος ἡ χεῖρα. ἐπὶ δὲ πεντήκοντα ὅ
 μῃας λέκα, ἡμέρας τε κέλειτο, καὶ ὅτι
 ἡμέρας ἰὰ αὐταρχίας, ὅμοιον ὅτι πάντων
 ἐπὶ τῶν, καὶ ἐν οὐδενὶ ἡλλοιώθη. ἀγαθὸς δὲ ἦν
 καὶ οὐδὲν προσώπων εἶχε. Πάμπροχθα δὲ καὶ
 ὑπὸ παιδείας ὠφελέθη, ἐν Ῥητορικῇ λόγισ
 καὶ φιλοσοφίας ἀσκηθεὶς. ἀφ' οὗ δὴ παμ
 πολὺν φιλοσοφῆν ἐπλάττειτο, ἵνα ὑπὸ αὐ
 τοῦ πλεονέχονται. πλεονέχοντες δὲ ὅμως
 ὑπὸ τῶν φύσεως ἐξήρθη. λέγει

καὶ ἄλλοις ἐπαίνοισι μὲν

οὐς εἰς αὐτὸν ὁ

δαίων.

C

4

ΚΟΜΟΔΟΣ.

Κομοδος βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁσὺ τὸ ἄν-
 νος τύχης ἐλαυνόμενος ἐς ῥοπήν μα-
 νίας, καὶ πεινίας πρὸς χεῖρας, ὡς τὴν
 ἰδίαν προσηγείαν πρὸς τήσασθαι, ἡρακλέα λέ-
 γοντι δὲ ὄν ὀνομαζέσθαι. Τούτους μὲν ἀφ'
 ἑαυτῶν φέρειν τὰς προσηγείας προσέτερον οὐ-
 πως, Ἀμοζόνειος, Κόμοδος, Αὐγύστης, Ἡρακλέ-
 ος, Ῥωμαίος, Ὑπερμάν, Ἀνίκηρος, Εὐσεβής, Εὐ-
 τυχὴς, Λούκιος, Αἴλιος, Ἀνδρόλιος, Ἀπὸ
 σάμηνος ἰεὺς Ῥωμαίων ἡμίμα λεοντὴν ὑπερσών-
 νον, ὃ ῥόπαλον ἐπέφερος, οὗτω τε θεοῖσι καὶ
 αὐτοῖσι δημοσίᾳ ἐμονομαχεῖ, ὅσυχως καὶ
 τὰς ἀληθεῖς ἀκοντίζων καὶ πρὸ πάντων θαυ-
 μαζόμενος. Ἐπειδὴ δὲ ἦεν πολλὰν μισοφονίαν
 ἐφάρτη, πάντας ἀφειδῶς ὅς αὐτοῖσι καὶ λελο-
 ῖται ἀνδράσιν ἐς τὴν θάλασσαν συναγαγὼν, δρα-
 κονοφόνῃ τε ἄνα πρὸς τοὺς ἐκ γονάτων φάσματα,
 ὡς γίγαντας ὅσοι ῥοπαλὸν κατεῖχον. Κα-
 θεύδων δὲ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκείθεν ἐς τὰς
 πανηγύρας πρὸς τὴν συγκλήτου βουλῇς ὑπαντά-
 μιος. Ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβόλητος, ὡς

εἴη τὴν Μελίαν, ἣν εἶχε παλαιὰν τιμωρίαν
 τὴν, καταγνῶναι αὐτὴν, καὶ ἀπαγορεύει τὰ πρὸς
 τόλμα. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτευον αὐτὸν μη-
 δὲ ἀνάξιον τὴν βασιλείαν κρίναι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Ιουλιανὸς ὁ ὑπαρὲς ὠνομάσθη τὴν βασι-
 λείαν, ἐπεὶ πρὸς ἄλλους τὴν ἀρχὴν, ἐν δέωσ-
 ῖν τοῖς καὶ καὶ παλαιὸς ἐχέλας, τὴν μὲν
 τῶν δημοσίων ἡμιμείας ἐφ' ὅπως προσφερό-
 μενος, ἐς τὴν ἀβροδύακτον ἡμιμείας ἐαυτόν. Εὐ-
 εῖστος δὲ καὶ τὸς στρατιώτας φέρεται μέγας. Οὐτε-
 ῖν οἰκοδεμὴν αὐτῶν ῥέοντα χεῖματα, καὶ οἱ δη-
 μόποι θεσάουσι ἐκεῖνον ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ-
 τὰς τῆς αἰτίας οἷτε στρατιῶται ἡγανόκιστον,
 καὶ ὁ Λῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν καταφόνῳ αὐ-
 τὸν ἐκρίσιν.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Οτι Σεβήρος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐ-
 πημεία ὅς πολιορκήσονται τὴν βοζάν-
 πον, ἥσπερ ὅτι ἐκείνοι στρατηγὶ τῷ

Νίχρ καταφυγόντες) ὁ πρὸς ἐκλῶ ὑστέρων λι-
μῶ, πᾶσαι τε ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ διάφρων
τε καὶ λυφρὸν, παντός τε κόσμος καὶ τιμὴ ἀφαι-
ρεθέν ἐβυζαντινον, κοίμη δουλεύειν Περειθίοις
ἄλφρον ἐδόθη, ὥστε καὶ ἀντιόχεια Λαοδικεῦ-
σιν. Οὐ ἀπείρητο ῥῆς στρατώων ζωαξι-
μίγνυσι. Σεβήρ ὁ δὲ πρὸς ἐπὶ ἐξέτε, καὶ χερ-
σὶς δακτυλίοις αὐτοῦ ἐπιλοπιμήθερ. ΟΤΙ
Σεβήρ ὁ ἦκου εἰς ἐβυζαντινον, ὥς δὲ εἶδε τὸ
πολίτας μετὰ ἐλακοκλάσων δύφημουνας, καὶ
θεομενὸς σπαθίαις, καὶ ἀπλοτίαις περὶ φέ-
ροντας, ἐφείθερ μὲν τοι φονεύειν, Περειθίοις ὅ
αὐτοῖς ὑπέταξε, καὶ πᾶρεχεν αὐτοῖς διαίτη καὶ
κονηγίων σάας, καὶ ἰπποδρόμιον ὑποδμήσιν ἰκέ-
οις καὶ ἐμβόλοις ὀχλοσμήθερ, ἀγροῦ καὶ οἰκί-
ματα καὶ κήπους ἀπὸ τινων ἀδελφῶν ὀρφαν-
ῶν, καὶ τὰ ποικεῖμα ἔδωκε ἰπποδρόμῳ ὀφ-
κότας δένδρα εἰς ἐβνὺν ὀρώμενον ἀνεκόσμησε
χῆμα, συζύγας αὐτοῦ καὶ λυφρὸν ἐν ἔδω ὀρφ-
το δὸς, ὁ πρὸς ἐκαλῆτο Ζεῦξιππον. ἀνεγένεσε
ὁ καὶ ἐκαλούμενον Στρατήγιον. Ἀλλὰ ῥῆς
τῶν μὲν ἀπάντων Σεβήρ προκατήρετο, ὁ δὲ
ἰούριος ἀντωνῶν ἐτελεσιούρησιν. ΟΤΙ
Σεβήρ ἐλθὼν ἰδὼν τὴν Ἀλεάνδρειαν, ἔσχε
ἰδὼν.

ἰδὼν γὰρ ἦν ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ κύρῃ Νίχρ ἡ πό-
λις. καὶ ἀγανακτῆντες αὐτῇ πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τῇ
σιν ὁ τῇ Ἀλεάνδρειαν δὲ καὶ κράζων. Οἱ
ἀμεινὴρ καμῶν, τοὶ κύρῃ Νίχρ ἡ πόλις.
Σὺ γὰρ εἶ ὁ κύρῃ τῇ Νίχρ. καὶ δεξιὰ μὲν
ἐξ ἱερὸν τῇ ἀπολογίᾳ συνεχώρησιν αὐτοῖς.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Σεβή-
ρ, πρὸς ῥῆς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μι-
αφονίαις χερσιν, καὶ οἱ στρατῶν
τοὶ κράζοντες, καὶ ἀρπαζέειν λαβόντες ἐξουσίαν,
ὁ καὶ τὴν κατ' οὐδὲν ἀνεκρίνοντο. Τοιαῦτα ὅ
πρὸς τῶν, ὅτε τῶν ἐργῶν ἐλαυνόμενοι, καὶ
πρὸς τὴν ἐν πόλιν ὀφειδὴν ἀπὸ τῶν ἔχον, ἀ-
πλήμει τῇ Ῥώμῃ, ὥς δὲ καὶ τὰ στρατῶν
διοικήσαν, καὶ τὰ ἐθνη ἐποφόμενοι. Ἐπεὶ ὅ
ἐν ἱερὸν κατέλαβε, καὶ ἐκείσε ἐορμαλὸς ἐ-
πιλοπῆσαι τὸ, ὥς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν
λαβόντες, καὶ τῇ σῶμαρς φερούς, καὶ ταῖς φορεσίαις
αὐτῶν χερσιν. Οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν ἐξουσίαν,
καὶ ὑπὸ τῶν στρατῶν ἡγετῶν, κοινὰς αὐτῶν πρὸς
ἀπαντας, ὡς οὐ στρατῶν τῆς Ῥώμης, καὶ βασιλεὺς

παρ' αὐτῶν λεγόμενον. Ἐπειδὴ ἡ ἐς τὴν
Μακεδονίαν ἀφίκτο Ἀλέξανδρον ἐαυτὸν ὠνόμα-
σαν. Ἐκθὲν τε εἰς Πέργαμον πρὸς αὐτὸν, καὶ
ἔπειτα ἐν Ἀχιλλέως τάφῳ, καὶ σφάτοις κοσμή-
σας ὁ ἄνθρωπος, ἐν Ἀχιλλείᾳ ἐμμενῆρ. καὶ ὅτε
ἐλθὼν Ἀσίαν, ὅτι τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς ἀντίοχον
ἀφίκτο, καὶ ὅτε τριτάτος χρόνον τινὰ ἔπει-
τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν πρῶτον. ὥς ἡ ἐσὶν ἡλ-
σιν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ ὅτε στρατῷ, ὑπελέ-
χθη πρὸς τῶν Ἀλεξανδρέων, ὥς οὐπω τίς βασι-
λέων πρότερον. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Ἀλεξάνδρου
μνήμα, τὴν τε χαμύδα ἦν ἐφόρει, ὅτι οὐκ ἐ-
τύλιον, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἰ τι πολυτελὲς
πορεύετο, ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σφύρῃ. ὁ
δὲ δὴ μὲν ἔχοντες, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λαο-
δαιμονίαν γνώμην. Ἐγὼ γὰρ ὅτι πολλὰ
ἐς αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκηψαν.
διὰ δὲ προγραμμάτων τὴν νεολαίαν εἰς τι
πρόσον κελεύει συνελθεῖν, φέρεται εἰς τὴν Ἀλε-
ξάνδρου τιμὴν φάλαγγας συστήσει. οἱ
δὲ συνελθόντες ἀγαθῶς ἐλπίσι. Στιχθεὶς
δὲ ἐς ὧτας ἰδὼν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπε-
φάνε δὲ ὅτι στρατιώτας καὶ πάντας συνέ-
κοψαν.

κοψαν. τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόβος, ὥστε
ἐν Νῆαυον ἅπαντα φοινηθῆναι. ὅτι Σε-
βίρος καὶ πάντοτε πᾶσι ρῖσι εἰς ἀρετὴν τένεσι, καὶ
κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἡσκήσει ἐν
Ἀντωνίνῳ, ὥς καὶ αὐτοκράτορας ἡδύοντα, καὶ
δυσκατάλοις συνέναι, καὶ τὸ πολὺ ἐλθὼν ἡμέρας
φιλοσοφῆν. Ἐξήραλοιφει τε καὶ ἰσχυρῶς
καὶ ἐς τὸ καὶ τὸ πᾶσι. καὶ προσέτι
καὶ νῆαυον, καὶ ἐν κλύδωνι ἀσκήσει. ὁ δὲ
ἐκ μὲν ῥύτων σφόδρα τινὰ ἐξέωσεν. τῆς δὲ
ἐν πωδύσας, ὥς οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ πᾶσι
ποτε ἀκκηκῶς, ἐπελάθετο. οὐ μὲν γὰρ καὶ
κακορρήμων ἢ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συ-
νίει πολλὰ οὐκ ἐύτατα, καὶ ἔφαζεν ἐθιμότη-
τα. τῇ τε γὰρ ἐξέσσετο καὶ τῇ περὶ τῆς
τὸ πάνθ' ὁμοίως τὰ περιστάμενα, οἱ αὐτοὶ
σκεπῶς ἐκλαλῶν, καὶ ὅτε μὲν οὐκ αὐτῶν ἐκ-
φαίνεν αἰχύνεσσι, ἔπειτα τινὶ πολλὰ ἀκί-
σως ἐπιπῆν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ὁ Μακεδόνας.

Αλέξανδρος ὁ Μακεδόνας ὁ ἡγετὴς ἄρ-
χων.

ξας ὅτ' ἐκείνη πάντα δώκει, ἢ τις πάντα χό-
θεν ἐφούρει τὴν ἀρχήν. **Δ**ηκάζην τε δὲ αὐτὴν ἐπεί-
θεν ἰδίῳ παλῆστον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀρχολογέ-
νθ', μὴ ἔχει κωρίν ἐς τὴν ἰδιότητα τῶν ἀ-
μνησμάτων. **Γ**αβήρη δ' αὐτὴν καὶ φουσκὸν ἦτορ
πρῶτον καὶ ἰμβρόν, ἐς τε τὴν φιλοπονησάντων πάντων
ἰδιότητος. **Ε**ς τὴν ἀρεσκῆς καὶ δέκατον δὲ ἐρ-
εξας τὴν βασιλείαν, ἀντιμωτὶ ἦξε, καὶ ῥιπ-
νὸν μερίσκει, αἰτίας δὲ ὑποπόντων, ὡς μετὰ
τὴν Μαρκου τελευτὴν τὴν βασιλείαν θανάτω-
ζειν. **Α**λεξάνδρου. **Η**τιὰ τοῦ δὲ καὶ τὴν μητέρα,
καὶ πάντων ἄλλων ὁρῶν αὐτὴν φιλοχρηματ-
οῦσιν, καὶ ῥα ἐξ ἰσχυρῶν θηροφίλων.
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἡγεμονία καὶ πρῶτον.
Ηρχε δ' αὐτὴν ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, ἡ τις αὐ-
τῇ τῶν ἀρχῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν
ἐργον, διὰ σκευαλοῖς τε πάσης παιδείας λά-
θρα μετεπέμψθη. **Θ**λὴ παλαιστρῆς τε
καὶ γυμνασίου πάντοτε ἔχει, καὶ οὗ διὰ σκευ-
λας ἀπεσόβει. **Ε**ς τοῦτον δ' ἐξώκυλον, ὡς
λὴ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ σκηνῆς καὶ τῶν δημο-
σίων θεῶν μετὰ γένεσιν αὐτῇ τὰς ἀρχὰς τὰς
μερίσκει. **Δ**ιὰ οὗτο ἰμυσάτοιορ αὐτόν.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Μαξιμίνος βασιλεὺς Ῥωμαίων. **Ο**ὗτος
παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν πολλὰ τὴν
μεταβολὴν ἐποιεῖτο, ῥαχύτατα καὶ
μετὰ πολλοῦ φόβου ἡ ἐξουσία χρωμάτων. **Ε**κ τῆς ἡμέ-
ρας βασιλείας εἰς τυραννίδος ὁμοίηται μετὰ γα-
λῆν πάντας ἐπειράτο. **Φ**ύσει δ' ἦν τὸ ἦτορ, ὡς περ
τὸ δένδρον βαλεαρῶν, τὸ δ' φονικὸν πάξιον
ἔχον. **Ε**ὐθὺς δὲ ῥύσσει φίλους πάντας οἱ
ἀνὴρες τῶν **Α**λεξανδρῶν, σὺν νεοφίλοις τε ὑπὸ τοῦ
συγκλήτου **Β**λεπιδιάντες, ἀποσκόνατο,
καλόμενοι δ' εἶναι ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μετ' ἐν αὐ-
τῷ πρῶτον ἐκ **Β**λεπιδιάντος ἀνελθόντες. **Π**λεί-
στοις δ' αὐτῶν τὸ ἀπέκτεinen, ἰδιωτὰς ὡς τοῖς
ἡγεμόνων. **Β**ασιλεύων δ' ἐπὶ εὐχαις, πολλὰ μα-
ρὰ καὶ ἄρπακα καθ' ὑπερβαλλόντως ἐπεδείξατο, τὸ
περὶ τῶν δυνάμεων ἀποκτείνων, τὸ ἀποκτείνων
κατὰ πᾶσαν τὴν ἀνατολὴν εἰς τὸν χειμα-
νοῖς, καθ' ὃν πλείστοι τῶν βυδικίων ἐμμενῶν
ῥησαν. **Α**ξία δ' ἐπὶ δυναστείας αὐτοῦ τὰ προ-
οίμια, ἐπὶ μελλούσης αὐτοῦ ἔχοντες ἐκδοτικὰ
σις ἐκόντως πέπονθε. **Ν**όσος δ' αὖτε λεινοτάτη

πολεπτόντος, ἀλγυδόνες ἰσχυραὶ τὴν παῖδα
σάρκα αὐτῇ δειλόμενον, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα
δειφείρον, ὑπὸ φλινδομυχούσης σφοδρῶς
τῆς πυρώσεως. Ἡ δὲ σὰρξ πᾶσα κηροῦ δεικνύ-
ετο. Λαυροτέρως δὲ φλογίζομεν φε-
δοτὰ βυεφύγηται τὰ ὅσα, ὥστε ἐξαφανί-
σθαι καὶ τὸν χαρακτῆρα φιλανθρωπίνης μορ-
φῆς. Ελαινῶς δὲ κατὰ σπὸν μῦθος ῥαυτὴν
δυσωδία ἐξέπεμπεν, ὥς οὐδὲ τῶν ἐν τάφοις
ἀφελθέντων ἔχθέρειν. Ὁ δὲ βραχὺ ἐμπνέων
καὶ σιναξας ἀπέδανε.

ΔΕΚΙΟΣ.

ΔΕΚΙΟΣ ΡΩΜΑΪΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ἀδελφός, ὁς βασιλικῶς διαίσιμα καὶ
χειριανῶν δεξιῶντας ἐθανάτω, καὶ
προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΩΜΑΪΩΝ ΤΑ ΠΟ-
ΛΕΜΙΑ ΑΓΓΕΛΕΥΣ ἠοικιμένος, ἀκάθαρτος
πολεπτόντος, καὶ τὴν πρὸς ὁμότη-
τα

παρὲς τῶν τε κατὰ πόλιν ἰδιωτῶν δαι-
νάτω πρὸς ἐλκμίσεν ὑπὸ ζλωδίας ἐλε-
χθέντας. Χαλεπὸς παρὰ φονικὸς ὑπὸ
χρῶν, ὁ μὲν αὐτομάτως σεατῆγος, ἡ πρὸ
αἰσέως βασιλεύς. Εν παντὶ ἡ καρὸς δυσχερὴς,
καὶ ἀπρόσπερ, ὥς καὶ τῶν οἰκείων αἵμαρς ἔχ-
μεναι καθαρὸς. Τὴν δὲ τὴν παλὸς χαμέ-
την ὁ ἀνέγκληρον διεχέει. Τοῦ δὲ τῶν σεα-
πῶτων τάγμαρς, καὶ τῶν ἐξίτηλων, καὶ ἔχ-
λε-
λόμενων ἡθῶν ὥς ἐπίπαρ γυναικὸς ἦν ἐπα-
νορδωτῆς.

ΚΑΡΙΝΟΣ.

ΚΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ὁ δὲ γινόμε-
νος ἐν ἐξοστὰς βαλίσσεως κύει ὁ αὐτοδρα-
μέτηλικού ρυκακὸν ἐς Τυραννίδα, οὐτὸ
ὁ ῥύνομα ῥῖς ἐρρις μακρῶ πρὸς λθε. Πα-
δαν μὲν γὰρ οἱ περὶ τῶν ὑβρεῖς, ἔχ-
σι σύνηθες, οὐδὲ ὑβρεῖς ἐνομιώσαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον
αὐτοῦ, ὁ πρόχειρον πταῦτα ἀμαρτάνειν.
Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε, καὶ ἐν-
καζε τοῖς ἀδικομένοις, καὶ τῶν δικαζομέ-
νων οὐδὲν ἐσώζετο. Οὐδὲ γὰρ πορρῆς οὐδὲ

καὶ ἀδελφεὶ τῷ Φθορᾷ πῆνα λίσκοντο τῆνες
τῶν ἐν δαμόνων, ὥσπερ ἐν μαινοῖς αἰπύοις ἀ-
λεκρῆδες, ἐς τὴν κακὴν Ἰουφίην. Μεμνῶ-
ν δὲ τῶν κατακοπόμενων ἐφασκε, τῶν μὲν
οὐδὲ οὐκ ἐπὶ νύκτιν αὐτὸν καὶ καλῶς, τῶν δὲ οὐ
λέγοντα, ὅτε ἦν μεράκιον, οὐκ ἐθαύμαζεν ὥς
ἐβούλετο. Ἀπολλωνρ δὲ ἕνεκεν ἐλάττειν
ἐναντίον ποτε. καὶ πάντα ἦν αὐτῷ θαυ-
τερα δόσημείας, ἐλὺτ' ἂν ἐν μέσσις τοῖς ὑπὸ
κόοις. Οὗτος ὁ καλὸς βασιλεύς προ-
μα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρων, οὐδ' οὐκ ἐργα-
ζο. Τρυφῇ δὲ ἐκ δαδνητῆς ἐφείφα καὶ
ἐαυτὸν πᾶσι, πᾶσι λαῶμα τ' ἔφυτο ἐπὶ
το φόνους οὐδ' οὐκ ἀδικηκότων ἀνθρώπων κατὰ
τὴν περὶ κερκεναι νομοθέντων αὐτῷ, ἑαρο-
νομένων τῶν πάλαι τῇ πικρᾷ τυραννίδι
ἐναντιμιχθεῖς ἐνέστη, καὶ πάντα ἐμμελῶς
καὶ δόξα λογιζομένου πρᾶτ' ἔργου.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ
ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς βασιλεῖς
Ρωμαίων. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μα-
ξιμιανῶν.

ἐμπαυτοῦ περὶ αὐτοῦ διαφύκτος κατὰ χεῖρας
αὐτοῦ ἐκινῆθη φίλω λέσκαρς. Προσέταξε γὰρ
κατὰ χεῖρας τὸ πόλιν τὰς τ' χεῖρας ἐκκλιν-
σας κατασφύραδι, τὰς δὲ αὐτῶν γὰρ
φὰς κατακείαδι, τὸν δὲ χεῖρας τοὺς ἐνδοσκομέ-
νοὺς ἀναγκάζει διὰ τοῦτο δάμοση. Ἡτ-
τ' ἰνδέντες δὲ τὸν πόλιν τὸν αὐτοῦ μετὰ χε-
στῶν, ἐξέδεν το δόγμα ὥς τὸν ἐνδοσκομένους
χεῖρας τοὺς ἐξορὸν τῆς τ' διὰ τοῦτο φθαλμῶν
οὐ μόνον δὲ τ' οὐδ' ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τ' αὐτῶν
τε τ' προδόντων, καὶ τ' τῶν Ρωμαίων πολιτείας
ἀλλότριον. οὐδὲν δὲ αὐτῶν ἐν δόξῃ μετελ-
δοῦν ἀδικίας ἐξέκοψε. καὶ οὐ μὲν ἐσφαλὴν
πὸ τ' συγκλήτης, ὁ δὲ ἀπὸ γὰρ το. Οὗτος ὁ αὐ-
τοῦ καὶ μισοχριστοῦ μνήμη καὶ ὅρη τῶν ποδῶν τὴν
ἀρχὴν νεώτερον τῶν ποδῶν τὴν αὐτῶν οὐ
μεξίως οὐδὲν ἡμέρας τῶν κρατῶν ἀπεχέσθαι,
ἀλλὰ περὶ γὰρ φὰς τε καὶ φόνους τῶν ὑποδύμων
μιαίνων ἐπὶ τὴν αὐτῶν, ὅτε δὲ τὰ
ποδῶν χυμείας ἀργύρος τ' χρυσὸν τοῖς παλαι-
οῖς αὐτῶν γὰρ μετὰ βιβλία διεβύνησάν με-
ν τ' ἔκαυσε, περὶ τ' μὲν τὴν πόλιν αὐτῶν
οὐδὲν ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τεχνικῶν, μὴ δὲ
χεῖρας αὐτῶν ἀπὸ τῶν ποδῶν τῶν αὐτῶν.

τοῦ Ρωμαίου αὐταίρειν. Ἦν δὲ β' ἡδοσ' τοῖ
κίλθ' περὶ πανούργου. Τῷ δὲ λίαν βίε
ῥῳ, καὶ ὅξ' εἰ γνώμης ἐπικάλυψε πρῶτα
τὰ εἰσὶν οὐκ εἰς φύσιν ἐλαττώματα, πᾶσι
σκληρὰν πρᾶξιν ἐτέροις ἀναγίθισ. Εἰς μελὴς
ἤ οὐκ εἰς περὶ τῶν πρᾶξεων ἡδύο
λαῖς. Καὶ πολλὰ τῶν εἰς βασιλικῆς θεία
πείρας ἡδύ β' ἀνδράστερον, πρὸς τὰ καθίστη
τα Ρωμαίους πάρις, μετεσκεύασιν. Οἱ δὲ
οκλιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν ἀ
φέντες, ἐν ἰδιώτην μετέλθον, καὶ ὁ μὲν εἰς Σά
λωνας πόλιν Ἰταλικῆς, ὃς εἰς τὴν Ἀθηνῶν
ἀφίκετο. Καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόσῳ τ' ἀρ
χῆς ἐς μετὰ μελεῖται ἡδύ. Διοκλητιανὸς δὲ
ἐν ἡσυχίᾳ κατέπερα, ἐν ἑτεροῖς ἰνὺς βάλ
λας ἀρετὴν ἐνδείξασθαι. Εἰς ἡγεμονικῆς
θεοκείας οὐδ' ὅλως ἀπελάσ.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ βασιλεὺς Ρωμαίων, ὁσ' κακῶς
τοῦ Ρωμαίου ἐπέβη, τυραννικῶς μάλ
λον ἢ βασιλικῶς ὅπως χεῖρον κατ'
αὐτῶν, μοιχεύων ἀνέκδοκ' τὰς τῶν ἐλευθέρων
γυναικῶν.

γυναικῶν, ὅς πολλοὺς ἀναιρέων, ὅς ποίων γούρις
ἀκόλουθα. Τοῦτο γοῖς ὁ μὲν καὶ Κωνσταντῖ
νος εὐχόμενος, ὅς Ρωμαίους εἰς αὐτοῦ βασι
λείας ἐπούσας. ὁ δὲ οὐκ εἰς φοντὶς ἐπὶ ἑ
τὶνα εὐχόμενος κατέλοι αὐτόν. Ἐν ταύτῃ δὲ
φοντὶς ὅν, ποῦ μετὰ συμβεβηκός ἡ λίσσας, εἰς
ἀνὲν ἑρῶ, ὁ δὲ αὐτῶν σύλον πυρὸς σφαφειδῶς
γράφοντα, ἐν ταύτῃ νίκῃ. Καὶ ἡ γυνὴ Χει
στάνος, ἡ δὲ κίνη δὲ, ὁ συμβεβηκός ἀν
ῥῳ, τὰς Ἑλλήνων φύλων δέας, ἐμίσθη Χει
στάνος, καὶ διασημῶν πεφάρη, φόβῳ Κων
σταντῖνος κινεῖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Λεληθότως δὲ
πολλοὺς ἐσκύδατο. Προφῶν δὲ καὶ φανε
ρῶς ἐπεγίρη, καὶ πικρῶς διασημῶς ὁπλῆς.
Τοῦ δὲ Κωνσταντῖνον οὐκ ἐλάυνανε. Νόμῳ
ἡ δὲ κίνη δὲ, ὅς ἐπισκόπου ἐκέλευε μὴ φο
τῆρ' παρὰ ἡγεμόνους, ὡς ἂν μὴ ἐχῃ πρόφα
σιν ἀρετῆς τὰ Χειστάνων. Διακοπί
σης δὲ εἰς πλάσσης φιλίας, εἰς ἀ
πέχθειαν ἡδύ, καὶ τέλῳ
ἀναιρέται ὑπὸ Κων

σταντῖνος ὁ δὲ
ἐπὶ τῇ κίνη δὲ,
ἡ δὲ κίνη δὲ, ὁ δὲ
ἡ δὲ κίνη δὲ, ὁ δὲ
ἡ δὲ κίνη δὲ, ὁ δὲ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ὁ Μέγας.

ΚΩΝΣΑΝΤΙΝΟΣ ὁ μέγας. ὄντος ἐξ ἀφανῶν
 τίκτεται τῷ βασιλεὶ Κωνσταντίνῳ γυνὴ
 δεῖσδ' ἐκατά τινος. γινώσκουσιν τὸ πῶς
 τῷ πατρὶ, ὃς κατὰ πᾶν τὴν τῷ τόπῳ κα
 ταλιπὲρ ἐν οἷς διέβη, ἐξορμήσει δὲ πρὸς
 τὸν πατέρα Κωνσάντιον, ἐν οἷς ὑπὲρ τὰς ἄλ
 λους ἐθνεσιν ὄντα, ὅτι βρετανίαν ὡς ἑσπερον ἐν
 δημοῦντα. Θεοσάμῳ δ' αὖτ' ὁ πατὴρ
 χειρονομία βασιλείας, ὃς ἐκ τοῦ Θεοδώρου ἡγε
 καταλιπὼν, ἰδὼν αὖτ' ἐν ἑλόντα σάμαρος.
 αὐτὸς δ' ἐξήκοντα ὅτι διακοσίων ἀπὸ τοῦ αὐ
 τοῦ καὶ τοῦ μοναρχίας. Μεταλυθὼν τῶν
 ἐν αὐτῶν Κωνσταντίνος ἰννέου Ρώμῃ αὐτοκράτορος

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ ΑΠΟΟ

ΣΤΑΤΗΣ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ πρῶτος τῆς ἀποστάσεως Ρω
 μαίων βασιλεὺς, Κωνσταντίνος τῆς μεγάλης
 βασιλείας ἀνέφικτο ἀπὸ δαλμωτῶν ἀπὸ τοῦ
 φ

Φαῦ αὐτοῦ, καὶ μικρὸς γὰρ ἦν τὸ ὄνομα. Εἰ
 γραφεῖται καλῶς μετὰ τοὺς Κεῖσας. ὡς λέγει
 Νέος ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Ρωμαίων βασιλεὺς. Εἰ
 ραν βίβλον ὡς τῶν διωρ χαμῶντων, ἢ τὰ κα
 λούμενα Κρόνια. Καὶ ἐν Μισοπάργονα ἢ Ἀν
 ποχικόν, Περὶ τοῦ πόθεν τὰ κακά κατὰ
 τοὺς ἀπαιδεύτους. Πρὸς τὸν κύνα Ηράκλει
 ον, πῶς κινεῖται. Επιστολὰς παντοῦ παρὰ
 τοῦ ἄλλα. Περὶ τοῦ ἐμπεδοκίμου λέγει ὁ πῶς
 ἐκ τῆς οὐτῶς ἐν τοῖς Στρατομετανοήσεσιν
 ἡμεῖς δὲ ἐμπεδοκίμῳ ὅτι Πυθαγόρας πιστεύον
 τες, οἷς τε ἐκ τῶν λαβῶν Ηράκλειδης ὁ Πον
 τικὸς ἐφί. Καὶ μετὰ τὸ πρότερον, καὶ ὁ κλη
 νὸς ἡμῖν ἐδόξε ὅτι ἰδοφάντης ἱάμβλιχος.
 Εἰ τὸν ἱελακὸν πρὸς αὐτὸν ἐχέοντα, χαν
 λὸν ἐμφορμεμένων τῶν αὐθρόπων τῶν ἀκουσ
 νος τοῦ κείνοντος. Ἀναβολὰς τε οὐκ ἔστιν ἐπὶ
 αὐτοῖς, ὅσοι νόμιμον ἐκ τῶν ὡς ἡδὼν γραμμά
 των δ' ἀδικον ἰχθύων εἰς βούθειαν τῶν ἀδικούν
 των καὶ πλοηφότων. Ἀλλ' ἢ πρῶτον ἡμε
 ῖς δ' ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ δ' ἐμέλ
 λον, καὶ ἀνδρὸς μὲν εἰς τὸν χρόνον, ὑποπτόν ἢ.
 Βαρὺς μὲν δ' ἢ λυπηρὸς ἐτύγχευε, ἢ ἐπὶ τοῖς
 Νέοι, καὶ τῶν πονηρῶν ἐθνήσκει καὶ ἀδικούντων

Νικίτης. Οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξήν, οὐδέ λαοδικά
 νειν ἀδικούσι. Βαρυτόρον δ' αὖτ' ἀπεδείκνυε
 τοῖς μοχθήσοις. Καὶ δ' ἐπρόσδον, οἷα γὰρ
 πείθοντες μὲν πρᾶξις ἔχ' τὰς ἰσορρομίας, ἢ
 θυσιᾶς, ἡμέρας δὲ φύσει πρὸς πᾶσιν ἐντευξιν,
 τυγχάνοντες ἀκόλουρον δὲ σεομερίους λόπον
 τῷ χερσὶ. Οὐ μὲν γὰρ ἐλάχιστον εἶναι τὸ πᾶν πο-
 νηρῶν ταύτης βασφικίας τε καὶ ὀργῆς καὶ ἀνέ-
 ρη ἐφόνπιζε. Πόρῃ τ' ἐπελθὺν ἰσχυροῦς τῷ
 πρᾶξι, τοῖς ἀδικοῦσι χρονομὸς ἦν ριούτος.
 Ἀλλ' ὁ πόθεν σκῆπτρόισι τοῖς πόροις ἰόν ὀϊμα-
 λησι σελευκείης κλονέων ἐφείετο σαμᾶστος,
 δὴ τότε σε πρὸς ὀλομην ἄσθ' ἐπυελαμπίεις ὄχ-
 λη μφιδυελλείης κοκῶν ἐν σφοδράλῃσι (μα-
 ρίτ' αὐτὰ ἐροτέων ἐθέων πολύτληρον αὐτῶν
 ἡβείας ἄνδεις φάεος παρῶϊον αὐλῶν,
 ἐνθεῶν ἀπ' ἀλᾶ χθεῖς μύροισι) ἐς δέμας ἦλθες
 ἐπὶ δ' ὁ χρονομὸς, ὁ δὲ θεὸς αὐτῶν, ὅτε πᾶσι
 Κτῆσι φῶντα δῆναι.
 Γενέων τ' ἐφ' ὅλον ἐνέειρε μνηστῆρας Ζεὺς,
 ἐχθιστὸν μακάρων ἐν ὀλύμπῳ δώματι ἔχουσι,
 Ρωμαίων βασιλεὺς ἰσχυρὸς θεοειδὴς
 Μῆν' ἀμύροτος πόρων πόλιας ἢ τέχας μακρὰ
 ἀνέχεσθαι, δὲ πρὸς πύξιν κρατερῶν τε σφῆρας
 Νωλῶν

Νωλεμέως δ' ἐλάμασε πόλις τε καὶ ἔθνη
 πολλὰ. ἡ δὲ ἐπὶ αὐτῶν ἀλαμάρκων οὐδὲς
 ἰσχυρῶς πυκινῶσιν ἐλὼν ἀλάπαξον ἀρούρας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Οὐλιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁρθόδοξος, οἱ ἐπι-
 μέλειαν ἢ φρόντιαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἐκ-
 κλησιῶν, ὅτι ἐν ἐξορίᾳ ἐπισκόπου πάν-
 τας ἀνεκαλέσθη. Τῷ τε ἀπὸ ἀθανασίως ἀπέ-
 στιλε τ' ἀμωμῆτα πίστει ἐγγράφως αὐτῶν
 σημαίνει τὴν ἀκρίβειαν. ὅτι ἀπὸ σελευκείης
 σολῶν τὴν ἡμέραν ὁρθόδοξας. οὐκ ἐπὶ μετὰ ἰβλια-
 νὸν ἦρξεν. ὅς ἦν καὶ ἰβλιανὸς αἰρεσὶν τοῖς σε-
 λευκοῖς ἐτίθη δυνάμει, ἀποσελευκῶν, μάλ-
 λον τὴν ἐκκλησίαν ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δ'
 ἐς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον, ἄπο μῆνας
 ἐν ἑξήταις αὐτῇ, ὅτι πρεῖχε χεῖμα ἅτα κατὰ
 νάλωσε, τοῖς ἐνοικοῦσι μνηστῆρας μετὰ δαΐς ἢ λό-
 γον φιλανθρώπων, ἢ πράξεως ἀγαθῆς, ἀνθρώ-
 που δὲ ἀρετῆν οἰκείαν, ἀλλὰ ὅτι τὴν τ' πα-
 ρὸς δόξαν ἐς τοῦτον ἀρχὴς πρεσβυτέρων. Ἦν μὲν
 ἡ οὐδ' ἐπὶ παντὶ πασιν ἀδενῆς δ' ὁ σῶμα, οὐτε π-
 λεμικοῖς ἐργασίαις ἀγύμναστος. Ἀμελείητος δ'

ὡν ὁ ἄγρυπνος παιδισκός, ὃς ἦν εἶχε φύσιν
 ἥξει θυμὸν ἡμῶν ὃς ἡφανίζον. οὐρ με
 τὰ ἰσλίων, ὡς εἰρηται, ἢ ρωμαίων βασιλεί
 ας ἐμμετῆς γνόμεν, πάντων καταφονή
 θες ἐπορεύετο συμβάντος αὐτοῦ ἀξιωμα
 ροσ ἀπλανῆ. καὶ φεύγοντες πόρσιδος ἐ
 σπευδε γνέθι τῶ ρωμαίων ἐθῶν ἐνδοξοῦς ἐπὶ
 λειψὶν ἢ τύχης. καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν ῥίς
 Πέρσης, πάλαι ρωμαίοις οὐκ ἐκκατήκοον, ἐκ
 δ' ὅδον. ἀπέσκηπτον δ' αὐτὸν ὠλεῖς, καὶ
 πρὸς ἡμῶν, ὃς πῖς καλῶμενοις φαμῶσι
 ἥξει τὴν ἢ Νισίβιδος πόλιν. ὁ δὲ ἰο
 βιανός, ἐκ ἢ γυναικὸς αὐτοῦ κινιθεῖς, ἐν ὑπὸ
 Αδριανοῦ τοῦ βασιλέως κινιθέντα ναὸν χερσὶ
 σαρῶν ἐσπόμενον τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, πρὸ
 ἢ τοῦ ἰσλίου κατασπέντα βιβλιοθήκῃ
 νοῦχο πνιθοφίλῳ, κατέφλεξε. ὁ δὲ πᾶσι
 οἰσείχε, βιβλίῳ, αὐτῶν τῶν παλαιῶν
 ὑφαπῆστων μετὰ ἑλως τὴν πυρρῶν. οἱ
 δὲ ἀνποχῆς ἡπανκταῖον κατὰ τοῦ βασιλέ
 ως, καὶ τὰ μὲν ἀπὸ ἑξῆς τῶν βιβλίων ἐ
 ἔσκηθ' ὡς ἀνέρεθι ἐν βελόμῳ ὃς ἀνέ
 νωσκῖν, τὰ δὲ ῥίς τῶν πρὸς ἐκλιζόν. ἐν
 λέριαντα,

ἡλθ

ἡλθεις ἐκ πλέμης, ὡς ὠφελος αὐτοῦ ὁ λείδης.
 Δύσπαι εἶδος ἀεσι, ἢ τὰ ἐξῆς.

Εἰ μὴ ἐξ ὅσι λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα ἔματα
 Λόσπαι, καὶ
 Χλαῖναν τὴν δὲ χιτῶνα, τὰ τ' αὐτῶν ἀμω
 καλὸν ἦεν.
 Αὐτὸν δὲ κλαῖοντα δοῶς ἡδὲ Πέρσης ἀφίστα.
 Γραῦς δὲ ἡς μέγαν ἢ καλὸν αὐτὸν διαθήμεν,
 μαδοῦσά τε αὐτοῦ ἐν ἡφθέρῳ, ὅσον μὲν
 κορμὴ βάθος ἡμωρία. καὶ ἡλθ' ὁ δὲ ἡς
 ἰσλίου ἀπὸ ῥωμαίων μετὰ τὴν φωνὴν βοῆ
 θεῖν ἐν ἡφθέρῳ, πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 πᾶσι κενὰ καὶ θυχεῖ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ. καὶ
 ἐπὶ χθὲν ἀνέρεθι, ἢ μὴ Σαλαῦσιος πρὸς
 πᾶσι τὴν σάσιν. ὁ δὲ ἰοβιανός, χερσὶ
 ὄνρως ὡδὶ πρὸς ἡδὲ κιλικίαν ἢ γαλατίαν, ἢ
 ἐν δαδαῖσιν ἀπὸ δανέ, μύκητα παφάρμαγ
 μένον φαγών. κατὰ δὲ τὴν ἡμερίαν κοί
 νος ἢ ἐλθὼν ἐξ ὅδον ἐν. ἐπὶ ἰοβιανῷ
 ἢ ἀκρίῳ ἐπὶ σκοπῶν κοιστεῖας παλῆς
 νης, ὃς λίβελλον ἔχων ἐπὶ ὀρθοδόξῳ πᾶσι
 ἀπὸ χερσὶ τὴν ἐν Νικαίᾳ σὺνοδον.

Iliad A

ibidem

Iliad. B

do bulli
mali
d bulli

CAESARVM VITAE

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΑΝΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΕΙ-
ΣΤΙΑΝΟΣ, Ο ΠΑΤΗΡ ΜΟΔΟΣΤΕΦΟΝΩΝ ΟΥΛΩ
ΠΡΟΣΕΝΑΝΤΙΟΙΣ ΗΔΙΚΕΙ. ΕΙΕΝΘΟ Η Κ' ΠΡΟΣ
ΕΝΟΜΟΘΕΤΕΝΕ ΤΟΙΜΟΤΑΡΑ, ΦΟΝΤΙΖΟΝ Η ΤΕΤΩΝ
ΘΗΓΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΑΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΚΑΡΕΣ ΤΩΝ Τ' ΑΣ
ΧΟΝΤΩΝ ΚΑΡΕΣ Τ' ΑΚΕΙΒΗΣ, Η ΖΗΜΕΡΟΣ Τ' ΑΠΕΙΘΟΥΝ
ΤΩΝ Α ΠΑΡΕΚΤΗΡΕΣ, Η Τ' ΗΙΣ ΠΛΕΜΟΙΣ ΑΒΙΣΤΟ

ΟΤΑΛΗΣ.

ΟΤΑΛΗΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΗΙ ΑΡΕΙΣ ΔΕ
ΕΙΕΝΘΟ ΜΕΤΑ ΤΟΙΟΥ ΜΗΘ, ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΞΟΕΙ-
ΑΙΣ ΥΠΕΒΑΛΕ, ΚΑΘ' ΟΝ ΧΕΙΛΟΝ Τ' ΕΝ ΡΩΜΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΙΘΕΙΟΣ ΠΕΡΙΣΗΚΗ, Τ' Η ΕΝ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΕΙΑ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, Ο ΗΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΙ
ΕΥΔΩΣΙΟΣ ΗΙ ΑΡΕΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΔΟΚΑΚΑΛΟΣ.
ΟΥΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΟΣ ΚΑΚΟΔΕΩΝ, ΚΑΘ
ΣΥΓΚΡΟΤ' ΡΩΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΩΝ Τ' ΙΩΝ
ΠΑΡΩΩΝ ΕΠΡΕΥΘΟ. ΚΑΙ Τ' ΡΩΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ ΕΙΣ
ΕΞΟΘΙΑΝ ΕΠΗΜΠΕ, Η ΠΡΟΣΒΑΤΕΡΟΣ, Η ΖΕΚΟΝΟΙΣ Η
ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΤΑ ΠΑΝΟΥ ΤΟΤΕ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΕΙΑΣ

ΒΑΤΕΧ ΜΣΥΔΑ.

47

ΔΡΕΙΑΣ. ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙΣ Τ' ΧΕΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΒΑΣΑΝΙΣΕ,
ΚΑΙ ΠΗΛΑΣ ΠΥΡΙ ΠΡΕΣΘΑΚΕ. ΤΑΥΤΑ Η ΠΑΝΤΑ ΜΕ
ΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΟΥ ΤΗΝ Τ' ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ. ΟΙ Δ' ΕΝ ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ΕΛΕΘΗΣΙΟΤΗ ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ
ΥΠΟ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ, ΠΡΟΣΒΕΙΑΝ ΕΠΗΜΠΕΝ ΠΡΟΣ ΑΝ-
ΘΥΝ ΕΝ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ ΤΟΙΣ ΧΑΝΟΝΤΑ, ΠΕΜΠΟΝΤΕΣ ΙΕ-
ΡΑΖΙΚΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΥΔΗΚΟΝΤΑ, ΩΝ ΚΙΤΟΥΝΤ' ΟΕΒΩ-
ΡΟΣ Η ΚΟΥΡΒΑΤΟΣ Η ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, ΟΥΣ Α ΠΑΝΤΑΣ ΕΩ
ΙΩ ΠΟΛΙΩ ΥΦΑΦΘΗΝΑΙ ΠΡΟΣΕΤΑΞΕ, Η ΠΑΝΤΕΣ ΕΩ
ΤΗ ΝΗΙ ΚΑΤΕΦΛΕΧΘΗΣΑΝ, ΜΕΧΡΙ ΔΑΚΙΒΙΖΩΝ ΤΩ
ΠΟΛΙΩΣ ΔΙΡΚΕΓΕΡΕΣ, ΚΑΚΕΙΣ Τ' ΕΛΟΔΕΝΤΕΣ. ΕΠΙ
Τ' ΕΒΕΛΟΥΡΟΥ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΡΕΣΤΕΡΕΣΚΟ-
ΠΟΣ Τ' Τ' ΑΡΕΑΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΠΡΑΧΕΙΜΑ, ΩΣ ΛΥ-
ΚΟΣ, ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΕΠΟΝΗΣΗΝ. Ο Η ΠΕΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΡΩΜΗ ΑΠΕΦΥΓΕΝ. Ο Η ΛΟΥΚΙΟΣ ΤΗ ΕΥΤΑ
ΕΝΕΛΕΙΞΑΤΟ, ΟΙΑ ΟΥΔ' ΕΝ ΡΩΣ ΔΙΩΓΜΟΙΣ Τ' ΕΛΛΗ-
ΝΩΝ ΕΠΕΝΘΟ. ΤΡΕΙΣ Τ' ΧΕΙΛΙΑΝΑΣ ΑΠΕΣΕΙΛΩ Α-
ΝΟΥΡΟΥΝΤΑΣ, Η ΠΡΕΘΟΥΝΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΣΗΜΕΝ ΤΩ
ΔΙΟΣΕΒΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

ΟΥΡΟΣ, ΩΣ ΕΠΟΥΘΕΡ ΤΗΝ Τ' ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΤΩ
ΘΕΙΣ ΤΕΛΟΥΤΗΝ, ΑΥΤΙΝΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΩΩΝ
ΡΩΜΗΝ ΔΙΕΘΕΙ. ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΝΟΥΣ Τ' Τ' ΘΕΙΣ

Ουάλεντος διὰ τοῦ τοῦ Χριστιανοῦ ὁμότητος,
 ὅς μὲν ὑπὸ ἐκείνους ἐφορεθέντας ἔχοντες
 ἀνικαλῆς, οὐσίαν τε αὐτοῦ ἀποδιδόντες, ὁ
 ραῖα τοῦ τὰς βλάβας. Πᾶσι ἡ νόμον παρὰ
 χεν ἀπεῖχε καὶ ἀδελφίαν ἐν ταῖς ἰδίαις Εκκλη-
 σίαις ὡς ἀπὸ τοῦ, μόνους δὲ τῶν ἐκκλησιῶν εἶ-
 πας, Εὐνομιανούς, Φωτεινούς, Μανιχαίους.
 Οἱ ἐν τῇ πόλει παλαιῶν ἐπιποιοὶ σὺν λαῖς
 ῥητορικοῦ. Οὐαλον πνιανού, καὶ Θεοδοσί-
 οῦ καὶ Φυρμιλιανού πρὸς ἐλάττω.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Οὐαλον πνιανός βασιλεὺς Ῥωμαίων.
 ὅς μὲν ὑπὸ ἐκείνους ἐφορεθέντας ἔχοντες
 ἀνικαλῆς, οὐσίαν τε αὐτοῦ ἀποδιδόντες, ὁ
 ραῖα τοῦ τὰς βλάβας. Πᾶσι ἡ νόμον παρὰ
 χεν ἀπεῖχε καὶ ἀδελφίαν ἐν ταῖς ἰδίαις Εκκλη-
 σίαις ὡς ἀπὸ τοῦ, μόνους δὲ τῶν ἐκκλησιῶν εἶ-
 πας, Εὐνομιανούς, Φωτεινούς, Μανιχαίους.
 Οἱ ἐν τῇ πόλει παλαιῶν ἐπιποιοὶ σὺν λαῖς
 ῥητορικοῦ. Οὐαλον πνιανού, καὶ Θεοδοσί-
 οῦ καὶ Φυρμιλιανού πρὸς ἐλάττω.

κινδύνος. Οὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας αὐτοῦ
 δοθεὶς, Λικίνιον δὲ τὸν αὐτοῦ ἐν ναυαγίῳ ἀνέ-
 θεκεν. Οὐτὸς ὁ Οὐαλον πνιανός ὁ σὸς πα-
 τὴρ δὲ τυχερόν τὴν βασιλείαν, ὁ ἀβλαβὴς
 πρὸς τῶν πολεμίων ἰδύνειν ἐτέλεσε, τοῦ
 ἐκκλησιῶν αὐτοῦ, καὶ μάχας ἀναειδήρις καὶ
 νίκας ἀπίστους ἐδέξατο, πολλοὺς βρῆδαις δια-
 φόρους ἀνελών. Οὐαλὸς ὁ θεῖος ὁ σὸς δὲ
 ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἐμίανε τὴν Εκκλησίαν ὁ βέβη-
 λος ὁ σὸς διὰ τὴν σφαγὴν τῆς πόλεως, ὁ
 ἐξορίας τῆς γῆς, ὁ σὸς τῇ τοῦ θεοῦ βολήσῃ ὑπὸ
 τῶν τότε τῶν
 πολιτοκινήσει καὶ αὐτῇ. Ορθὸς δὲ ἐν χειρὶ
 σέβεται ὁ οὐκ ἀδίκως σὲ ἐκβαλόν. Ἡ δὲ ἀ-
 σία Μαξιμὸς δὲ χεῖραν βρῆδαις. Εἰ δὲ
 χειρὶ οὐ βλέπων, τίνα πρὸς ἀλέσμεν μα-
 χήν; Ταῦτα ὁ παλαιὸς τῶν τῶν θε-
 οδόσιος Οὐαλον πνιανός τὴν ὁρθὴν
 σὲ μετὰ περ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

Θεοδόσιος βασιλεὺς Ῥωμαίων μετὰ τὴν
 Μαξιμὸς τὸν τῶν αὐτοῦ τῶν τῶν
 ἡττῶν, ὁ τὴν σφαγὴν τῇ ἐκ τῶν ἐν

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο
ΜΙΚΡΟΣ.

Θεοδόσιος βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ μικρὸς.
Οὗτος ὡς ἐξ ἀρχῆς πᾶσι τοῖς πατρί-
 τιν ἀρχὴν ἀπόλεμος ὢν, καὶ διελίξας
 ζῶν καὶ τὴν εἰρήνην χρημάσας, οὐδὲν κτή-
 σ' ἀμνησθῆναι, πολλὰ προεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμῶ-
 νων ἡλιείᾳ. ὑπὸ ἧς ῥίς θένουχοις φάφει-
 πρὸς πᾶσι φίσιν ἐπίταγμα θύπειθ' ἦν, ὥστε
 τοὺς λογάδας ἐλκεῖν ἀποδιδόναι καὶ τὰς
 πρᾶξις ἀπομνησθῆναι τοῖς ἡλιείοις. ὅθεν
 ὡπλοῖς τάγμασι, καὶ πᾶσι τῶν εἰς τὰς ἀρχὰς
 αὐτῶν τῶν ἀνέπειν ταύτας διωαμένων. ἀλλὰ
 τῶν χρησιμούντων χρυσίον ὡς τὴν τῶν θένουχοι
 πλεονεξίαν. καὶ τῶν Σεβαστιανῶν δρυφῶ-
 ρων πυραγγοῦν συσάντων, τόν τε ἑλκεῖν
 ῥῆναι τὴν Προποντίδα ἀνετάρξαν. Ἐς αὖ-
 τὰ πρᾶγματα ἀρπίας οἱ θένουχοι πρὸς τοὺς
 ἑλκεῖν ἀπομνησθῆναι τὸν Θεοδόσιον, ὥστε
 παίσας ἀδύρμασιν, οὐδὲν ὅτι ὁ ἄξιον μνησθῆναι
 ὡς πρᾶξις ἀπομνησθῆναι. Ἀλλ' εἰς τὴν
 τῶν ἡλικίων ἡλυθὼς ἀνετέλει, βασιλεύσας
 τινος

ἦνας μετὰ τὴν τέχνην καὶ θῆρα πρὸς ῥιπῶν,
 ὥστε τοὺς θένουχοις τὸν χρυσάκιον εἶχεν
 ἐλκεῖν βασιλείας κράτος, ὅπως ἡ Παλχερία με-
 τῆλθε τοῖς ἀδελφοῦ τελευτήσαντες. οὐκ ἐν
 ἑλκεῖν Μιλίῳ Θεοδόσιον ἵσταντο ἡλκεῖν
 καὶ ἡ ἀνεγείρας πολλὰ στήρεσα τῇ πόλει
 ἐλκεῖν. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς καταλύσας
 ἀντίστοιχον ἐν Πραιπόσῃ ἡν ῥίς πρὸς βυτέραις
 κατέταξεν. ὁ αὖτις κύριος ἐν τούτῳ ὡς ἐ-
 λκεῖν τὴν διωασίαν, τὰς ἀπομνησθῆναι
 τῶν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, καὶ ἐν αὐτῇ ὡς ἐνύοντα
 χρόνον. ὅς τινος ῥοσὺν τὴν διωασίαν θαυμά-
 ζας ἀπεφθίγγατο τὸδε, οὐκ ἀρίσκει μοι τὴν
 καὶ πολλὰ γέλωτα. Καθαίρεται γὰρ ἐν αὐ-
 τῷ ὡς ἐλκεῖν καὶ βασιλεὺς ἐλπίζων. καὶ ἐ-
 οὐσίας αὐτοῦ ἀμυθίσις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῶν
 ἐν Κοτύαιῳ ἐλκεῖν φησας. Μετὰ ἧς αὐτὸν ἐδωά-
 σενσι μόνος χρυσάκιος ὁ ἐπὶ κελῶν Ζούμματος.

ΛΕΩΝ.

Ἐν βασιλείᾳ Ῥωμαίων ὁ Μακέλλος.
Λέων τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπὸ τῶν
 τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν ἐν, ὁ φοβερός ἀπα-
 Ε 3

σι ρίς τε ὑπὸ ἐκείνῃ τὴν βασιλείαν τελοῦσι,
καὶ τῶν βαρβαρῶν αὐτῶν ὅσοις εἰς Φύλῳ ἀφί-
κτο, ἢ ταύτῳ μὲν ρίς πολλοῖς καταλέλοι-
πε τὴν δόξαν. Εγὼ δέ, Φησι Μάλαχος, οὐ το-
χίαν οὐκ εἶμαι, εἰ τις τῶν ἀρχαίων τὰ ὄντα
ἐξουσίῳ καὶ μισθούμην αὐτὸν συκοφαντῶντας
εἰς αὐτὸν, καὶ κατηγεῶν αὐτοὺς ὅτε μὴ ἄλλῃ
ἀνέεισκε, ὅτι ἐν χρυσῷ ἐξ ἀπάσης ἐλγῆς
συναξάμεν ἑαυτοῦ μόνον κατάδοιρ, ἢ ἐν
μοις μεντὰς πόλεις ἡμεῖς ἐμπροσθεν εἴχον
ἐν πορείᾳ ποίῃς, ὡς μικρὰ τὸν φόρου, οὐ
ἐτέλεον, δύναμις μετ' ἐν χερσὶν ἀπενεγμῶν.
καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως κακίας ἀπὸ χειρὸς ὁ
Μάλαχος γινώσκει αὐτὸν καταγώπον. Ὅς γὰρ
ἢ ἱππεύον ἐν Γραμματικῷ ἐφυλάσσουσιν.
καὶ ποτε ἐν εὐλοφίᾳ ἐν φιλοσοφίᾳ στήθε-
σιν ἐπὶ πᾶσι δὲ ἵνα, πινὸς τῶν ἐννοούντων λέγει
ρῆς, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιῶντας προσήκει δια-
γνώσκει, εἴπεν: εἴθε κείνοιρ' ἡδὲ τῷ ἐμοῦ χρόνῳ, ὡς

εἰ τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διασχάλας
παρέχει. ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ

ἀκούει ἐν τῷ πα-

τρίᾳ.

ΒΑΣΙ

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ.

Βασιλίσκος ὁ Ῥωμαίων τῶν ἐσώων βασι-
λεὺς τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἡδισκόμενοι εἰς ἐ-
πὶ τῇ χεῖματι, ἢ ἀκάκιον ἐν Κωνσταν-
τίνῃ πόλει ἐπίσκοπον μικροῦ λέν ἀπόθετο,
εἰ μὴ ἐν τῇ πόλει τῶν λεγομένων Μοναχῶν ἀ-
πεκρούσθαι. Πολύς τε ἦν εἰς ἡδισκίαν χε-
μάτων, ὡς μὴ δὲ αὐτῶν τὰς ἐν τελευτῇ, ὅτι βα-
ναύσις μετόντων ἡδισκίαν ἀπέχεσθαι. καὶ
ἦν ἅπαντα μετὰ δακρύων τῇ τῶν ριούτων
ἐισφορῶν πράξει. Ὅτι βασιλίσκος ὁ βασι-
λεὺς ἐπὶ πᾶσι ὡς συγγενῇ, ἐν ἀσμάτῳ ἀσπεί-
επέξεπεν ἐν τοῦ γαλῆνι ζωονίᾳ τῇ βασιλίδι
φιλομένης σφίσι ἐν ὁμιλίᾳ, ἢ τὰ καλῶς
αὐτῶν οὐκ ἐν πρὸς οὐκ ὄντος, ἀμφω ἀχάλλων
ἐκτόπως ἦσαν. Ῥίψας ἐν ὁμιλίᾳ ἐν
ἀχάλλῳ ἐπὶ νοῦ, ἢ πρὸς ἐκφορῇ ἀνέχεσθαι
σώπων, καὶ μετὰ τῶν μετὰ δόσεις, πόνος τε
μετὰ ταῦτα ἐρωτῶν ὑπὸ τῇ στήθεϊ.
ἐπεὶ ἡ κοινωσάμενος τὸ πάθος δαυὶλ ἐννοῶ-
χῶ, καὶ Μαρία μάκαρ ἰάσκειν αὐτὸν μόλις τῇ
ἐν μίξῃ ἰατρικῇ, ζωονίς βασιλίσκου ἐξ

θωπίας ἦγε τοι θ' ἐρασὴν ἔχειν ἐν τῇ πόλει
τὰ πρωτῆα. Ὁρῶν δ' ὁ θεοδίδειχος ἡμιόμην
ἐκ πάντων Ἀρμάτων ἡσχάσιν ὡς πρὸ δουκί-
μον μὲν ἐκ νέου, τειχῶν μόνον ὅτι ἄλλης
φοντίζοντο σωμαστικῆς. Ὁ δὲ Ἀρμάτος
ἐκ τε φορᾶς χημάτων ἢ πμῆς ἀπὸ λείπεται
φωθεῖς, οὐδένα αὐτῷ ὥς θοιόσιν ἐπ' αὐθρεῖα.
καὶ ροῦρρ αὐτοῦ ἡ δὲ ἡ ἀλὴ ἐπεκράτει, ὡς
σκυλὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλεύς, οὕτω τε πε-
ριβαίνῃ ἐκ τῶν κατὰ θ' ἰσοδρόμον φυ-
λάττει τοὶ οἱ κς. ἐξῆρε δ' αὖτ' ὅσον πλείω πρὸς
Ἰουάνῳ δόξαν μάλιστα ἐπὶ δὲ Ἀλμῆς σὺρφα-
κῶ ἐν δύσχημῶς ἀνακαλῶς Πύρρον. Ὁ δ'
ἐῖ μὲν οὕτως ἐβόα ὅτι ἐρυθροπρόστωτον ἐπὶ
ἐλεπερ ἐκόντα, ἐῖ δ' ὡς πρὸς ἑπαινον αὐθρεῖας,
ἐδελεγε ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἦρωας ἐβαλλεν ὡς
Πύρρος, ἀλλὰ ζωαίμαλῆς ἦν ὡς Πάρις.

ΣΗΝΩΝ.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς πυθόμενος τῶν οἰκεί-
ων τὴν ἡττάν ἐς φούριον καταφύγει
ἐπὶ λόφῳ κείμηνον, ὃ Κωνσταντίνου πρὸς
λιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλεον. Ὅπερ γνοῖς, τοῖς συ-
νοῦσι

νοῦσι σινάξας, Θεοῦ πέγνιον ἄρα εἴπερ ὁ ἄνθρω-
πος εἴπε ἢ ἐμὲ οὕτω παίζειν. Ὁ δὲ αὖτ' ὁ θεοδίδει-
χος. Ἐμὸς γὰρ ἂν οἱ μάλιστα θ' ἰούλιον μῆνα
ἐξ ἀνάγκης ἐν Κωνσταντίνῳ πόλει ἀφ' ἐπινόμε-
ναι πρὸς λέγειν. Καὶ γὰρ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κων-
σταντίνου πολὺν ἀναβήσοι. Νῦν δὲ πάντων
ἐρημῶς ὁ φυγὰς ἐῖς λόφον ἡλθον, ἐρυθρῶς,
ὁ δὲ ἰαυθῶ, πρὸς ἡγεῖα ὁ μόνον μόνον. Ζήνων
βασιλεὺς Ρωμαίων τὴν μὲν ὁμότητα, ἢ ἐκεῖ
το λείων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ θ' οὐμοῦ
μὲν) ἀπεκράτητον αὐτῷ καθίστηεν ἐπὶ παῖς,
οἷον τοι λείοντος δέ μιν. Καὶ τὴν περὶ πρὸς
ἐν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον. Καὶ ἂν ἐπὶ
τε δόξης ἐνεκὸν ὅτι θαυμάζειν ἐπὶ πρῶτον,
ἡδιστὶ κτῆκος μάλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὲν
οὔτε ἐμπερος τῶν πραγμάτων ἦν, οὐτε εἶχεν
ἡδιστὶ μὲν δ' ἦς ὅτι ἀσφαλῶς τὰς βασιλεί-
ας ἰδύνεον. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λήμμα οὐχ
οὕτω μὲν ἐμμανῶς ὡς ὁ λέων δέκειτο, οὐδὲ
ἐπὶ λαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήμα-
τα. Οὐ μὲν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρ-
χε τοι πραγματῶν. Καὶ χρηστὸς ἂν βασιλεὺς
ἀσέτυχον Ρωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς, ὁ τότε

πρῶτον αὐτῶν, ἵππων αὖθις ἐς ὅτι ἐβούλοτο, καὶ
 πηλείων ὡσπερ ἐξ ἀγροῦς ἀπαντα, καὶ μηλοῦ
 ἄπρην ἑὼν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῇ ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἔειπε. Ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοτο πά-
 ρας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτοῦ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τοῦ
 βασιλῆ τὰ τιμήματα. καὶ εἰ προσῆλθεν
 ἑτοῖρος βραχὺ πρὸς τιθεὶς ἐκθνος ἦν αἰρετώ-
 τερος. τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γινόμενων ἀ-
 πάντων οὐδ' οὐκ ἦν ὁ μὴ λαβὼν ἀπὸ πίπρασκον.
 εἰ δὲ πῖνα ἀρχὴν τῶν ποδῶν αὐτῶν ὄντων ἐχού-
 σκερ ζήνων ὡσπερ πολικράτης αὐτῶν ταύ-
 τῃν ὀλίγω πρὸς ἐκείνων λαμβάνων, ἀλλοις πα-
 ρέχετο παλείωνος, ζήνωνι τὰ κλέμματα πα-
 ρέχων. ζήνων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃς ζήνων
 ναθιναῦτο ἵππον ἀνάδωχον καταλιμπανειν θε-
 λων κομιδὴν νέον, προῆπε τε δὲ ἀξίῳ, καὶ σωμα-
 σκεῖν ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τοῦ ἡλικίας. οἱ
 δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξοσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἀδελφῆ
 τὰ δημόσια καταναλίσκον, συβαριτικῶς ἐν
 νέον κραταλῶν ἐνέχουσι, καὶ μαρτυροῦντες
 αὐτοῦ τοῦ ἀνέχουσι, πρὸς τοῦ τῶν ἀξίων ἔρω-
 τας λυαῖν ἐπαίδουσαν ἐκτόπως. διὰ τὴν
 ἦν ἐν ἡδοναῖς. ὁ τύφῳ τιθιμένης τῶν καλῶν
 ἐκὰς γνόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζω-
 νείαν

νεῖαν ἡδὴ τῇ βασιλικῇ καρδιακῇ οὕτως τοῦ προ-
 στώπου ὑπεμφάνων ἀκροβατῆν τε ἤρξαντο, ὁ
 μετέωρον ἐν αὐχένᾳ αἰρεῖν, καὶ συλαβὴν φα-
 ναί, προσέχειν πᾶσιν οἰκέταις ἀνθρώποις.
 Ἀλλ' ὁ πάντων ἐφορος τὴν φυσικὴν καὶ νοδικὰ
 τὴν κακότητα αὐτοῦ τε διαμενός οὐκ ἐρέειν
 τατὴν γαστρί, καὶ ἀναδύτως ἡδὴ πολλὰς ἡμέ-
 ρας ἐς τὴν θύνην ἀποπαρῶντα, πρὸς τῶν αὐ-
 θροπείων ἐδικαίωσεν ἐκδύναμι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Ἀναστάσιος Ῥωμαίων βασιλεὺς. οὗτος
 ἦν δ' ἐχέρον βασιλεὺς πατρὶς ὁμοῦ τὴν
 βασιλείαν εἰς αἰσακρατίαν μετέστησε,
 τὰς μὲν ἀρχὰς ἀποδίδας ἀπομολῶν, καὶ τοῖς
 ἀδικούσι συγχωρῶν, ὁ πρὸς τὴν χρημάτων ἀκό-
 ρεσιν ἡδοναίαν βασιλεὺς, ὡς κοινὰς ἐντεῦθεν γε-
 νέον καταλόγον τὰς ἐπεχίας, καὶ πρὸς δ' ἀν-
 θρωποὺς καὶ ξένους καταπαλῆχθαι τοῦ ἀνθρώπου.
 οὐδὲ γὰρ ὁ πολλοὺς τοῦ ὑπὸντας Βαβυλῶνις ἡμῶν
 νοσοῦν, ἀλλὰ χεῖμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνοῦμενος
 διετέλει. πρὸς δὲ περὶ τοῦ τῶν τε-
 λωνίων οὐσίᾳς ἐπὶ λυπραγίᾳ, κοινὴν ἀπασι

Δουρού μιν τὴν πενίαν. ὧν ᾧ αὐτοὶ ἐλάμ-
 βαυε ἰὰς οὐσίας, ρύρισμα ἐπὶ ὀλίγον Διόδω-
 ρὸς ἐλθὼν βεβαίως φρόνως. Καὶ ὧν ἐγὼ μιν
 πόλεων ὅς ἐνοικοῦντας τὰς οἰκοδομὰς ἀνέ-
 νέετο· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκάμενιν ἡμιμελῶς κοσμή-
 σαι, ὅτι τῶν πολεμίων ἐπὶ τοῖς. Ἐπὶ δὲ τοῦ
 ροδηνὰ τῶς κατὰ λιβύων πόλεον ἐπεί-
 σκευεν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλαμενίων λα-
 κῶν. Εὐδένδρῳ δὲ θυγατρὶ Διὸς Μαρίνῳ ἐπὶ
 ἡγεμονίᾳ, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺν ἐκούφον κεκτη-
 μένῳ, ὅτι μετ' ἐκένον αὐτοῖς βασιλεὺς ὅτι πα-
 οί. Ὅθεν, οἷς ἐπραξε παννύχως ἰὰς τοῦ πρὸ
 αὐτοῦ ἀρχαῖος ὑπερβαλλόμενος ἀσπλῆγας,
 ἔδωκε λίβων ἀρῆσθαι τὰ πρότερα, ὅτι ταῦτα
 οἷς μὴ πενίας, οἷς δὲ θανάτου μνήμῃ κατὰ
 λείποντα. Οὕτως, εἰ δέοι ἐπεί, οἱ περὶ αὐ-
 τῶν τὴν Μαρίνῳ παρὰ τύχῃσαντες εὐνοίᾳ
 οἷς λιβύων ἀφ' ἐρόντως, ὅτι λιγυρίαν ἐνεφού-
 ρη τῇ ἐκκλήμασιν. Ὁ δὲ ἀναστὰς ὁ βασι-
 λεὺς ἐκπλεῖ μακρὸν τῆχος πρὸ μιλήων ἐλ-
 πόλεος ἔξ' ἀφ' ἑνὸς ἐκ ἐλ κατ' ἀρετῶν θα-
 λώσῃς ἐς μεσημβρίαν μῆκος μιλήων ἑξή-
 ρθ' ἀπὸ τῶν ἑκκοσι, καὶ ὅτι ἰσχυροῦ λιμενίου
 πρὸ οὐλοῖς τ' ἴσθμῳ. Ὁ αὐτοὶ ἐτίθει ἐν μέσῳ

Φίλινον ἐν ἐν βλαχέρναις ὅς ἀναστακὸς
 μέγας ἐλθεῖν λείποντα, ὅτι τὴν Μαρκισίαν,
 ἀναστὰς Σιλαπταίῳ, ὁ μετέπειτα βασι-
 λεὺς, ἡ δὲ εὐφροσύνη πατριάρχου Κωνσταν-
 τίνος πόλεως καθέδραν κατασκευάσας, μετὰ
 τῶν ἐφατρίων. Ὅθεν εὐφροσύνη μετὰ ἀ-
 πειλῆς λίγει αὐτοῖς, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θαμί-
 ζοντα τὰ ταύτης φρονεῖν, καὶ μηδ' ὅπως ἡ δὲ αὐτῇ
 πρὸς τὸν ἑσπέρην ὅς ἀπειροτέροις. εἰ δὲ
 πρὸ ταῦτα προέβηκες ἐκτεμῶν σου τὴν κόμην
 οἷς ἀνέμοις σε τεταμμένον, ἐκρτεῖς ἡν
 χίαν ἦεν. ἀντέχου ᾧ ἐλ εὐτυχὺς δόξῃς.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. ὁ ποταμὸς τῆς τὴν ἀπὸν Σοφί-
 ᾱν ἐκάλει τὴν αὐλὴν, ὅτι μαρμαρασεν αὐ-
 τὴν, ὅτι πρὶν οὐσεν αὐτοῦτον. καὶ ἔσπε-
 ῖν ἐαυτοῦ εἰκόνα ἡ δὲ κίοντα ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ τῇ
 μὴ ἀειστῇ χειρὶ φέρει σφαῖραν ἐμπροσθεν
 τοῦ ποταμοῦ ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντος ὡς ὅτι
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν πείσῃς ἐλ γῆς ἐγκρατὴς ἔργον.
 Σφαῖρα μὴ ᾧ ἡ γῆ ὅτι σφαῖρα ἐπὶ τῇ αὐ-
 τῇ χύμας, πείσῃς ὅτι σφαῖρος ὅτι ἐν ἐν αὐτῇ

σφικί προσηλωθέντα θέν. Τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνερλὰς σταθόν των πόρτων σηκωμένων, ἡ μὲν μεταβάλλειν ὡς Ῥωμαϊκῆς γῆς, ἡ δὲ ἀνὰ τὰς αὐτῆς, ἡ ἀπώσας τῶν χειρῶν βοῶν. Στήτε ἔμην πρόστα χωρεῖτε, οὐ γὰρ βλάπτει ὑμῖν. Ἰστυνιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὀρθοδόξος, ἦν δὲ ἀμάθης γραμμάτων ἀπάντων, ἔτι δὲ λεγόμενον ἀναλφάβητος. οὗτος κτίζει καὶ ἐν ἐνὶ παλαίῳ χρυσὸν ἑκ λίνου, καὶ ἐν ἄλλῳ Παῦλον ἐὸ φαννοφορεῖν. καὶ ἀνέει τὴν πόλιν τῆς βασιλείας ἰστίνας κρεῖν ἔχειν, ὡς ἐστὶ μάλα ἐμβριθὴς τε καὶ κατὰ κελωμένος.

TIBERIOS.

Τιβέριος ἐν Κωνσταντίνῳ πόλει βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃν βλάπτει ἰστίνας, ἀνδραγαθὸν ὁμοῦ καὶ φιλόανθρωπον, κρεῖττον ἀληθινῶν, χερσὶν ἀφοντίδα, τὰ μόνον δὲ δαμονίαν ἡτοῦμα, ἐτεθλένα τε καὶ εἰς μέγα πλούτῳ κομᾶν ἐὸ ὑπὸ κροῖον, τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων μακαροῦντα πάγκαλον καὶ ἀσούλητον θησαυρὸν λοπζόμενος. ὅς ἐν ὄγκῳ τῆς τυραννίδος μισθός.

μισθός καὶ πρὸς τὴν φιλοστοργίαν τῆς ὁμοφύλων ἀνδραγαθῶν, εἰς βασιλείαν αὐτῆς ἐπὶ πλεονέκῳ, ὅς ἰδιονομέριος τυραννικῶς ἄνδρα γὰρ ἐξέσθι, πατὴρ ἐθέλων ἡ δαπάνης ὑπὸ τῆς ὑπὸ κροῖον ἀναπρεῦεος, ἀειστὸς ὑπάρχων ἐν νεότητι, ἔπειτα γῆρας ἐλθὼν ἀφνίδιον εἰς τὴν χεῖρα μετεβλήθη γνώμῳ, ὡς καὶ πᾶσι φονεῖν αὐτὸν νομιζέμεναι, ἔπειτα δαίμονος ἐλαόνεος, ἔπειτα πᾶσαν ἀνοσιεργίαν τε καὶ μακίαν ἐοίσηλασίαν, οὐ μόνον ἐν τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ῥῖσ πρὸς φύσιν καὶ ἐν πάση ἀδικίᾳ ἐτυραννίδι. οὗτος δὲ μεταπτώων εἰς κακίαν καταστρέφει τὸν βίον.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.

Μαυρίκιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων. λέει τῆς πρὸς Μαυρικίαν φιλοφροσύνης ἔχον πρὸς τὴν τῆς λόγῳ μεγαλοπρέπειαν, ἀμυνέμενος καὶ λαμπρῶς ὅς ἐν κοινότητι πρὸς τὰ κάλλεα τῆς μαθημάτων. ἀναφέρει τῆς καὶ τὴν τῆς μοῖραν τῆς φέρων συγχωρεῖται τοῖς ὑπὸ κροῖοις ἐν Μαυρικίῳ. οὗτος δὲ προχειρίζεται τῆς στρατῶν τῆς εὐχῆς ὑπὸ τῆς εὐχῆς καὶ τῆς Μαυρικίῳ ἐν πλεονέκῳ.

μὴ καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἐντραμμενίῳ, ἔμφων
 λέει ἄλλως ἢ ἐμβειθὶς καὶ κατὰ κειρωμένῳ
 ξυμμετάθετε ἐν αὐτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔ-
 χοντα ἀλλήλοισι, ὅγμον φονήμαρσ καὶ πρᾶσι
 τῆς πάσης ὑπερφίας. τε καὶ ὁ φύῳ ἐλευ-
 θερον. τοιοῦτον δὲ πῖνα ἐν Μαυρίκιον ὄντα ἡ
 τῶν πραγμάτων ἡμεμονία πῆλα βούθε ἐνέδει
 ἔξ πῶς οὐκ λείεσθρον τῇ πείρα.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ.

Ἡράκλειος βασιλεὺς Ῥωμαίων. Οὗτος
 ὑπὸ Ἀθανασίου Πατριάρχου Ἰακωβί-
 τῃ καὶ Σόφισ τῇ Σύρις Κωνσταντίνου πόλε-
 ως ἐς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν ἐξεκλή-
 θη. Ἡράκλειος τῷ βασιλεῖ ὄντι ἐν πόρσι
 ἐτελεύτησεν δύο ἡοὶ καὶ ὅτι θυγατέρες. αὐ-
 τοὶ δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ἐύλαστο φραγμέν-
 να, καθὰ πῶς ἐλήφθη προδιβμείναντα, εἰς τὴν
 ἰσοσόλυμα ἀφίκτο, καὶ μοιέσῳ τῷ ἀρχι-
 ρεῖ, καὶ τῷ αὐτοκλήρῳ ταῦτα ὑπέλαβεν. οἱ
 δὲ τὴν τε σφραγίδα σῶαν ἐπείνωσκον καὶ ἀνέ-
 παφοντὴν τε κλέσθαι τὴν παρ' αὐτοῦ ἡγεμονίαν
 καὶ προσκύναν καὶ ὑψώσαν. καὶ εἰς τὴν Βυ-
 ζάντιον

ζάντιον ἐξέπεμψεν ὁ βασιλεὺς, ἃ δὲ Σέρχῳ
 Ἀρχιερεὺς εἰς Βλαχέρνα ὑπέλαβεν. καὶ μετὰ
 οὐ πολὺ Ἡράκλειος εἰς Βυζάντιον ἐχώρει, δε-
 χθεὶς μὴ πρᾶσι βυφικίας. οὐδὲς Ἡρά-
 κλειος ἐκ πόρσι εἰς Βυζάντιον ἢ ἡγν
 ἐλέφαντας, οὓς δὲ ὅτι εἰς τὴν ἰστικὴν ἀγῶ-
 νας ἐτελεύτησεν ὑπὸ τῇ τῇ πόλεως τέρ-
 τῃ, πάσις ὁρεαῖς φιλοζυμῶμεν. ἐπ
 πειρὴν ἐλὼν ἐκ τῇ οὐσίας τῇ μεγάλῃ ἐκκλη-
 σίας, ἐκ τῇ βασιλείῳ ταμίῃς ἀντὶ τῇ καὶ τῷ
 κατ' αὐτὴν κλήρῳ ἴσησιν χεῖματα ἔταξεν πα-
 ρίχεσθαι. καὶ Κωνσταντίνον ἡγὼν αὐτὸν πᾶσι
 αὐτὸν πατεῦσθαι, Ἡράκλειον τε ἐν ἀπὸ Μαρ-
 τίνης καὶ ἄρα προχειρίζεται. Πυθόμηνος
 ἡ ἀπὸ τῶν ἐν ῥίσι εἰς τὰ ἡρία παλατίοις λέ-
 πειβε, καὶ βυζαντινῶν οὐ πᾶσις ἐσυνέ-
 ξαστοῖα, εἰς τὴν προθρόνον τῇ καλεσμένης τε-
 νοῦ λέβη κατὰ τὰς ἀκτὰς τῇ καλεσμένης
 κόλπου φαιαλίας, ὅτι τῇ γιφύρας τῇ
 καλεσμένης Βυζαντινῶν ποταμοῦ εἰς τὴν πό-
 λιν εἰσέκει. Ἰλέρῳ δὲ ἐν βίον καταστέφει.
 ἐπὶ τούτῳ τῇ βασιλείῳ Ἡράκλειος σ' ἡλι-
 κότες ἀνδρῶν ἀνεδείχθη ἐν τῷ πῶς ἰστικῶς
 πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χεῖρα

ματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν καὶ λίθους
πολυτελεῖς πέμπει, ἀπὸ βρυχαιῶν γὰρ
Σόφρος πατεράρχου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ὁ βινότμυρς.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ὁ βινότμυρς βασιλεὺς Ῥωμαίων
ἦν υἱὸς Κωνσταντίνου, ὃς πρὸς τοὺς ἄλλους
κοῖς, καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς καὶ
ἀνδρας ἀπινεῖς καὶ ὁμοτάτους, ὡς ἦν Στέφανος
ὁ θύνοχος Πέρσης, ταμίαι τῶν βασιλικῶν χρη-
μάτων, καὶ πολλὰ ὅσα ὑπὲρ χάριτος αὐτοῦ ἐλάμβανεν,
ἀρχὴ καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἰουστινιανου τὴν τέλ-
μιν ἐξήνεγκε, μάλιστα αὐτῇ ἐν ὀχίματι, ὡς
ἐγράμματα εἰς τοὺς πατέρας, ἡδη δέ μιν.
Θεοδότῳ πνα, ἔμλειστον γινώσκον, κατὰ τὴν
θρακικὰ μέρη τοῦ σινοῦ τῶν δημοσίων λογι-
στῶν καὶ δημοσίων λογιτέων γινώσκον, ἐπὶ τοῖς
ὅσα ὑπεβολὴ ὁμότητος τὰ χεῖματα ἐπὶ τῇ
μετεώροις χεινίοις ἀναρτῶν καὶ δωδεκάπιν-
ζων ἀχούροις καὶ δωδεκάπινζων ἀπὸ ἐκτε-
καὶ λέοντιον στρατηγὸν ἐν αὐτολίκοις, καὶ
πατέριον ἰσχυρὸν τελεῖν ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ

ἐπὶ τῇ ἰσχυρίᾳ, ὡς τῇ στρατηγῇ ἐλά-
βον ἀπὸ ἐλπίου, ὃν Παῦλος καὶ καλλιστάτης
μονῆς μοναχὸς ἀσέβητος, καὶ Γρηγόριος καὶ
Πεδίκιος ἡγουμένους καὶ τοὺς φλώρεμονας καὶ
ἐμμεντέοντες ἐμμεντέοντες καὶ ἀσέβητος
ἐμμεντέοντες καὶ βασιλείας ἐπέμψον.

ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ.

ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ, ὁ βασιλεὺς, Ἰουστινιανὸς
βασιλεὺς ἀνελών, ἀσέβητος καὶ ἐξ ἀθύρσεως
τὰ βασιλεία διέπων ἐφάμψον. Τοὺς τε
ἐν τῇ οἰκονομικῇ βασιλείᾳ πατέρας ἀναθέμα-
καὶ καὶ πάλιν, τὰ πρὸς αὐτῶν ἐνδέσας δογμα-
τιζόμενα δύο τοῖς σωτηρίᾳ καὶ ἐν
ὁρείᾳ μὴ ἀποδοτέον, συλλήψεως ἐν
κὼς ἰοάννην ἐν τῷ καὶ τῇ πόλει ἀρχ-
ορέα, καὶ Γόρμανον ἐν κυζίκῳ μετὰ τοῖς
καὶ ἑτέροις ἰδρύσας καὶ συλλήψεως καὶ ἐν τῇ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Λε-
οντος τοῦ ἐκονομάχου τοῦ ἰσχυροῦ, ἐκ Λε-

οντος ἡ ἀνέφρων ποικιλόφρων παρκαλῖς, ἐκ
ἀνέριμαρς ὀφείως ἀπὸς λεινῆ, καὶ ὄφας πτό-
μην θ' ἐκ δ' ἀν' ἀντίχριστος. οὐκ ἐστὶν πρὸς
τὴν βασιλείαν, ὅς ἐστιν ὁ ἀνέφρων, καὶ
καὶ ἀσελπίας, καὶ δαιμόνων ἰδιότησι καὶ
ἀλλοιοῖς πνευσι καὶ ἰδιότησι καὶ χείρων, ὅς
λάζων, ἐξ αἰσθησὶν ὅς γανον ὅς λῖαν ἰδιότησι
τοῦ παρὸς αὐτοῦ, ὅς ἀνασκάλας γανον ὅς
λα, καὶ ὅς ἐς ῥαυτὶν ἀπὸ νοῖαν καὶ πρὸς
πληξίαν ἐξ αὐτοῦ, ὅς ὁ δαιμόνων ὅς λαοῦ καὶ
λιμὸν ἐκ δαιμόνων, καὶ λέγει αὐτὴν τῶν δαιμόνων
τῶν κοίτης ὅς πρὸς ἀπὸρ, ἀλλὰ ὅς τὰ λεί-
ψαντα ῥύτων ἐν εὐνοῖα ὅς πρὸς, ὅς μὴ
δὲ πρὸς βίαν αὐτῶν ἐξ αὐτῶν, ὅς αὐτὸ ὅς ἰχ-
οῖων. εἴτα πρὸς τὸς ὁ παμβεβηλὸς λέγει, μὴ
δὲ ὅς μαρείας ἰδιότησι καὶ ὅς πρὸς βίαν, ὅς
οὐ ὅς δυνάται βινθῆν πνι, μὴ δ' αὖ πάλιν αὐ-
τὴν θεοτόκος ὀνομαζέσθω. καὶ δ' ἡ λαβὼν
ἐν χερί βαλάντιον πολλὰς χροσῖς, καὶ ὅς
θεῖας αὐτῆς πρὸς ἡρῶ, τίνος ἀξίον ὅς; τῶν
δὲ πρὸς, εἰ πόντων, καὶ ὅς πρὸς χροσῖον πρὸς
λιν ἡρῶ, τίνος ὅς ἀξίον; καὶ λέγει αὐτὴν οὐ-
θενός. οὐτως, ἔφη, καὶ ἡ Μαρεία (ὅς δ' ἐστὶν
θεοτόκος ὀνομαζέσθω ὁ ἀθλιός ἡ ξίς) ὅς μὴ

ἡ εἶχε τὴν χειρὸν ἐν ἑαυτῇ, τετμήμενη ὅ-
πῃ ἤεν, ἀφ' οὗ δ' ἐστὶν ἀπὸ τεκνῶν, οὐλοῦ τῶν
λοιπῶν γυναικῶν δαιμόνων. φεῦ ὅς πολ-
μῆρας βλασφημίας, τοῦ θρακίως τοῦ
ἰσχυροφύου. τὴν ὅς ἀφ' οὗ τὴν ἐτίμα, ἡ
αὐτῶν ποδῶν ἀνέφρων πέρων ὅς πόλεως
ἔνθα ὁ ὅς ἀπὸς Μαύρας ναός, ὅς πρὸς ἐσφί-
καὶ φονδῆς τοῦ ποῖν ὅς Μαύρας ὀνόμασε τὸν
τόπον, ἐν ᾧ ἡ νύκτωρ ἐπετέλει θυσιῶν ὅς
καὶ κατέσφαίτε. καὶ μαρτυρῶς πρὸς θυ-
σίαν σφαγῶν τῶν φλαμῖς παυλῶν, ὅς
ἐν πρὸς βίαν ὅς γανον αὐτοῦ, ὅς ὁ δαιμόνων
πρὸς ἐκ δαιμόνων.

ΜΙΧΑΗΛ.

ΜΙΧΑΗΛ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μετὰ τὴν
Λαμίας τὸν Λέοντα βασιλεύς, ὁς μι-
κρόν τι πρὸς κατὰ χροσῖς κακίας ὅ-
πῃ ἤεν, ὅς πρὸς ἐν εἰρκτῶν ὅς πόνοις ὅς ἐξο-
αὶς ἐλθὼν δαίαν τε ἡ ἀνέσιν φαντάζεσθω ὀνῶ-
ν, ὅς τῶν πρὸς κατὰ χροσῖς ὀνῶν καὶ ὀνῶν
ὅς ἐπὶ δαίαν πρὸς γανον φόνημα. καὶ ὀνῶν
ὅς αὐτῶν ἀμωβίαν πρὸς πρὸς, ὅς λεινῶν

αἰρέσεως, ἰχθύος δὲ Νέκλω, τοῖς τῶν δομάτων τοῖς
 φοῖς ὅς αὖτε βένιν ἐναπείσαντο, ἐξ ἀκροτάτης αὖ
 βελτηρίας τῆς ἀλοφίας. Ἀμύνρος δὲ σφό
 δρα ὅς αὖτε παῖς ὅρος ἐτύγχευον. Ἀμαθίας δὲ
 ἐκ πατρὸς ἀλοφίας, ὅς αὖτε περὶ καλίας, ὡς αὖτε
 ἱκανὴν οὐσίαν, ἐκ ληρώσεως.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὑδὲ Μι
 χαὴλ τοῦ Ἀμωρεῖος, πατὴρ Μιχαὴλ
 ὅς ἐς Ῥωμῆτιν ἀπολοθείας καὶ αὖτε οὐ
 νοίαν ἐξώκυλεν, ὅς τὴν τοῦ Κοπρώνιμου χαλκί
 πην καὶ μωρεωτάτῃ αἰρέσειν ἀφ' ἐξέμελλος,
 καὶ ἀνακαινίσεως, ὡς ἐν μνησὶν ἡγίων ὁφθῆναι
 ἐκείνῃς δυναστείας, ὅς πρὸς ἰσας, τυραννίδος π
 καὶ ἐμφοντισίας, ὅς περὶ κτισμῶν ὅς μα
 τρώφων. Ἐπὶ δὲ τῇ αὐτῇ συχεθεῖς τῶν ἀ
 σβῶν ἐκείνων, ὅς παλαμναίων ἀπατή, καὶ πε
 ραπληξία τῶν ἐκ Μακρυχεινῆς μακρίας, ὅς αὖ
 ρφανῆς λύσεως ὁρμωμένων παλαιῶν δυναστῶν
 αὐδὲ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ὡς αὖτε ἐπερετε
 νος, συμμύσῃ καὶ σύμμαχον καὶ βελτίονα καὶ αὖ
 γείσεως ἔχον, ὅς δὲ γόρδ Νέκτεναβῶν, ἐν πα
 τέρῃ

τεταρχίω τῶν ἁνῶν, μάλλον δὲ μαντιάρχῳ ἢ
 ἀμμονιαρχῳ ἐν νέον ὄντως Ἀπ' Ἀλῶνιον, ἢ Βα
 λαάμ ἐν ῥῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα
 λεκανόμαντιν, ὅς πάσης θεοσυτοῦς πράξεως
 ὅς περὶ τῆς δεινὸν ὑπ' ἡμῶν, ὑπ' οὗ καὶ τὰ
 γράμματα παλαιότεροι οὐδέποτε ὅς δὲ
 λαῖος ὑπ' ἐκείνης δόκιμος ἐχθίστων πραγμάτων
 καὶ τῶν ἀφ' ὧν ὅς τῆς δεινὸν ὁρμωμένων γένεσιν. Οὐς αὖ
 ἐν δίκῃ ὁ θεὸς λόγος ἐπὶ τῶν ἁπάντων
 καὶ φάσκων, οὐαὶ αὐτοῖς, ὅς τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ
 ἐπερὶ τῆς κατὰ τὴν παλαιὰν τὴν Βαλαάμ
 μισθοῦ ἐξεχέσθαι, καὶ τῇ ἀντι
 λοπία τῶν κορὲ ἀπώλων,
 καὶ τὰ ἐξῆς.